TAYLOR JENKINS REID
Autoarea bestsellerului
CEI ȘAPTE SOȚI AI LUI EVELYN HUGO
ACUM UN SERIAL ORIGINAL
prime
O ECRANIZARE PRODUSĂ DE HELLO SUNSHINE
Daisy Jones & the Six
TRADUCERE DE MARIA ADAM
HISTORICAL FICTION
LEDA BAZAAR

TAYLOR JENKINS REID

DAISY JONES
ŞI
THE SIX

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

EDITURA LEDA BAZAAR

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

TAYLOR JENKINS REID
DAISY JONES & THE SIX

Copyright © 2019 by Rabbit Reid, Inc.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-171-1
ISBN EPUB 978-606-088-221-3

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lectori: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb

Pentru Bernard şi Sally Hanes,
o poveste de dragoste sinceră, dacă a existat vreodată aşa ceva

NOTA AUTOAREI

Această carte este o încercare de a pune cap la cap informații mai puțin cunoscute despre ascensiunea renumitei trupe rock din anii ’70 Daisy Jones & The Six, precum şi despre motivele care au dus la neaşteptata şi nu mai puțin celebra sa destrămare, pe când artiştii se aflau în turneu la Chicago, la 12 iulie 1979.

Pe parcursul ultimilor opt ani, am realizat o serie de interviuri individuale cu actualii şi foştii membri ai trupei, precum şi cu familia, prietenii şi greii industriei care îi înconjurau pe atunci. Următoarea poveste este compusă din acele conversații, precum şi din e-mailuri, stenograme şi versuri relevante. (Versurile complete ale ultimului lor album, *Aurora*, se află la finalul cărții.)

Deşi am încercat o abordare cât se poate de detaliată şi cuprinzătoare, trebuie să recunosc că s-a dovedit a fi un proiect fantezist. Unii posibili intervievați au fost dificil de

găsit, unii au fost mai dispuşi decât alții să vorbească şi unii, din păcate, au murit.

Această carte este prima şi singura dată când membrii trupei au făcut comentarii legate de trecutul lor comun. Totuşi, ar trebui remarcat şi că, în linii mici şi mari deopotrivă, câteodată, relatările aceluiaşi eveniment sunt diferite.

Adevărul se află deseori, nerevendicat, undeva, la mijloc.

ADMIRATOAREA DAISY JONES

1965–1972

Daisy *Jones s-a născut în 1951 şi a crescut în Hollywood Hills, Los Angeles, California. Unica fiică a lui Frank Jones, un renumit pictor britanic, şi a lui Jeanne LeFevre, manechin*

francez, Daisy a devenit cunoscută la sfârşitul anilor ’60, pe Sunset Strip, pe vremea când era adolescentă.

ELAINE CHANG (*biografă, autoarea cărţii* Daisy Jones: Floare sălbatică): Iată ce era atât de captivant la Daisy Jones chiar înainte ca aceasta să devină „Daisy Jones”, cea pe care o ştim cu toţii.

Ai o fată albă, bogată, care creşte în LA. E superbă – încă de mică. Are ochii mari şi albaştri, uimitori – un albastru întunecat, cobalt. Una dintre istorioarele mele preferate despre ea spune că, în anii ’80, o companie care producea lentile de contact colorate chiar a creat o nuanţă care se numea Daisy Blue. Daisy are părul arămiu atât de des şi de ondulat, şi... atât de bogat! Iar pomeţii ei par aproape umflaţi, atât de definiţi sunt. Şi are o voce incredibilă pe care nu o cultivă, nu ia lecţii de canto. S-a născut cu toţi banii din lume, are acces la orice vrea – artişti, droguri, cluburi –, orice, şi totul i-a fost pus la dispoziţie.

Dar nu are pe nimeni. Nici fraţi, nici familie extinsă în Los Angeles. Doi părinţi care sunt atât de prinşi în lumea lor, încât existenţa ei le este aproape indiferentă, cu toate că nu se sfiesc să o pună să pozeze pentru prietenii lor artişti. De asta sunt atât de multe tablouri şi fotografii cu Daisy când era mică – artiştii care veneau în casa aceea o vedeau pe Daisy Jones, vedeau cât de superbă era şi voiau s-o imortalizeze. Este grăitor faptul că nu există niciun tablou cu Daisy realizat de Frank Jones. Tatăl ei era prea ocupat cu nudurile lui masculine ca să-i dea prea multă atenţie fetei. Aşa încât, în general, Daisy şi-a petrecut copilăria mai mult singură.

Dar, în realitate, a fost un copil foarte sociabil şi de-zinvolt – Daisy cerea deseori să se tundă doar pentru că îi plăcea coafeza sau îi întreba pe vecini dacă poate să le plimbe câinii; era şi o glumă în familie la acea vreme, cum că Daisy

încercase să facă un tort pentru ziua poştaşului. Aşadar, e o fată care vrea cu disperare să creeze legături, dar nu există nimeni în viața ei cu adevărat interesat de cine e ea, mai ales părinții ei. Şi asta o distruge cu adevărat. Însă este şi felul în care devine o adevărată legendă.

Ne plac oamenii distruşi, frumoşi. Şi nu există nimeni mai *vizibil* distrus şi mai frumos în stil *clasic* decât Daisy Jones.

Aşa că e logic că Daisy începe să apară pe Sunset Strip. Acest loc deopotrivă strălucitor şi sordid.

DAISY JONES (*cântăreață, Daisy Jones & The Six*): Puteam să ajung pe Strip de la mine de acasă pe jos. Aveam vreo paisprezece ani şi eram sătulă să zac pe acolo, căutând în zadar ceva de făcut. Nu eram destul de mare să intru în vreun bar sau club, dar tot mă duceam.

Îmi amintesc că am luat o țigară de la un tehnician al trupei Byrds[1] când eram copilă. Am învățat repede că oamenii te cred mai mare dacă nu porți sutien. Şi câteodată umblam cu un batic pe cap cum făceau fetele şmechere. Voiam să mă integrez printre admiratoarele de pe trotuar, cu jointurile şi sticluțele lor, şi tot tacâmul.

Aşa că am luat o țigară de la un tehnician din față de la Whisky a Go Go[2] într-o seară – era prima dată când fumam şi am încercat să mă prefac că fumam tot timpul. Mi-am oprit tusea în gât şi tot restul, şi am flirtat cu el cât de bine m-am priceput. Mi-e jenă când mă gândesc acum cât de stângace eram, probabil.

---

[1] The Byrds a fost o trupă rock din Statele Unite ale Americii, formată în Los Angeles în 1964 şi destrămată în 1973. Melodiile care i-au adus celebritatea au fost versiunile melodiilor lui Bob Dylan, „Mr. Tambourine Man” şi „My Back Pages” (n. red.).

[2] Celebru club de noapte din West Hollywood (n. red.).

Dar, în cele din urmă, a venit un tip la tehnician şi i-a zis: „Trebuie să intrăm şi să montăm amplificatoarele”. Iar el s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Vii şi tu?” Şi aşa m-am strecurat prima dată la Whisky.

Am rămas în oraş în noaptea aceea până pe la trei sau patru dimineaţa. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva, dar deodată mă simţeam ca şi cum *existam*. Făceam parte din ceva. Am trecut de la zero la o sută în noaptea aia. Beam şi fumam orice îmi dădea oricine.

Când am ajuns acasă, am intrat pe uşa din faţă, beată şi drogată, şi m-am prăbuşit pe pat. Sunt destul de sigură că părinţii mei nici n-au observat că fusesem plecată.

M-am trezit, am ieşit şi a doua seară şi am făcut acelaşi lucru.

În cele din urmă, paznicii de pe Strip au ajuns să mă recunoască, aşa că mă lăsau să intru oriunde mă duceam. La Whisky, London Fog, la Riot House. Nimănui nu-i păsa cât de tânără eram.

GREG MCGUINNESS (*fost recepţioner, Continental Hyatt House*): Ah, omule, nu ştiu de câtă vreme stătea Daisy pe la Hyatt House până s-o remarc eu, dar îmi amintesc când am văzut-o prima dată. Vorbeam la telefon şi intră o fată foarte înaltă, foarte slabă, cu breton. Şi cu cei mai rotunzi şi mai mari ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată în viaţa mea, omule! Şi mai era şi zâmbetul... Un zâmbet enorm. A intrat la braţul unui tip. Nu-mi amintesc cine era.

Multe fete de pe Strip pe vremea aia, adică, erau tinere, dar încercau să pară mai mari. Daisy însă pur şi simplu *era*. Nu părea că încearcă să fie altcineva. În afară de ea însăşi.

După aceea, am observat că venea des la hotel. Mereu râdea. Nu era nimic blazat la ea, cel puţin când am cunoscut-o eu. Era ca şi cum te uitai la Bambi cum învaţă

să meargă. Era foarte naivă şi foarte vulnerabilă, dar simțeai că are ceva special.

Îmi făceam griji pentru ea, ca să fiu sincer. Erau atât de mulți bărbați pe acolo care erau... atraşi de nişte copile. Staruri rock de treizeci şi ceva de ani care se culcau cu adolescente. Nu spun că era în regulă, doar că aşa se întâmpla. Câți ani avea Lori Mattix[3] când era cu Jimmy Page? Paisprezece? Şi Iggy Pop cu Sable Starr[4]? A şi cântat despre asta, omule. Se lăuda cu chestia asta!

Când venea vorba de Daisy, toți cântăreții, chitariştii, tehnicienii se uitau la ea. Dar ori de câte ori o vedeam, încercam să mă asigur că e în regulă. Stăteam cu ochii pe ea ici şi colo. Îmi plăcea mult de ea. Era pur şi simplu mai tare decât orice altceva se întâmpla în jurul ei.

DAISY: Am învățat despre sex şi dragoste pe pielea mea. Că bărbații iau ce vor şi nu simt că ar avea vreo responsabilitate, că unii oameni nu vor decât o bucată din tine.

---

[3] Lori Mattix, cunoscută şi ca Lori Maddox ori Lori Lightning, model al anilor '70, care a ținut prima pagină a ziarelor din pricina relațiilor sentimentale cu muzicieni celebri precum David Bowie, Jimmy Page şi Mick Jagger, pe vremea când era minoră. În prezent, este una dintre cele mai aprige susținătoare ale mişcării Me Too (n. red.).

[4] Sabel Starr, sau Sabel Hay Shields (1957–2009), mare admiratoare a muzicienilor Iggy Pop, Mick Jagger, Rod Stewart, Alice Cooper, David Bowie şi Marc Bolan, cu care se lăuda că a întreținut relații sexuale de la o vârstă foarte fragedă (n. red.).

Cred că erau fete – Plaster Caster[5], o parte din trupa GTO[6] –, poate de ele nu profita nimeni, nu ştiu. Pentru mine însă a fost o chestie urâtă, la început.

Mi-am pierdut virginitatea cu cineva care... Nu contează cine a fost. Era mai mare, era baterist. Eram în holul de la Riot House şi m-a invitat la etaj să tragem nişte linii. A spus că sunt fata visurilor lui.

Eram atrasă de el, mai ales fiindcă el era atras de mine. Voiam cu disperare să mă considere cineva specială. Eram atât de dornică să stârnesc interesul cuiva!

Până să-mi dau seama, eram în patul lui, iar el m-a întrebat dacă ştiu ce fac şi am spus da, deşi răspunsul era nu. Însă toți vorbeau mereu despre iubirea liberă şi că sexul e ceva bun. Dacă erai tare, dacă erai la modă, îți plăcea sexul.

M-am uitat în tavan tot timpul, aşteptând să termine. Ştiam că trebuie să mă mişc, dar am rămas inertă, căci mi-era frică să mă mişc. Nu se auzea în cameră decât sunetul hainelor noastre care se frecau de cuvertură.

Habar nu aveam ce făceam sau de ce făceam lucrurile pe care ştiam că nu vreau să le fac. Am făcut multă terapie la viața mea. Adică, multă terapie. Acum înțeleg de ce. Mă văd cu claritate. Voiam să fiu în preajma acestor bărbați – a acestor celebrități –, pentru că nu ştiam cum altfel să fiu

---

[5] Cynthia Plaster Caster, sau Cynthia Albritton (n. 1947), artistă americană care a devenit celebră din pricina relațiilor intime întreținute cu muzicieni faimoşi, dar şi a lucrărilor sale în ipsos, de regulă reprezentând penisuri erecte ale unor cântăreți şi cineaşti la modă (n. red.).

[6] The GTOs (Girls Together Outrageously), trupă de fete care a activat în perioada 1968–1970 (n. red.).

importantă. Şi credeam că trebuie să le fac pe plac dacă vreau să rămân importantă.

Când a terminat, s-a ridicat, iar eu mi-am tras rochia în jos. Şi el a spus: „Dacă vrei să cobori înapoi la prietenele tale e în regulă". Nu aveam prietene, de fapt, dar am înțeles ce a vrut să spună: trebuia să plec.

N-a mai vorbit niciodată cu mine.

SIMONE JACKSON (*vedetă disco*): Îmi amintesc că am văzut-o într-o seară pe Daisy pe ringul de dans de la Whisky. Toți o vedeau. Ochii ți se duceau direct la ea. Dacă restul lumii era de argint, Daisy era de aur.

DAISY: Simone a devenit cea mai bună prietenă a mea.

SIMONE: O luam pe Daisy cu mine peste tot. N-am avut niciodată o soră...

Îmi amintesc... A fost revolta de pe Sunset Strip, când ne-am dus toți la Pandora şi am protestat față de interdicția de circulație impusă de polițişti. Eu şi Daisy am ieşit, am protestat, ne-am întâlnit cu nişte actori şi ne-am dus la Barney's Beanery să continuăm petrecerea. După aceea, am mers acasă la cineva. Daisy a adormit în curtea tipului. Nu am plecat acasă până a doua zi după-amiază. Cred că avea vreo cincisprezece ani. Eu, probabil nouăsprezece. Mă tot gândeam: *Chiar nu-i pasă nimănui de fata asta în afară de mine?*

Şi, apropo, pe atunci luam toți metamfetamină, chiar şi Daisy, aşa tânără cum era. Dar dacă voiai să rămâi slabă şi să stai trează toată noaptea, luai ceva. Mai ales benzedrină sau amfetamină.

DAISY: Pastilele de slăbit erau o alegere la îndemână. Nici măcar nu păreau să fie o alegere. Nici măcar nu ți se părea

că te droghezi, la început. Şi cocaina la fel. Dacă era prin preajmă, luai o doză. Oamenii nu o considerau o dependență. Nu era aşa.

SIMONE: Producătorul meu mi-a cumpărat o casă în Laurel Canyon. Voia să se culce cu mine. L-am refuzat şi tot mi-a cumpărat-o. Am pus-o pe Daisy să se mute la mine.

Am ajuns să împărțim patul timp de şase luni. Aşa că pot să vă spun precis că fata aia nu dormea niciodată. Eu încercam să adorm pe la patru dimineața, iar Daisy voia să stea cu lumina aprinsă ca să citească.

DAISY: Multă vreme m-am luptat cu o insomnie destul de gravă, încă de când eram mică. Eram trează la unsprezece noaptea, spuneam că nu-s obosită, iar părinții țipau mereu la mine „să mă duc la culcare". Aşa că, în toiul nopții, căutam mereu să fac lucruri care nu implicau zgomot. Mama avea nişte romane de dragoste pe acasă, aşa că le citeam. Era două noaptea, părinții mei aveau o petrecere la parter, iar eu stăteam în pat cu veioza aprinsă şi citeam *Doctor Jivago* sau *Peyton Place.*

Pe urmă a devenit un obicei. Citeam orice găseam. Nu eram pretențioasă. Thrillere, romane polițiste, SF.

Când m-am mutat la Simone, am găsit într-o zi o cutie cu biografii istorice la marginea drumului, în Beachwood Canyon. Le-am devorat în scurt timp.

SIMONE: Îți spun, ea e motivul pentru care am început să port măşti de dormit. *[Râde]* Pe urmă am continuat, pentru că arătam şic.

DAISY: Locuiam de două săptămâni cu Simone când m-am dus acasă să mai iau haine.

Tata a spus: „Ai stricat cafetiera azi-dimineață?"

Am răspuns: „Tată, eu nici nu locuiesc aici”.

SIMONE: I-am spus că singura condiție ca să stea cu mine era că trebuie să meargă la şcoală.

DAISY: Liceul nu a fost uşor pentru mine. Ştiam că trebuie să faci ce ți se spune ca să iei un 10. Dar mai ştiam şi că multe dintre lucrurile care ni se spuneau sunt tâmpenii. Îmi amintesc că am avut de făcut un eseu despre cum a descoperit Columb America, aşa că am scris o lucrare despre cum *nu* a descoperit Columb America. Pentru că n-a descoperit-o el. Dar am luat 4.

I-am spus profesoarei: „Dar am *dreptate*”.

Şi ea a spus: „Dar n-ai respectat *tema*”.

SIMONE: Era atât de deşteaptă, iar profesorii ei nu păreau să îşi dea seama de asta!

DAISY: Oamenii spun mereu că n-am absolvit liceul, dar l-am absolvit. Când am traversat scena să-mi iau diploma, Simone mă aplauda. Era foarte mândră de mine! Şi am început să mă simt şi eu mândră de mine. În noaptea aceea, am scos diploma din învelitoare, am îndoit-o şi am folosit-o pe post de semn de carte în romanul pe care îl citeam, *Valea păpuşilor*.

SIMONE: Când primul meu album a dat chix, compania de discuri a renunțat la mine. Producătorul ne-a dat afară din casă. M-am angajat chelneriță şi m-am mutat cu verişoara mea, în Leimert Park. Daisy a trebuit să se întoarcă la părinții ei.

DAISY: Mi-am strâns lucrurile de la Simone şi le-am dus cu maşina înapoi acasă, la ai mei. Când am intrat pe uşă, mama era la telefon, fuma o ţigară.

Am spus: „Bună, m-am întors!”

Ea a răspuns „Ne-am luat canapea nouă” şi a continuat să vorbească la telefon.

SIMONE: Daisy a moştenit frumuseţea de la mama ei. Jeanne era splendidă. Îmi amintesc că am întâlnit-o de câteva ori. Ochi mari, buze foarte pline. Avea o anumită senzualitate. Oamenii îi spuneau mereu lui Daisy că arată exact ca mama ei. Într-adevăr, ele două semănau, dar ştiam că nu trebuie să-i spun aşa ceva lui Daisy.

Cred totuşi că o dată mi-a scăpat: „Mama ta e frumoasă”.

Daisy mi-a răspuns: „Da, frumoasă şi nimic altceva”.

DAISY: Când am fost izgonite din casa lui Simone, a fost pentru prima dată când mi-am dat seama că nu puteam să zburd aşa, să trăiesc pe seama altora.Cred că aveam vreo şaptesprezece ani. Şi a fost pen-tru prima dată când m-am întrebat dacă am vreun scop în viaţă.

SIMONE: Câteodată, Daisy venea la mine, făcea un duş sau spăla vasele. O auzeam cântând piesele lui Janis Joplin sau Johnny Cash. Îi plăcea să cânte „Mercedes Benz”. Suna mai bine ca oricine altcineva. Eu încercam să fac rost de încă un contract de disc – luam lecţii de canto tot timpul, chiar munceam din greu –, dar Daisy... Pentru ea era foarte uşor. Voiam s-o urăsc pentru asta, dar nu este uşor să o urăşti pe Daisy.

DAISY: Una dintre amintirile mele preferate a fost... Eu şi Simone mergeam împreună cu maşina pe La Cienega, probabil în BMW-ul pe care îl aveam pe atunci. Acum e un

centru comercial uriaş acolo, dar atunci era doar Record Plant. Nu ştiu unde ne duceam, probabil la Jan să luăm un sandvici. Dar ascultam *Tapestry*[7]. Şi a început „You've Got a Friend". Eu şi Simone cântam împreună cu glas tare, odată cu Carole King. Dar eu chiar ascultam şi versurile. Adică le simțeam. Cântecul acela mă făcea mereu să mă simt recunoscătoare pentru ea, pentru Simone.

Există o linişte care apare când ştii că ai în viața ta un om care ar face orice pentru tine şi pentru care ai face orice. Cu ea a fost prima dată când am avut chestia asta. Mi-au dat puțin lacrimile, ascultând în maşină cântecul acela. M-am întors spre Simone şi am deschis gura să vorbesc, dar ea a dat doar din cap şi a spus: „Şi eu".

SIMONE: Era misiunea mea să o conving pe Daisy să facă ceva cu vocea ei, dar Daisy nu avea să facă nimic din ce nu voia cu adevărat să facă.

Începuse deja să-şi impună personalitatea. Când am cunoscut-o, era încă puțin naivă, dar *[râde]* să spunem că, între timp, devenise mai dură.

DAISY: Mă întâlneam cu vreo doi tipi pe atunci, inclusiv cu Wyatt Stone de la The Breeze. Şi nu simțeam acelaşi lucru pentru el cum simțea el pentru mine.

Într-o seară, fumam un joint pe acoperişul unui apartament în Santa Monica, iar Wyatt a spus: „Te iubesc atât de mult şi nu înțeleg de ce nu mă iubeşti şi tu".

Am spus: „Te iubesc atât cât sunt dispusă să iubesc pe oricine". Ceea ce era adevărat. Nu eram cu adevărat dispusă

---

[7] Al doilea album de studio al cântăreței americane Carole King, vândut în 25 de milioane de exemplare în lumea întreagă şi recompensat cu patru premii Grammy în anul 1972 (n red.).

să fiu vulnerabilă cu nimeni în momentul acela. Fusesem prea vulnerabilă, de prea de tânără. Nu voiam s-o mai fac.

Aşa că, în seara aia, după ce Wyatt s-a dus la culcare, n-am putut să adorm. Şi ce-mi văd ochii? O bucată de hârtie cu un cântec pe care îl scria şi era despre mine, în mod clar. Spunea ceva despre o roşcată şi pomenea de cerceii rotunzi pe care îi purtam tot timpul.

Şi apoi era refrenul despre mine, că am o inimă mare, dar niciun pic de iubire în ea. Mă tot uitam la cuvinte şi mă gândeam: *Nu e adevărat.* Nu mă înțelegea deloc. Aşa că m-am mai gândit o vreme, apoi am luat un pix şi o foaie. Şi am scris câteva lucruri.

Când s-a trezit, am spus: „Refrenul tău ar trebui să fie mai degrabă: *Ochii mari, sufletul mare/ Inima mare, fără ghidare,/ Dar tot ce poate ea să ofere e o iubire măruntă.*

Wyatt a luat un pix şi o foaie şi a spus: „Cum ai zis?"

I-am răspuns: „Era doar un exemplu. Scrie-ți naibii cântecul singur!"

SIMONE: „Tiny Love"[8] a fost cel mai mare hit de la The Breeze. Şi Wyatt s-a prefăcut că a scris totul singur.

WYATT STONE (*solist, The Breeze*): De ce mă întrebi despre asta? Ce-a fost a fost. Cine-şi mai aduce aminte?

DAISY: Începea să fie un tipar. Odată, luam micul-dejun la Barney's Beanery cu un tip – un scenarist-regizor. Pe atunci comandam tot timpul şampanie la micul-dejun, dar mereu eram obosită dimineața pentru că nu dormeam destul. Aşa că aveam nevoie de cafea. Bineînțeles, nu puteam comanda *doar* cafea, pentru că eram prea agitată de la pastilele pe

[8] „O iubire măruntă" (n. red.).

care le luam. Şi nu puteam să beau *doar* şampania, pentru că mă adormea. Înțelegi problema. Aşa că ceream şampania şi cafeaua odată. Iar în locurile unde ospătarii mă cunoşteau o numeam Sus şi Jos. Ceva care să mă țină sus, ceva care să mă țină jos. Şi tipului ăstuia i se părea nostim. A spus: „O să folosesc chestia asta la ceva într-o bună zi". Şi a scris-o pe un şervețel, pe care l-a pus în buzunarul de la spate. Mi-am zis: *Ce naiba te face să crezi că nu o s-o folosesc* eu *la ceva într-o bună zi?* Dar, bineînțeles, a apărut în următorul lui film.

Aşa era pe atunci. Trebuia să fiu doar inspirația pentru ideea măreață a câte unuia.

Păi, la dracu' cu asta!

De asta am început să-mi scriu propriile chestii.

SIMONE: Am fost singura care a încurajat-o să facă ceva pentru ea însăşi cu talentul ei. Toți ceilalți încercau doar să facă ceva *pentru ei înşişi* cu ce avea ea.

DAISY: Nu eram deloc interesată să fiu muza altcuiva.

Nu sunt o muză.

Eu sunt acel cineva.

Sfârşitul nenorocitei ăsteia de poveşti!

APARIȚIA TRUPEI THE

SIX

1966–1972

The *Six au început ca o trupă de blues-rock numită The Dunne Brothers la mijlocul anilor ’60, în Pittsburgh, Pennsylvania. Billy şi Graham Dunne au fost crescuți de o mamă singură, Marlene Dunne, după ce tatăl lor, William Dunne Sr., i-a părăsit în 1954.*

BILLY DUNNE (*solist, The Six*): Aveam şapte ani când a plecat tata, Graham avea cinci. Una dintre primele mele amintiri a fost când tata ne-a spus că se mută în Georgia. L-am întrebat dacă pot să vin cu el şi a spus că nu.

Dar a lăsat în urmă vechea lui chitară Silvertone, iar eu şi Graham ne certam cine putea să cânte la ea. Să cântăm la chitară era cam tot ce făceam. Nimeni nu ne-a învățat, am făcut-o singuri.

Pe urmă, când am mai crescut, rămâneam câteodată mai târziu după ore şi mă jucam la pianul din sala de repetiții a corului.

În cele din urmă, când aveam vreo cincisprezece ani, mama a făcut economii şi, de Crăciun, ne-a cumpărat mie şi

lui Graham o chitară Strat[9]. Graham a vrut-o pe aceea şi l-am lăsat s-o ia. Eu am păstrat chitara Silvertone.

GRAHAM DUNNE (*chitară solo*, *The Six*): După ce eu şi Billy am avut fiecare chitara lui, am început să scriem cântece împreună. Îmi doream chitara Silvertone, dar îmi dădeam seama că însemna mai mult pentru Billy. Aşa că am luat-o eu pe cealaltă.

BILLY: Totul a evoluat de acolo.

GRAHAM: Billy s-a apucat serios să scrie cântece, să scrie versuri. Nu vorbea decât despre Bob Dylan. Mie îmi plăcea mai degrabă Roy Orbison. Cred că amândoi aveam visuri măreţe – voiam să fim The Beatles. Hei, toţi voiau să fie The Beatles. Voiai să fii The Beatles, pe urmă voiai să fii The Stones.

BILLY: Pentru mine, au fost Dylan şi Lennon. *Free-wheelin' Bob Dylan*[10] şi *Hard Day's Night*[11]. Acelea doar... Eram... Oamenii aceia erau călăuzele mele.

În 1967, când fraţii erau adolescenţi, l-au cooptat pe bateristul Warren Rhodes, pe basistul Pete Loving şi pe Chuck Williams la chitară ritmică.

---

[9] Prescurtare de la firma de chitare Stratocaster (n. tr.).

[10] *The Freewheelin' Bob Dylan* este al doilea album de studio al cântăreţului Bob Dylan, lansat în mai 1963 de Columbia Records (n. red.).

[11] *A Hard Day's Night* este al treilea album de studio al trupei The Beatles, lansat în iulie 1964 de Parlophone (n. red.).

WARREN RHODES (*baterist, The Six*): Un baterist are nevoie de o trupă. Nu e ca atunci când eşti cântăreț sau chitarist – nu poți să cânți de unul singur. Nicio fată nu spunea: „Oh, Warren, cântă pasajul de tobe de la «Hey Joe»”.

Şi voiam să intru şi eu, omule! Ascultam The Who, The Kinks, The Yardbirds, chestii din astea. Voiam să fiu Keith Moon şi Ringo, şi Mitch Mitchell.

BILLY: De Warren ne-a plăcut de la început. Şi pe Pete a fost uşor să-l aducem. Era la şcoală cu noi, cânta la bas în formația liceului care a cântat la balul nostru. Când trupa s-a despărțit, i-am spus: „Pete, vino în trupa noastră”. A fost mereu foarte de treabă în toate privințele; voia doar să cânte rock.

Pe urmă a fost Chuck. Era cu câțiva ani mai mare decât noi, de la câteva oraşe distanță. Dar îl cunoştea Pete, a garantat pentru el. Chuck era foarte respectabil – cu fălci pronunțate şi părul blond, şi tot restul. L-am chemat la audiție şi s-a dovedit că era mai bun decât mine la chitară ritmică.

Voiam să fiu solist şi acum aveam o trupă întreagă de cinci oameni cu care să pot face asta.

GRAHAM: Am devenit mult mai buni, foarte repede. Adică, nu făceam decât să repetăm.

WARREN: Zi şi noapte. Mă trezeam, îmi luam bețele şi mă duceam la garajul lui Billy şi Graham. Dacă îmi sângerau degetele mari când mă duceam la culcare, atunci era o zi bună.

GRAHAM: Adică, ce altceva era să facem? Niciunul nu avea iubită, în afară de Billy. Toate fetele voiau să iasă cu Billy. Şi jur că Billy se îndrăgostea de o altă fată în fiecare săptămână. Mereu fusese aşa.

La şcoala primară, o invitase în oraş pe învăţătoarea de la clasa a doua. Mama spunea mereu că se născuse nebun după fete. Glumea că asta o să-i aducă sfârşitul.

WARREN: Am cântat la petreceri acasă şi prin baruri. Timp de vreo şase luni, poate ceva mai mult. Eram plătiţi cu bere. Ceea ce, când eşti minor, nu e chiar atât de rău.

GRAHAM: Nu ne petreceam timpul în, să zicem, *cele mai elegante* locuri. Au fost câteva dăţi în care s-a lăsat cu bătaie din cine ştie ce motiv şi ne făceam griji să nu fim prinşi la mijloc. Odată, aveam un concert într-un bar sordid şi un tip din faţă s-a ameţit cam prea tare cu ceva. Şi a început să dea cu pumnul în oameni. Eu mi-am văzut de treaba mea, cântându-mi riffurile, când deodată îl văd că vine spre mine!

Totul s-a petrecut cu viteza fulgerului. Bum! Era la pământ. Billy îl culcase la pământ.

Billy făcea asta de când eram copii. Mă duceam la magazinul general şi un puşti a încercat să mă bată pentru câţiva cenţi. Billy a alergat spre noi şi pur şi simplu l-a pus jos.

WARREN: Pe atunci se ştia că nu trebuie să spui prostii despre Graham dacă era pericolul să te audă Billy. Graham nu era foarte bun când eram la început. Îmi amintesc că eu şi Pete i-am spus la un moment dat lui Billy: „Poate ar trebui să-l înlocuim pe Graham”, iar Billy a răspuns: „Mai ziceţi asta o dată şi o să vă înlocuim eu şi Graham pe voi”. *[Râde]* Sincer, mi s-a părut tare. Mă gândeam: În regulă, atunci nu mă bag. Nu m-a deranjat niciodată prea mult că Billy şi Graham credeau că e trupa lor. Îmi plăcea să mă consider un baterist liber. Încercam doar să mă distrez, cântând într-o trupă bună.

GRAHAM: Am început să cântăm destul, încât oamenii din oraş să ştie cine eram. Şi Billy devenea solist. Avea şi înfăţişarea, ştii? Toţi aveam. Am încetat să ne mai tundem.

BILLY: Umblam doar în blugi şi am început să port catarame foarte mari la curea.

WARREN: Graham şi Pete au început să poarte tricouri foarte strâmte. Eu le spuneam: „Vă văd sfârcurile". Ei credeau că e tare.

BILLY: Am fost angajaţi pentru o nuntă. Era o chestie importantă. O nuntă însemna că aveam să fim ascultaţi de, ştii tu, o sută de oameni. Cred că aveam nouăsprezece ani.

Am avut audiţie pentru cuplul respectiv cu cel mai bun cântec al nostru. Era un cântec mai lent, mai folk, pe care îl scrisesem eu şi se numea „Nevermore". Mi-e şi jenă numai cât mă gândesc la el. Sincer. Scriam despre Catonsville Nine[12] şi lucruri din astea. Credeam că sunt Dylan. Dar am fost angajaţi.

Şi, pe la jumătatea concertului de la nunta asta, am observat că un tip de vreo cincizeci de ani dansa cu o fată de douăzeci şi ceva de ani şi m-am gândit: *Oare tipul ăsta îşi dă seama cât de pervers arată?*

Şi pe urmă mi-a picat fisa: era tata.

GRAHAM: Tata era acolo cu o fată cam de vârsta noastră. Cred că mi-am dat seama înaintea lui Billy. L-am recunoscut din pozele pe care le păstra mama într-o cutie de pantofi sub pat.

---

[12] Grup de nouă activişti catolici care au incendiat dosare de recrutare ca să protesteze faţă de războiul din Vietnam (n. tr.).

BILLY: Nu-mi venea să cred! Pe atunci, era plecat deja de zece ani. Şi trebuia să fie în Georgia. Nenorocitul stătea pur şi simplu în mijlocul ringului de dans, fără să aibă habar că băieții lui erau pe scenă. Trecuse atâta vreme de când nu ne mai văzuse, că nici nu ne-a recunoscut. Nici feţele noastre, nici vocile noastre, nimic.

Când am terminat de cântat, m-am uitat cum a ieşit de pe ringul de dans. Nici măcar nu ne-a privit. Adică, ce fel de sociopat trebuie să fii să nu observi că fiii tăi sunt chiar în fața ta? Cum e posibil aşa ceva?

Din proprie experiență, biologia îşi spune cuvântul. Întâlneşti un puşti şi ştii că-i al tău, şi-l iubeşti. Aşa funcționează.

GRAHAM: Billy a întrebat nişte oameni de la nuntă despre el. Din câte se părea, tatăl nostru locuia la distanță de câteva oraşe. Era prieten cu familia miresei sau ceva de genul ăsta. Billy fierbea de nervi şi repeta: „Nici măcar nu ne-a recunoscut". Mereu am crezut că probabil ne recunoscuse şi pur şi simplu nu ştiuse ce să spună.

BILLY: O iei razna când tatălui tău nu-i pasă de tine nici cât să te salute. Nu spun că era o chestie de autocompătimire. Nu stăteam să mă întreb: *De ce nu mă iubeşte?* Era mai degrabă: *Oh, OK, cam atât de sumbră poate fi lumea! Unii tați nu-şi iubesc fiii!*

A fost o lecție despre ce să nu fii, atât pot să vă spun.

GRAHAM: Oricum părea să fie un ticălos bețiv. Aşa că, drum bun şi cale bătută!

BILLY: După ce s-a terminat nunta şi toți îşi strângeau lucrurile, băusem prea multe beri... şi am văzut o femeie care era chelneriță la barul hotelului. *[Zâmbeşte]* O fată superbă. Părul castaniu foarte lung, până la talie, şi ochii

mari şi căprui. Sunt mort după ochii căprui. Îmi amintesc că purta o rochiță albastră, minusculă. Era minionă. Şi-mi plăcea asta.

Stăteam acolo, în holul hotelului, în drum spre dubă, iar ea servea un client de la bar. Îți dădeai seama, doar uitându-te la ea, că nu punea botul la vrăjelile nimănui.

CAMILA DUNNE (*soția lui Billy Dunne*): Oh, pe cuvânt, ce bine arăta... Slăbuț, dar vânjos, ceea ce a fost mereu genul meu. Şi avea nişte gene foarte dese. Şi multă încredere în sine. Şi un zâmbet foarte larg. Când l-am văzut în hol îmi amintesc că m-am gândit: *Eu de ce nu pot să întâlnesc un tip ca ăsta?*

BILLY: M-am dus direct la ea, la barul acela, ştii, cu un amplificator într-o mână şi o chitară în cealaltă. Am spus: „Domnişoară? Aş vrea să-mi dai numărul tău de telefon, te rog".

Ea stătea în dreptul casei de marcat. Avea o mână în şold. A râs şi s-a uitat un pic pieziş la mine. Nu-mi amintesc exact ce a spus, dar a fost ceva de genul: „Şi dacă nu eşti genul meu?"

M-am aplecat peste bar şi am zis: „Numele meu e Billy Dunne. Sunt solistul trupei The Dunne Brothers, iar dacă-mi dai numărul tău o să scriu un cântec despre tine".

CAMILA: M-am dus acasă şi i-am spus mamei că am cunoscut pe cineva. Şi ea m-a întrebat: „Băiat de treabă?"

Iar eu am răspuns: „Asta nu ştiu". *[Râde]* Tipii de treabă nu m-au atras niciodată.

În vara şi toamna anului 1969, The *Dunne Brothers au avut mai multe spectacole în Pittsburgh şi în oraşele din împrejurimi.*

GRAHAM: Când Camila a început să vină cu noi, recunosc că nu m-am gândit că o să reziste mai mult decât celelalte, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că e diferită. Adică, prima dată când am întâlnit-o, a venit la un concert al nostru cu o bluză cu Tommy James. Asculta muzică bună.

WARREN: Noi, ceilalți, începeam cu adevărat să facem sex, omule. Şi Billy ieşea de pe piață. Noi eram toți cu fete, iar el stătea acolo, fuma un joint şi bea o bere ca să aibă o ocupație.

Am ieşit odată din camera unei fete, îmi trăgeam fermoarul la pantaloni, iar Billy stătea pe canapea şi se uita la Dick Cavett[13]. I-am zis: „Omule, trebuie să renunți la iubita aia". Adică, tuturor ne plăcea de Camila, era o adevărată vulpiță şi-ți spunea totul direct în față, ceea ce era grozav, dar... să fim serioşi!

BILLY: Mai fusesem îndrăgostit, îi spusesem iubire, dar când am întâlnit-o [pe Camila], a fost ceva cu totul diferit. Ea pur şi simplu... făcea ca lumea să aibă sens pentru mine. Mă făcea să mă plac şi pe mine însumi mai mult.

Venea să ne vadă la repetiție şi asculta cântecele mele noi, şi-mi făcea observații bune despre tot. Şi mai avea şi un calm pe care... nu-l mai avea nimeni. Simțeam că, atunci când eram cu ea, totul o să fie bine. Era ca şi cum mă ghidam după Steaua Polară.

---

[13] Richard „Dick" Alva Cavett (n. 1936), vedetă americană de televiziune şi realizatorul unor interviuri de excepție cu personalități precum: Salvador Dalí, Katharine Hepburn, Judy Garland, Marlon Brando, Ingmar Bergman, John Lennon, George Harrison sau Richard Burton (n. red.).

Ştii, cred că fata asta s-a născut mulțumită. Nu cu capsa pusă, cum ne naştem unii dintre noi. Eu spuneam că m-am născut distrus. Ea s-a născut întreagă. De acolo au venit versurile la „Born Broken”.

CAMILA: Când Billy i-a întâlnit pentru prima dată pe părinții mei, eram puțin neliniştită. Nu ai decât o şansă să faci o primă impresie, mai ales cu ei. I-am ales eu ținuta, inclusiv şosetele. L-am pus să poarte singura cravată pe care o avea.

L-au plăcut la nebunie. Au spus că e fermecător, dar mama era puțin îngrijorată că aveam încredere într-un tip dintr-o formație.

BILLY: Pete era singurul care părea să înțeleagă de ce aş avea o iubită. Într-o zi, când împachetam lucrurile pentru un spectacol, Chuck a spus: „Doar spune-i că nu eşti genul care să stea cu o singură femeie. Fetele înțeleg asta”. *[Râde]* Asta nu avea să țină cu Camila.

WARREN: Chuck era foarte de treabă. Trecea direct la miezul problemei. Arăta, cumva, ca şi cum nu avusese o idee interesantă în viața lui, dar te putea lua prin surprindere. El m-a făcut să-mi placă Status Quo. Încă îi mai ascult.

La *1 decembrie 1969, Sistemul de Servicii Selective al Statelor Unite*[14] *a organizat o loterie care să stabilească ordinea de recrutare pentru 1970. Billy şi Graham Dunne, amândoi născuți în decembrie, aveau numere neobişnuit de mari. Warren a ratat la mustață. Pete Loving era la mijloc. Dar*

[14] Sistemul de Servicii Selective este o agenție independentă a guvernului Statelor Unite care păstrează informații cu privire la persoanele care ar putea fi supuse recrutării militare (n. red.).

Chuck Williams, născut la 24 aprilie 1949, a primit numărul de loterie 2.

GRAHAM: Chuck a fost chemat la recrutare. Îmi amintesc că stăteam la masa din bucătăria lui Chuck, iar el spunea că pleacă în Vietnam. Eu şi Billy ne tot gândeam la feluri în care să poată scăpa de asta. El însă ne-a tăiat-o că nu e laş. Ultima dată când l-am văzut, cântam într-un bar de lângă Duquesne. Am spus: „O să te întorci în trupă când termini".

WARREN: Billy a cântat părţile lui Chuck o vreme, dar auziserăm că Eddie Loving [fratele mai mic al lui Pete] era destul de bun la chitară. L-am invitat la o audiţie.

BILLY: Nimeni nu îl putea înlocui pe Chuck, dar eram angajaţi din ce în ce mai des pentru spectacole şi nu voiam să mai cânt la chitară ritmică pe scenă, aşa că l-am invitat pe Eddie. Ne-am gândit că, o vreme, ar putea să ne dea o mână de ajutor.

EDDIE LOVING (*chitară ritmică, The Six*): Mă înţelegeam bine cu toată lumea, dar mi-am dat seama că Billy şi Graham voiau doar să mă pliez pe modelul pe care mi-l impuneau ei, ştii? *Cântă asta, fă aia!*

GRAHAM: După câteva luni, am primit veşti de la unul dintre foştii vecini ai lui Chuck.

BILLY: Chuck murise în Cambodgia. Nu era acolo nici de şase luni, cred.

Câteodată stai şi te întrebi de ce n-ai fost tu, ce te face pe tine atât de special, încât să rămâi în siguranţă. Ce se întâmplă în lume nu prea are sens.

La *sfârşitul anului 1970, The Dunne Brothers au avut un concert la Pint, în Baltimore, unde Rick Marks, solist la The Winters, era în public. Impresionat de sunetul lor autentic şi plăcându-l pe Billy, le-a oferit băieţilor şansa de a cânta în deschiderea câtorva concerte ale trupei sale în timpul turneului din nord-est.*

The *Dunne Brothers s-au alăturat trupei The Winters şi au devenit imediat influenţaţi de sunetul acesteia, fiind totodată fascinaţi de Karen, cântăreaţa la clape.*

KAREN (*cântăreaţă la clape, The Six*): Prima dată când i-am întâlnit pe Dunne Brothers, Graham m-a întrebat: „Cum te cheamă?"

Am spus: „Karen".

Şi el a zis: „Şi mai cum?"

Mie însă mi s-a părut că a întrebat iar „Cum te cheamă?", de parcă nu mă auzise.

Aşa că am spus: „Karen".

Iar el a râs şi a întrebat: „Karen Karen?"

De atunci, toţi mi-au spus Karen Karen. Numele meu de familie e Sirko, apropo, dar Karen Karen pur şi simplu s-a păstrat.

BILLY: Karen adăuga ceva în plus, un soi de strălucire, la ceea ce făceau The Winters. Am început să mă gândesc că poate aveam nevoie de aşa ceva.

GRAHAM: Eu şi Billy ne gândeam: „Poate nu avem nevoie de cineva *precum* Karen. Poate avem nevoie de Karen".

KAREN: Am plecat din The Winters pentru că mă săturasem până-n gât de toţi din trupă, care încercau să se culce cu mine, iar eu voiam doar să cânt.

Şi-mi plăcea de Camila. Stătea câteodată după concerte, când venea să-l viziteze pe Billy. Îmi plăcea că Billy o aducea câteodată sau că era mereu la telefon cu ea. Era o atmosferă mai bună, în general.

CAMILA: Când au plecat în turneu cu The Winters, mergeam cu maşina la toate concertele din weekend şi stăteam în culise. După ce petreceam patru ore la volan şi ajungeam – de obicei, era vorba de locuri destul de mizere, cu gumă de mestecat peste tot şi în care ţi se lipeau pantofii de podea –, îmi spuneam numele la uşă, iar ei mă conduceau în spate şi iată-mă, luam parte la tot!

Intram în cameră, iar Graham, Eddie şi toţi ceilalţi ţipau: „Camila!" Billy venea şi mă lua în braţe. Odată ce a început şi Karen să stea cu noi... totul s-a potrivit parcă şi mai bine. Mă simţeam ca şi cum *Aici e locul meu.*

GRAHAM: Karen Karen a fost un adaos minunat la trupă. A îmbunătăţit totul. Şi era şi frumoasă. Adică, pe lângă faptul că era talentată. Mereu am crezut că semăna puţin cu Ali MacGraw.

KAREN: Când am spus că îmi plăcea faptul că băieţii de la Dunne Brothers nu încercau să se dea la mine nu era valabil şi pentru Graham Dunne. Ştiam că mă place deopotrivă pentru talentul meu şi înfăţişare. Aşa că asta nu m-a deranjat prea mult. Era drăguţ, de fapt. În plus, Graham era un tip sexy. Mai ales în anii '70.

N-am înţeles niciodată ideea că „Billy e un sex-simbol". Adică, avea părul negru, ochii negri, pomeţi proeminenţi. Mie însă îmi plac bărbaţii mai puţin frumuşei. Îmi place când arată puţin periculos, dar de fapt sunt foarte blânzi. Aşa e Graham. Umeri laţi, pieptul păros, părul castaniu. Era chipeş, dar necizelat pe ici, pe colo.

Însă recunosc că Billy ştia cum să poarte o pereche de blugi.

BILLY: Karen era o cântăreaţă grozavă. Asta e tot. Întotdeauna spun că nu-mi pasă dacă eşti bărbat, femeie, alb, negru, homosexual, heterosexual, oricare dintre astea. Dacă ştii să cânţi bine, cânţi bine. Din punctul ăsta de vedere, muzica uniformizează grozav.

KAREN: Bărbaţii cred deseori că merită laude pentru că le tratează pe femei ca pe oameni.

WARREN: S-a întâmplat cam pe vremea când Billy a început să exagereze un pic cu băutura. Petrecea la fel ca noi toţi, dar când noi plecam cu fetele pe care le întâlneam, el rămânea la băut.

Întotdeauna părea în regulă dimineaţa, şi toţi o cam luam razna acolo. Poate cu excepţia lui Pete. El întâlnise o fată, Jenny, din Boston, şi vorbea mereu la telefon cu ea.

GRAHAM: Orice face Billy, face la maximum. Iubeşte mult, bea mult. Chiar şi felul în care cheltuie banii, de parcă i-ar da gaură în buzunar. A fost unul dintre motivele pentru care îi spuneam ca, măcar în privinţa Camilei, să o ia mai încet.

BILLY: Camila venea câteodată cu noi, dar de multe ori aştepta acasă. Încă mai locuia cu părinţii ei, iar eu o sunam în fiecare seară de pe drum.

CAMILA: Când nu avea o monedă să dea telefon, suna cu taxă inversă, iar când răspundeam, spunea „Billy Dunne o iubeşte pe Camila Martinez”, apoi închidea înainte să se taxeze apelul. *[Râde]* Mama îşi dădea mereu ochii peste cap, dar eu credeam că e drăguţ.

KAREN: La câteva săptămâni după ce am intrat în trupă, am zis: „Avem nevoie de un nume nou”. The Dunne Brothers nu mai avea sens.

EDDIE: Eu spuneam de mult că avem nevoie de un nume nou.

BILLY: Ne făcuserăm o grămadă de fani cu numele acela. Nu voiam să-l schimb.

WARREN: Nu putem hotărî cum să ne numim. Cred că cineva a sugerat The Dipsticks. Eu voiam să alegem Shaggin’.

EDDIE: Pete a zis: „Nu o să poți face şase oameni să fie de acord cu asta”.

Atunci am întrebat: „Ce ziceți de The Six?”

KAREN: Am primit un telefon de la un agent care angaja trupe în Philly, de unde vin eu. Tipul a zis că The Winters se retrăsese de la un festival de acolo şi a întrebat dacă vrem să cântăm noi. Am spus: „Sigur, dar nu ne mai cheamă The Dunne Brothers”.

El a întrebat: „Păi, ce să scriu pe afiş?”

I-am răspuns: „Nu sunt sigură, dar o să ajungem toți şase acolo”.

Şi mi-a plăcut cum a sunat: „The Six”.

WARREN: O parte din genialitatea numelui venea din faptul că era atât de aproape de „The Sex”, dar nu cred că a vorbit careva dintre noi despre asta. Era atât de clar, încât nu era nevoie să o scoatem în evidență.

KAREN: Nu mi s-a părut că sună a ceva anume.

BILLY: „The Sex”? Nu, nu a avut nicio treabă cu asta.

GRAHAM: Cuvântul era foarte apropiat de „sex”. A avut mare legătură cu asta.

BILLY: Am cântat la spectacolul acela din Philly ca The Six şi, pe urmă, am primit o ofertă să mai avem un concert în oraş. Apoi în Harrisburg. Şi încă unul în Allentown. Ni s-a cerut să cântăm de Revelion la un bar din Hartford.

Nu prea făceam bani, dar eu îmi cheltuiam şi ultimul dolar, scoţând-o pe Camila în oraş ori de câte ori eram acasă. Mergeam la o pizzerie la câteva străzi distanţă de casa părinţilor ei sau împrumutam bani de la Graham ori de la Warren ca s-o duc într-un loc drăguţ. Ea îmi spunea mereu să încetez. Zicea: „Dacă voiam să fiu cu un tip bogat, nu i-aş fi dat numărul de telefon unui solist dintr-o trupă de nunţi”.

CAMILA: Billy avea carismă, iar eu m-am îndrăgostit de asta. Aşa făceam mereu. De cei care ardeau mocnit, de cei gânditori. Multe dintre prietenele mele căutau tipi care să-şi permită un inel frumos, dar eu voiam pe cineva *fascinant*.

GRAHAM: Prin ’71, am programat nişte concerte în New York.

EDDIE: New York era... Aşa ştiai că eşti cineva.

GRAHAM: Într-o seară, cântam la un bar din Bowery şi afară, pe stradă, fumând o ţigară, era un tip care se numea Rod Reyes.

ROD REYES (*manager, The Six*): Billy Dunne era un star rock. Se vedea, pur şi simplu. Era foarte sigur pe el, ştia cui să

cânte din mulțime. Era o emoție pe care o insufla cântecelor lui.

Există o calitate pe care o au unii oameni. Dacă iei nouă tipi, plus Mick Jagger, şi-i aliniezi, cineva care nu a auzit niciodată de Rolling Stones tot ar putea să arate la Jagger şi să spună: „Acela e un star rock".

Billy avea calitatea asta, iar trupa suna bine.

BILLY: Când a venit Rod la noi după concertul de la Wreckage, acela a fost un moment de cumpănă.

ROD: Când am început să lucrez cu trupa, am avut nişte idei. Unele au fost primite bine, altele... nu prea.

GRAHAM: Rod mi-a spus că trebuie să renunț la jumătate din solouri. A motivat că sunt interesante pentru oamenii cărora le plac chestiile tehnice la chitară, dar plictisitoare pentru toți ceilalți.

Am spus: „De ce aş cânta pentru oameni cărora nu le pasă de o chitară bună?"

Răspunsul lui a fost: „Dacă vrei să fii uriaş, trebuie să fii pentru toată lumea".

BILLY: Rod mi-a spus să nu mai scriu despre lucruri pe care nu le cunosc. A zis: „Nu reinventa roata. Scrie despre iubita ta". De departe, cel mai bun sfat din carieră pe care l-am primit vreodată.

KAREN: Rod mi-a spus să port bluze decoltate, iar eu i-am zis: „Visezi", şi asta a fost tot.

EDDIE: Să îți spun eu când e cel mai tare pentru un muzician rock-and-roll. Oamenii cred că e atunci când ajungi în vârf, dar nu. Atunci ai parte de presiuni şi de

aşteptări. E bine când toți cred că te îndrepți în viteză spre ceva, când ai potențial. Potențialul e bucurie pură.

GRAHAM: Cu cât eram mai mult plecați, cu atât devenea mai sălbatic totul. Şi Billy nu era chiar... Uite, lui Billy îi plăcea atenția. Mai ales din partea femeilor. Dar, măcar în acel moment, asta era tot. Doar atenție.

BILLY: Erau multe lucruri pe care trebuia să le ținem în echilibru. Să iubeşti pe cineva de acasă, să fii plecat la drum. Fetele veneau în culise, iar eu eram cel pe care voiau să-l întâlnească. Eram... Nu ştiam cum trebuie să fie o relație.

CAMILA: Eu şi Billy începuserăm să ne certăm. Recunosc că voiam ceva deloc practic pe atunci. Voiam să mă întâlnesc cu un star rock, dar şi ca acesta să fie permanent la dispoziția mea. Mă enervam când nu putea să facă exact ce voiam eu. Eram tânără. Şi el era tânăr.

Câteodată era atât de rău, încât nu ne mai vorbeam cu zilele. Şi pe urmă unul îl suna pe celălalt, şi ne ceream scuze, iar lucrurile redeveneau ca înainte. Îl iubeam şi ştiam că mă iubeşte. Nu era uşor, dar aşa cum mama îmi amintea: „Ție nu ți-a plăcut niciodată ceva uşor".

GRAHAM: Într-o seară, eu şi Billy ne urcam în duba care să ne ducă în Tennessee sau Kentucky, sau undeva. Camila a venit să ne conducă, iar când Rod a venit cu maşina, Billy şi-a luat la revedere.

I-a dat Camilei părul de pe față şi şi-a lipit buzele de fruntea ei. Îmi amintesc că nu a sărutat-o cu adevărat. Doar şi-a lăsat buzele acolo, iar eu mi-am zis: *Niciodată nu am ținut aşa la cineva.*

BILLY: Am scris „Señora” pentru Camila şi permite-mi să spun că oamenilor le-a plăcut mult cântecul acela. Destul de curând, la cele mai bune concerte, oamenii se ridicau de pe scaune, începeau să danseze, cântau cu noi.

CAMILA: Nu m-a lăsat inima să-i spun că, practic, eram *señorita*. Adică, îți alegi bătăliile. În plus, odată ce l-am ascultat... „Lasă-mă să te duc/ În spate/ Drumul pare lung/ Şi noaptea pare neagră./ Dar noi doi suntem bravi exploratori/ Eu şi *señora* mea de aur”.

Mi-a plăcut. Am iubit cântecul acela.

BILLY: Am făcut un demo cu „Señora” şi „When the Sun Shines on You”.

ROD: Contactele mele importante erau toate în LA deja. Le-am spus celor din trupă, cred că era prin ’72... Am spus: „Trebuie să plecăm spre vest”.

EDDIE: California era locul unde se întâmplau toate chestiile tari, ştii ce vreau să zic?

BILLY: M-am gândit: *Ceva înăuntrul meu îmi spune că trebuie să facem asta.*

WARREN: Eram pregătit să plec. Am spus: „Hai să urcăm în dubă”.

BILLY: M-am dus acasă la părinții Camilei şi am rugat-o să se aşeze pe marginea patului. I-am spus: „Vrei să vii cu noi?”

Ea a întrebat: „Şi eu ce-aş face?”

Am spus: „Nu ştiu”.

Ea a întrebat: „Vrei doar să vin cu voi?”

Eu am răspuns: „Cred că da”.

Ea a stat o secundă şi pe urmă a zis: „Nu, mersi!”

Am întrebat-o dacă putem rămâne împreună, iar ea a vrut să ştie: „O să te întorci?” I-am răspuns cănu ştiu.

Răspunsul ei a fost: „Atunci, nu”. Şi m-a părăsit.

CAMILA: M-am enervat. Că pleca. Şi am izbucnit în faţa lui. Nu ştiam cum altfel să reacţionez.

KAREN: M-a sunat Camila înainte să plecăm în turneu. Mi-a povestit că se despărţise de Billy. I-am spus: „Credeam că-l iubeşti”.

Şi ea a zis: „Nici măcar nu a încercat să mă contrazică!”

Am sfătuit-o: „Dacă îl iubeşti, ar trebui să-i spui”.

Iar ea a zis: „El e cel care pleacă! El trebuie să rezolve problema”.

CAMILA: Iubirea şi mândria nu fac casă bună.

BILLY: Ce puteam face? Nu voia să vină cu mine, iar eu... nu puteam să rămân.

GRAHAM: Ne-am făcut bagajele şi ne-am luat rămas-bun de la mama. Se măritase cu un poştaş, între timp. Adică, ştiu că numele lui era Dave, dar, până în ziua în care a murit, aşa i-am spus, poştaşul, pentru că asta era. Tipul livra corespondenţa la biroul ei. Era poştaşul.

În orice caz, am lăsat-o pe mama cu poştaşul şi ne-am urcat în dubă.

KAREN: Am avut concerte peste tot, din Pennsylvania până în California.

BILLY: Camila a ales, iar o mare parte din mine spunea: *În fine, o să fiu singur atunci. Să văd dacă-i place.*

GRAHAM: Billy şi-a pierdut complet mințile în călătoria aia.

ROD: Nu din cauza femeilor îmi făceam griji cu Billy, deşi au fost multe femei. Billy se amețea atât de tare după spectacole, încât trebuia să-l trezesc în după-amiaza următoare, plesnindu-l peste față, atât de dus era.

CAMILA: Îmi era rău fizic fără el. Îmi... trăgeam palme. În fiecare zi. Mă trezeam plângând. Mama îmi tot spunea să-l caut. Să-mi retrag cuvintele. Dar mi se părea că e prea târziu. Plecase mai departe fără mine. Să-şi îndeplinească visurile. Aşa cum trebuia să facă.

WARREN: Când am ajuns în LA, Rod ne-a făcut rost de camere la Hyatt House.

GREG MCGUINNESS (*fost recepționer, Continental Hyatt House*): Ah, mi-ar plăcea să-ți spun că-mi amintesc când au venit The Six şi au stat la noi! Dar... nu-mi amintesc. Se întâmplau atât de multe, erau atât de multe trupe pe atunci! Era greu să le ții evidența, îmi amintesc că i-am cunoscut pe Billy Dunne şi Warren Rhodes mai târziu, dar pe atunci, nu.

WARREN: Rod şi-a sunat cunoştințele. Am început să avem concerte mai mari.

EDDIE: LA era de belea. Oriunde te uitai, erai înconjurat de oameni care iubeau muzica şi adorau să petreacă. Mi-am zis: *De ce naiba n-am venit mai devreme?* Fetele erau superbe. Drogurile erau ieftine.

BILLY: Am avut câteva concerte prin Hollywood. La Whisky, Roxy, P.J.'s. Tocmai scrisesem un cântec nou, „Farther from

You”. Era despre cât de dor îmi era de Camila, cât de departe mă simțeam de ea.
Când am ajuns pe Strip, mi s-a părut că în sfârşit ne intram în drepturi.

GRAHAM: Am început să ne îmbrăcăm puțin mai bine. Trebuia să te cizelezi un pic în LA. Mi-am luat obiceiul să port cămăşi descheiate până la jumătatea pieptului. Mi se părea că sunt al naibii de sexy.

BILLY: Cam pe atunci a început să-mi placă... cum i se spune acum? Smoching canadian? Purtam cămaşă de blugi cu blugi, aproape în fiecare zi.

KAREN: Mi se părea că nu mă pot concentra la cântat dacă purtam fuste scurte şi cizme, şi tot restul. Adică, îmi plăcea aspectul, dar purtam blugi cu talie înaltă şi bluze pe gât aproape tot timpul.

GRAHAM: Karen era al dracului de sexy cu bluzele alea pe gât.

ROD: După ce au început să aibă parte de ceva atenție, le-am pregătit un spectacol la Troubadour.

GRAHAM: „Farther from You” era un cântec grozav. Şi se vedea că Billy îl simțea. Billy nu era genul care să se poată preface. Când suferea sau se bucura, o simțeai.
La spectacolul programat la Troubadour în seara aceea, când cântam, m-am uitat la Karen şi era prinsă, ştii? Şi m-am uitat la Billy, iar el cânta din toate pu-terile, şi mi-am zis: *E cel mai bun spectacol al nostru de până acum*.
ROD: L-am văzut pe Teddy Price stând în spate şi ascultând. Nu-l întâlnisem până atunci, dar ştiam că e producător la

Runner Records. Aveam câțiva prieteni în comun. După spectacol, a venit la mine şi mi-a spus: „Asistentul meu v-a ascultat la P.J.'s. I-am spus că o să vin şi eu să vă ascult".

BILLY: Am coborât de pe scenă şi vine Rod la mine cu un tip foarte înalt şi gras în costum, şi zice: „Billy, vreau să ți-l prezint pe Teddy Price".

Primul lucru pe care îl spune Teddy – şi trebuie să țineți minte că avea un accent britanic foarte pu-ternic şi scorțos: „Ai un talent dat naibii de a scrie despre fata aia".

KAREN: Mă uitam la Billy şi am avut senzația că mă uitam la un câine care îşi găsea stăpânul. Voia să-i facă pe plac, voia să semneze contractul. Emana asta prin toți porii.

WARREN: Teddy Price era urât ca moartea. O față pe care doar o mamă putea s-o iubească. *[Râde]* Glumesc şi eu. Dar chiar era urât. Mi-a plăcut că lui nu părea să-i pese.

KAREN: Asta înseamnă să fii bărbat. O față urâtă nu înseamnă sfârşitul pentru tine.

BILLY: Am dat mâna cu Teddy, iar el m-a întrebat dacă mai am cântece precum cele pe care tocmai le ascultase. Am spus: „Da, domnule".

El a zis: „Unde vezi trupa asta peste cinci ani? Peste zece ani?"

Iar eu am răspuns: „O să fim cea mai mare trupă din lume".

WARREN: În noaptea aia am dat pentru prima dată autograf pe o pereche de sâni. Vine fata la mine şi-şi descheie cămaşa şi spune: „Dă-mi un autograf". Aşa că i-am dat. Îți zic, e o amintire pe care o păstrezi toată viața.

În săptămâna următoare, Teddy a vizitat trupa în sala de repetiții din San Fernando Valley şi a ascultat cele şapte cântece pe care le pregătiseră băieții. La scurt timp după aceea, au fost invitați la sediul Runner Records şi le-au *fost prezentați directorului Rich Palentino, care le-a oferit un contract de înregistrare şi publicare. Teddy Price, personal, avea să le producă albumul.*

GRAHAM: Am semnat contractul pe la patru după-amiaza şi îmi amintesc că am ieşit pe Sunset Boulevard, toți şase, cu soarele în ochi şi simțind că întregul Los Angeles îşi deschisese brațele şi spusese: „Intrați, scumpilor!"

Acum câțiva ani am văzut un tricou pe care scria: „Mi-am pus ochelarii fiindcă viitorul meu e strălucitor" şi mi-am zis că răhățelul ăla de puşti care-l purta habar nu avea despre ce e vorba. Nu stătuse niciodată pe Sunset Boulevard cu soarele orbitor în ochi, avându-i alături pe cei cinci cei mai buni prieteni, şi cu un contract semnat în buzunarul din spate.

BILLY: În noaptea aceea, toți petreceau la Rainbow, dar eu am plecat, am mers pe stradă până la un telefon public. Imaginează-ți că ți-ai îndeplinit cel mai nebunesc vis şi te simți gol pe dinăuntru! Nu însemna nimic dacă nu puteam să-l împart cu Camila. Aşa că am sunat-o.

Îmi bătea inima cu putere când a sunat telefonul. Am pus degetele pe puls şi zvâcnea. Când a răspuns, ei bine, a fost ca şi cum te întinzi în pat după o zi lungă. Mă simțeam mult mai bine, doar pentru că îi auzeam vocea. I-am spus: „Mi-e dor de tine! Nu cred că pot să trăiesc fără tine".

Ea mi-a răspuns: „Şi mie mi-e dor de tine".

Am întrebat: „De ce facem chestia asta? Ar trebui să fim împreună".

Iar ea a răspuns: „Da, ştiu".

O vreme, am rămas tăcuți la telefon, dar pe urmă am zis: „Dacă aş avea un contract pentru un disc, te-ai mărita cu mine?”

Ea a spus: „Poftim?”

CAMILA: Eram atât de bucuroasă pentru el dacă era adevărat! Muncise din greu pentru asta!

BILLY: Am spus-o din nou. „Dacă aş avea un contract pentru un disc, te-ai mărita cu mine?”

Ea m-a întrebat: „Ai primit un contract?”

Şi atunci am ştiut, chiar în clipa aia. Camila era sufletul meu pereche. Îi păsa mai mult de contract decât de orice altceva. Am spus: „Nu mi-ai răspuns la întrebare”.

Ea a zis: „Ai primit contractul, da sau nu?”

Am răspuns: „Te măriți cu mine, da sau nu?”

Ea nu a zis nimic o vreme, pe urmă a spus: „Da”.

Şi atunci am zis şi eu: „Da”.

A început să țipe, atât era de bucuroasă! Am spus: „Vino aici, iubito! Hai să ne căsătorim!”

VEDETA
1972–1974

Hotărâtă *să-şi facă un nume dincolo de Sunset Strip, Daisy Jones a început să-şi scrie propriile cântece. Înarmată doar cu un pix şi hârtie – şi fără pic de instruire muzicală –, Daisy a*

creat un întreg album, care curând a crescut, incluzând schițe brute pentru peste o sută de cântece.

Într-o seară din vara anului '72, Daisy a participat la concertul trupei Mi Vida, care avea loc la Ash Grove. Se întâlnea cu solistul de la Mi Vida, Jim Blades, pe atunci. Spre sfârşitul concertului, Jim a invitat-o pe scenă pe Daisy ca să cânte „Son of a Preacher Man" cu formația.

SIMONE: Daisy avea părul foarte lung, scăpase de breton. Purta mereu cercei rotunzi şi niciodată pantofi. Era foarte tare.

În noaptea aceea, la Ash Grove, stăteam amândouă în spate, iar Jim încerca să o convingă să urce pe scenă, dar ea refuza întruna. Însă el a continuat toată noaptea şi, până la urmă, Daisy i-a făcut pe plac.

DAISY: A fost un sentiment ireal. Toți oamenii aceia se uitau la mine, aşteptând să se întâmple ceva.

SIMONE: Când a început să cânte cu Jim, era puțin timidă, ceea ce m-a surprins, dar am simțit că, pe măsură ce continua, se implica tot mai mult. Şi pe urmă, cam pe la al doilea refren, şi-a dat drumul pur şi simplu. Zâmbea. Era fericită acolo. Iar oamenii nu-şi puteau lua ochii de la ea. Până să ajungă la final, Jim se oprise din cântat şi a lăsat-o doar pe ea. Pur şi simplu, Daisy a înnebunit sala.

JIM BLADES (*solist, Mi Vida*): Daisy avea o voce incredibilă. Era aspră, dar nu hârşâită. Ai fi zis că are în gât nişte pietre printre care trebuia să iasă sunetul. Făcea ca tot ce cânta să pară complex şi interesant, şi un pic imprevizibil. Eu n-am avut niciodată o voce prea grozavă. Nu e nevoie să ai o voce grozavă ca să fii cântăreț dacă ai piese destul de bune. Dar Daisy avea tot ce-i trebuia, frate!

Cânta mereu din abdomen. Oamenilor le trebuie ani de zile să învețe să cânte aşa, iar Daisy o făcea natural, o făcea cântând în maşină lângă tine sau împăturind rufele. Eu încercam s-o fac mereu să cânte cu mine, dar ea spunea mereu nu, până în seara aceea la Ash Grove.

Cred că a fost în sfârşit de acord să cânte în public pentru că voia foarte mult să scrie cântece. I-am zis: „Cel mai mare avantaj pe care îl au cântecele tale e că le-ai putea cânta tu". Cea mai mare calitate a sa era că oamenii nu-şi puteau lua ochii de la ea. I-am spus să folosească asta.

DAISY: Mi se părea că Jim spunea, practic, că nimănui nu-i păsa ce cântam câtă vreme se putea uita bine la mine. Jim mă enerva mereu.

JIM: Dacă nu mă înşală memoria, Daisy a aruncat cu rujul în mine, dar când s-a calmat, m-a întrebat dacă ar trebui să încerce să dea câteva concerte.

DAISY: Voiam să-mi fie ascultate cântecele. Aşa că am început să cânt puțin prin LA. Cântam cântece de-ale mele, apoi cu Simone.

GREG MCGUINNESS: Ştii, Daisy se întâlnea cu toți...

Adică, ah, frate, când s-a stârnit cearta aia dintre Tick Yune şi Larry Hapman în față la Licorice Pizza, iar Tick i-a umflat ochiul lui Larry? Ce nebunie a fost! Eram acolo. Îmi cumpăram LP-ul „Dark Side of the Moon". Când era asta? Spre sfârşitul anului '72? Poate la începutul lui '73? M-am uitat afară, iar Tick îl ținea strâns de cap pe Larry. Oamenii spuneau că se ceartă din cauza lui Daisy.

În plus, auzisem că Dick Poller şi Frankie Bates încercaseră amândoi să o convingă să înregistreze un demo, dar ea îi refuzase.

DAISY: Dintr-odată, erau foarte mulți oameni care încercau să mă convingă să fac un demo. O sumedenie de bărbați voiau să fie managerii mei, dar ştiam ce însemna asta. LA e plin de bărbați care abia aşteaptă ca o fată naivă să le creadă tâmpeniile.

Hank Allen era cel mai puțin linguşitor. El a fost cel pe care îl puteam tolera cât de cât.

În acel moment, mă mutasem de la părinții mei la Chateau Marmont. Închiriasem o căsuță în spate. Şi Hank era tot timpul la uşa mea, lăsându-mi mesaje.El a fost singurul care nu vorbea despre mine, ci despre cântecele mele.

Am spus: „Bine, dacă vrei să fii managerul meu, poți să fii".

SIMONE: Când am cunoscut-o pe Daisy, eu eram cea mai mare, mai înțeleaptă şi mai grozavă, dar la începutul anilor '70, Daisy era aceea.

Îmi amintesc că eram în camera ei la Marmont odată şi mă uitam prin dulapul ei, şi am văzut tot felul de eşarfe şi salopete Halston. I-am spus: „Când ți-ai luat toate hainele astea de la Halston?"

Ea a răspuns: „Oh, mi le-au trimis ei!"

Am întrebat: „Cine ți le-a trimis?"

Ea a spus: „Cineva de la Halston."

Era o fată care nu lansase încă nicio piesă. Niciun album, niciun single, dar apărea în fotografii cu staruri rock din reviste. Toți o iubeau.

Am luat totuşi câteva haine Halston de la ea.

DAISY: M-am dus la Larrabee Sound să înregistrez acel demo pe care voia Hank să-l fac. Cred că era un cântec de Jackson Browne. Hank voia să cânt piesa foarte dulceag, dar nu o simțeam deloc. Am cântat-o cum am vrut eu. Puțin aspru, puțin şoptit. Hank a spus: „Putem să tragem o

singură variantă în care o cânți lin, poate cu un ton mai sus?”

Mi-am luat poşeta şi am zis: „Nu”. Şi am plecat.

SIMONE: A semnat cu Runner Records imediat după aceea.

DAISY: Nu-mi păsa de nimic în afară de scris cântece. Cântatul era OK, dar nu voiam să fiu o simplă păpuşă pe scenă care să cânte cuvintele altcuiva. Voiam să fac ce vreau eu. Voiam să-mi cânt propriile cântece.

SIMONE: Daisy nu prețuieşte nimic din ce a obținut uşor. Banii, înfățişarea, chiar şi vocea ei. Voia ca oamenii să o *asculte*.

DAISY: Am semnat contractul cu Runner Records, dar nu l-am citit.

Nu voiam să citesc contracte şi să acord atenție cui trebuia să dau bani şi la ce se aştepta de la mine. Voiam să scriu cântece şi să mă droghez.

SIMONE: Cei de la casa de discuri au programat o întâlnire de început, aşa că m-am dus la ea acasă şi am conceput o ținută perfectă, apoi am căutat prin caietul ei de cântece ca să fie ce trebuie. Când a plecat într-acolo în dimineața aceea, parcă plutea.

Dar nu ştiu câte ore mai târziu, a apărut la mine acasă, şi mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Am întrebat: „Ce se întâmplă?” Ea doar a clătinat din cap şi a trecut direct pe lângă mine. S-a dus în bucătărie, a luat sticla de şampanie pe care o cumpăraserăm ca să sărbătorim, a deschis-o şi s-a dus în baie. M-am dus după ea, iar Daisy îşi pregătea baia. Şi-a scos hainele şi s-a băgat în cadă. A luat o gură direct din sticlă.

Am spus: „Vorbeşte cu mine! Ce s-a întâmplat?”

Ea a răspuns: „Nu le pasă de mine”. Cred că, la întâlnirea aceea, i-au dat o listă de cântece pe care se aşteptau să le cânte şi erau chestii comerciale. „Leaving on a Jet Plane”, genul acela.

I-am spus: „Dar cântecele tale?”

Ea a răspuns: „Nu le plac cântecele mele”.

DAISY: Au răsfoit tot caietul şi nu au găsit un cântec acolo – nici măcar unul – despre care să creadă că ar trebui să-l înregistrez.

Am zis: „Dar ăsta? Şi ăsta? Şi ăsta?”

Eram la masă cu Rich Palentino şi răsfoiam caietul acela, panicată. Mă gândeam că probabil nu le citiseră. Îmi tot spuneau că piesele nu erau gata încă. Şi că nu eram pregătită să scriu cântece.

SIMONE: S-a îmbătat în cadă, iar eu nu am putut decât să mă asigur că, atunci când adoarme, o scot şi o pun în pat. Şi exact asta am făcut.

DAISY: M-am trezit a doua zi şi m-am dus acasă. Am încercat să uit, zăcând la piscină. Când n-a mers chestia asta, am fumat câteva ţigări, apoi am tras nişte linii. Pe urmă, a venit Hank şi a încercat să mă calmeze.

Am spus: „Scoate-mă din chestia asta”, iar el îmi tot zicea că nu vreau să ies din asta.

Am spus: „Ba da, vreau!”

El a zis: „Nu, nu vrei”.

M-am enervat atât de tare, încât am fugit din casă mai repede decât mă putea prinde Hank. Am condus direct la Runner Records. Eram în parcare când mi-am dat seama că încă purtam un sutien şi blugi. M-am dus drept în biroul lui Rich Palentino şi am rupt contractul. Rich doar a râs şi a

spus: „A sunat Hank şi mi-a spus că s-ar putea să faci asta. Scumpo, nu aşa funcționează contractele!”

SIMONE: Daisy era Carole King, era Laura Nyro[15]. Drace, ar fi putut să fie Joni Mitchell[16]. Şi ei voiau să fie Olivia Newton-John.

DAISY: M-am întors la Marmont. Plânsesem; îmi curgea rimelul pe față. Hank mă aştepta, stătea pe trepte. A spus: „Ce-ar fi să dormi puțin?”

Am zis: „Nu pot să dorm. Am luat prea multă cocaină şi prea multă dexedrină”.

A zis că are ceva pentru mine. Am crezut că o să-mi dea quaalude[17], de parcă asta avea să rezolve ceva, dar mi-a dat Seconal. Am adormit imediat şi m-am trezit simțindu-mă mult mai bine. Fără mahmureală. Fără nimic. Pentru prima dată în viața mea, dormisem ca un prunc.

Din acel moment, am luat dexedrină ca să rezist ziua şi tablete roşii ca să rezist noaptea. Şampanie ca să le dau pe gât.

Viața bună, nu? Numai că viața bună nu însemna niciodată o viață bună, dar m-a luat gura pe dinainte.

---

[15] Laura Nyro (1947–1997), cântăreață, textieră şi pianistă americană (n. red.).

[16] Joni Mitchell (n. 1943), cântăreață de muzică folk, compozitoare şi pictoriță originară din Canada, considerată de critica de specialitate una dintre cele mai mari voci ale tuturor timpurilor (n. red.).

[17] Medicament hipnotic şi sedativ, utilizat în tratamentul insomniilor în Statele Unite, întrucât are un efect similar cu al barbituricelor (n red.).

DEBUTUL

1973–1975

Membrii *trupei The Six s-au obişnuit cu viaţa în Los Angeles,* închiriind *o casă pe dealurile din Topanga Canyon. Se pregăteau să înceapă înregistrările pentru albumul lor de debut. Teddy, cu o echipă de tehnicieni, inclusiv inginerul principal, Artie Snyder, s-au instalat la Sound City Studios, un studio de înregistrări din Van Nuys, California.*

KAREN: În ziua în care ne-am mutat în casa aceea mi-am zis: *Locul ăsta e o cocină.* Era o cocioabă şubredă, cu uşa din faţă ieşită din balamale şi ferestre cu sticlă fumurie ciobită. O detestam. Cam la o săptămână sau două după aceea a sosit Camila în LA, a venit cu maşina pe aleea lungă prin pădure şi, când a coborât de la volan, a spus: „Uau! Locul ăsta e bestial!" După ce a zis ea că e o casă fainã, a început să-mi placă.

CAMILA: Casa era înconjurată de tufe de rozmarin. Îmi plăcea chestia asta.

BILLY: Doamne, ce bine era să o am pe Camila în viaţa mea! Era tare bine să o ţin din nou pe femeia asta în braţe! Urma

să ne căsătorim, eram în LA şi făceam un disc cu fratele meu, şi totul părea făcut din aur.

WARREN: Graham şi Karen aveau fiecare un dormitor lângă bucătărie. Pete şi Eddie au ocupat garajul. Billy şi Camila au vrut mansarda, iar eu am primit singurul dormitor cu baie.

GRAHAM: Dormitorul lui Warren avea toaletă. El spunea că are propria lui baie, dar nu era aşa. Camera lui avea o toaletă. Doar că era în colțul camerei.

BILLY: Teddy era pasăre de noapte. Aşa că ne duceam toți la studio după-amiaza şi stăteam până târziu în noapte, câteodată până dimineața.

Când înregistram, restul lumii nu mai exista pentru noi. Eşti în studioul acela întunecos şi nu te gândeşti decât la muzică.

Eu şi Teddy... eram băgați până la gât. Creşteam tempoul şi înregistram în diferite tonalități, încercând la nesfârşit. Mă jucam cu tot felul de instrumente noi. Eram în lumea mea în studio. Pe urmă veneam acasă, iar Camila dormea, cu cearşafurile în jurul ei. Eram puțin băut, de obicei, şi mă strecuram în pat lângă ea.

Pe atunci, întotdeauna reuşeam să petrec dimineții le cu Camila. Majoritatea cuplurilor ies la cină la finalul unei zile obositoare, eu şi Camila aveam micul-dejun doar pentru noi. Câteva dintre dimineții le mele preferate erau cele în care nici nu mă mai deranjam să mă culc. Camila se trezea şi ne duceam noi doi cu maşina în Malibu să micul-dejun dejun undeva, pe autostradă.

În fiecare dimineață, ea comanda acelaşi lucru: ceai cu gheață, fără zahăr, cu trei felii de lămâie.

CAMILA: Ceai cu gheață, trei felii de lămâie. Apă minerală, două felii de lămâie verde. Martini cu două măsline şi o ceapă. Am gusturi aparte la băutură. *[Râde]* Am gusturi aparte la multe lucruri.

KAREN: Ştii, oamenii au impresia că biata Camila se ținea după Billy peste tot, că avea grijă de Billy tot timpul, dar nu era aşa. Era o forță de care trebuia să ții seama. Primea ce-şi dorea. Aproape mereu. Era convingătoare şi puțin insistentă, deşi nu-ți dădeai seama niciodată că eşti împins la ceva, dar era încăpățânată şi ştia cum să obțină ce voia.

Îmi amintesc că, într-o zi, ea şi Billy au coborât în living cu puțin înainte de prânz, cred. Eram toți în blugii din seara precedentă, ceva de genul ăsta. Nu ne duceam la studio decât mult mai târziu. Camila a spus: „Vreți să facem un mic-dejun bogat? Cu clătite, gofre, şuncă, ouă, tot tacâmul?"

Dar Billy auzise că eu şi Graham vrem să ne ducem la un burger şi se gândea să meargă cu noi.

Aşa că ea a zis: „Vă fac eu burgeri aici".

Şi am spus da, aşa că l-a trimis pe Billy după carne pentru burgeri şi i-a zis să ia şi şuncă. Şi ouă pentru a doua zi.

Pe urmă, a pornit grătarul şi ne-a spus că nu arăta prea bine carnea pe care o luase Billy pentru burgeri. Aşa că o să facă doar şuncă. Şi dacă tot făcea şuncă, putea să facă şi ouăle, şi dacă tot făcea ouăle, putea face şi nişte clătite.

Deodată, era 13.30 şi stăteam toți la masă şi luam prânzul, şi nu era niciun burger pe nicăieri. Totul avea un gust minunat şi nimeni nici n-a remarcat în afară de mine.

Asta îmi plăcea la ea. Nu era timidă. Doar că trebuia să fii atent ca să observi chestii.

EDDIE: Eram plecați mai tot timpul, așa că am presupus că o să ne ajute Camila prin casă, să facă puțină curățenie, știi ce zic? I-am spus: „Poate cât suntem noi plecați, faci și tu puțină ordine”.

CAMILA: Am zis: „În regulă”, dar n-am curățat absolut nimic.

GRAHAM: Eram ocupați în perioada aceea. Billy compunea întruna. Lucram tot timpul la un cântec sau altul. Veneam și plecam de la studio, câteodată dormeam acolo.

În multe nopți, eu și Karen stăteam treji până răsărea soarele, lucrând la un riff sau o melodie.

WARREN: Atunci mi-am lăsat mustață. Vezi tu, unora pur și simplu nu le stă bine cu mustață. Dar mie, da. Am lăsat-o să crească atunci când înregistram primul album și n-am mai ras-o.

Mă rog, am ras-o o dată și arătam ca o pisică jupuită, așa că am lăsat-o să crească iar.

GRAHAM: Să înregistrezi un album, mai ales unul de debut, te solicită foarte mult. Billy devenise puțin obsedat. Cred că de asta... când noi, ceilalți, luam o doză mică de cocaină la studio... Cred că de asta a început Billy să tragă linii zilnic: rămânea concentrat.

BILLY: Eram hotărât ca acela să fie cel mai grozav album pe care îl lansase cineva vreodată. *[Râde]* Să zicem doar că pe atunci eram cunoscut pentru faptul că priveam lucrurile în perspectivă.

EDDIE: Billy a preluat controlul asupra acelui album. Și Teddy l-a lăsat.

Billy scria piesele; el scria părțile aproape tuturor. Știa chitarele și tonalitățile și ce voia să audă la tobe. Nu îl presa

foarte mult pe Pete, pe el l-a lăsat ceva mai liber. Dar cu noi, ceilalți, dicta sunetul, iar noi doar îl ascultam.

Mă tot uitam la ceilalți, întrebându-mă dacă o să spună cineva ceva. Nimeni nu zicea nimic. Mi se părea că sunt singurul căruia îi pasă, iar dacă mă împotriveam, Teddy avea să-l susțină pe Billy.

ARTIE SNYDER (*inginer principal pentru* The Six*,* Seven-EightNine *şi* Aurora): Teddy credea că Billy e adevăratul talent din The Six. Nu mi-a spus-o niciodată direct, dar noi doi am petrecut mult timp la butoane de-a lungul anilor. Şi uneori ieşeam în oraş după ce pleca trupa acasă, beam un pahar sau două, mâncam un burger. Teddy era genul care putea să mănânce.Tu spuneai: „Hai să bem ceva", iar Teddy zicea: „Hai să mâncăm o friptură". Adică, îl cunoşteam bine.

Şi pe Billy l-a scos în evidență. Îi cerea părerea când nu o cerea pe a nimănui şi se uita la Billy când vorbea cu toată trupa.

Nu mă înțelege greşit, toți erau talentați. Am folosit o dată o bucată a lui Karen ca exemplu pentru alt clăpar ca să-i arăt ce trebuia să facă. Apoi, cu altă ocazie, l-am auzit pe Teddy spunându-i altui producător că Pete şi Warren o să fie cea mai bună secție ritmică din muzica rock într-o bună zi. Aşa că el credea în ei toți, dar îl prefera pe Billy.

Într-o seară, în timp ce mergeam spre maşini, Teddy a spus că Billy are ceva ce nu se poate învăța. Şi cred că e adevărat. Încă mai cred că e adevărat.

GRAHAM: Billy se întreba mereu dacă trebuie să mai înregistrăm o dată, dacă trebuie să mai lucrăm puțin la mixaj. Teddy ne tot spunea că voia să lase totul cât mai simplu cu putință. Teddy consuma multă energie, încercând să-l facă pe Billy să fie doar Billy.

BILLY: Teddy mi-a zis la un moment dat: „Sunetul tău e un sentiment. Asta e. Şi e cu o lume mai presus de tot restul”.

Îmi amintesc că am întrebat: „Care e sentimentul?”

Eu scriam despre dragoste. Cântam puțin aspru. Cântam din greu la chitarele acelea cu nişte linii adevărate de bass blues. Mă gândeam că Teddy o să spună ceva de genul: „să duci o fată acasă de la bar” sau „să conduci cu viteză cu capota lăsată”, sau ceva de genul ăsta. Ceva distractiv, poate, şi puțin periculos.

Dar el a zis doar: „E inefabil. Dacă aş putea să-l definesc, nu mi-ar folosi la nimic”.

Asta mi-a rămas în minte.

KAREN: Era destul de tare să înregistrezi un album într-un studio adevărat. Erau tehnicieni în jur care reglau tot, oameni care pregăteau prânzul, cineva care să-ți ia o punguță de droguri. În fiecare zi, era o masă mare la prânz care se schimba pentru cină.

Odată, înregistram, şi apar o duzină de fursecuri cu ciocolată livrate de un tip. Eu am spus: „Avem destule fursecuri”.

Şi puştiul a spus: „Nu ca astea”. Erau cu iarbă. Habar nu am cine le trimisese.

EDDIE: „Just One More” a fost scris şi înregistrat într-o zi când cineva a trimis nişte fursecuri cu iarbă. Tot cântecul, scris mai mult de Billy, cu ajutorul meu, pare să fie despre faptul că vrei să te mai culci o dată cu fata înainte să pleci la drum. Dar, în realitate, era despre cum mâncaserăm toată iarba aia şi mai voiam un fursec.

WARREN: Am luat trei fursecuri pentru mine şi am ascuns unul pentru mai târziu şi, când Billy scria versurile cum că mai voia unul, m-am gândit: *Rahat! Ştie că mai am unul!*

GRAHAM: Pur şi simplu, a fost distractiv. Ne-am distrat tare bine pe atunci!
BILLY: Aveam sentimentul acela că... ştii că trăieşti o perioadă din viaţă pe care o să o ţii minte pentru totdeauna.

GRAHAM: În noaptea dinainte de a termina înregistrările, am venit acasă nu ştiu de unde şi am găsit-o pe Karen stând pe balustrada terasei, cu ochii spre canion. Warren era pe un scaun din curte, cioplind un fel de brad de Crăciun dintr-o lingură de plastic.

Karen s-a întors spre mine şi a spus: „Păcat că e apa până la glezne. Voiam să mă duc la o plimbare."

Şi eu am zis: „Ce-aţi fumat şi mai aveţi?"

KAREN: Era mescalină.

WARREN: În noaptea aceea, când eu, Graham şi Karen am luat peyote, îmi amintesc că mi-am zis că, dacă albumul era de rahat, o să fiu în regulă. Pentru că puteam să-mi câştig pâinea făcând linguri. Logica nu era sănătoasă, evident, dar gândul mi-a rămas în cap. Nu poţi să mizezi totul pe o carte.

GRAHAM: Am terminat de înregistrat tot prin noiembrie, cred.

EDDIE: Am terminat prin martie.

GRAHAM: Probabil a fost încă o lună, poate două, în care Billy şi Teddy au stat în studio, lucrând la mixaje.

Mă duceam uneori şi ascultam ce făceau. Aveam nişte idei, iar Billy şi Teddy mă ascultau întotdeauna. Pe urmă ne-au pus mixajul final şi m-au făcut praf.
EDDIE: Nimeni nu avea voie în studio în afară de Teddy şi Billy. Lucrau la chestia aia de luni în şir. Şi în sfârşit ne-au lăsat să o ascultăm.

Era dinamită. Şi i-am spus lui Pete, chiar i-am zis: „Sună al dracului de bine”.

BILLY: I l-am pus lui Rich Palentino să-l asculte în sala de conferințe de la sediul Runner. Băteam atât de tare din picior pe sub masă! Eram neliniştit. Era şansa noastră. Dacă lui Rich nu-i plăcea, credeam că o să explodez.

WARREN: Pentru noi, pe atunci, Rich era un tip în vârstă la costum. Mă gândeam: *Corporatistul ăsta mă judecă pe mine?* Arăta ca un agent al sistemului.

GRAHAM: A trebuit să nu mă mai uit la Rich, doar să închid ochii şi să ascult. Şi când am făcut asta, mi-am zis: *E imposibil ca tipului să nu-i placă chestia asta.*

BILLY: S-a auzit ultima notă de la „When the Sun Shines on You” şi mă holbam la Rich. Se uitau şi Graham şi Teddy – toți ne holbam la el. Lui Rich îi apare un zâmbet pe față şi zice: „Aveți un album grozav”.

Şi când i-a plăcut lui Rich, asta a fost. Era ca şi cum ultima bucățică din mine care era legată de pământ s-a înălțat, de parcă cineva a smuls cordonul şi mi-am luat zborul.

NICK HARRIS (*critic de muzică rock*): Albumul lor de debut autointitulat a fost o intrare respectabilă pe scena muzicii rock. Era foarte rigid şi economicos, un fel de album blues-rock fără înfloriturile de la o trupă care ştia cum să scrie un cântec bun de dragoste şi perfectase arta insinuărilor despre droguri. Un pic folk, foarte antrenant, foarte țanțoş, cu riffuri grele, tobe răsunătoare şi glasul acela gâjâit şi grozav al lui Billy Dunne.

A fost un început promițător.

După şedinţa foto pentru coperta albumului, evenimente ale industriei muzicale, un interviu cu revista Creem *şi zumzetul mare de început pentru album, Runner Records şi Rod Reyes au pus la cale un turneu în treizeci de oraşe.*

BILLY: Totul se întâmpla atât de repede! Şi eram... Eşti defavorizat atât de mult timp, iar, într-o zi, nu mai eşti. Şi când începi să simţi succesul adevărat, când începi să trăieşti pe picior mare şi tot restul, trebuie să te opreşti şi să te întrebi dacă crezi că meriţi cu adevărat.

Oricine nu e un dobitoc desăvârşit o să dea răspunsul „Nu". Pentru că bineînţeles că nu meriţi. Când băieţii cu care ai crescut au trei locuri de muncă. Sau se sting peste ocean, cum l-am pierdut pe Chuck. Bineînţeles că nu meriţi. Trebuie să înveţi cum să împaci aceste două lucruri. Să ai ceva şi să nu meriţi. Sau faci ce am făcut eu şi refuzi să te gândeşti la asta.

Evident că eram nerăbdător să pornesc la drum, să plec în turneu. Când eşti pe drum, nu e nevoie cu adevărat să înfrunţi viaţa reală. E aproape ca şi cum apeşi butonul de pauză.

EDDIE: Plecam într-un turneu mare, ştii ce zic? Să ţi se ia interviu în locuri grozave, să avem propriul autocar. Era bine! Era foarte bine!

BILLY: În seara dinainte de a ne urca în autocar, eu şi Camila stăteam în pat, încurcaţi în cearşafuri. Îşi lăsase părul să crească mai lung atunci. Doamne, puteam să mă pierd în părul ei!

Părul şi mâinile ei aveau întotdeauna un iz de pământ, ceva ierbos. Aduna crengi de rozmarin şi le zdrobea în palme, apoi şi le trecea prin păr. De câte ori simt miros de rozmarin, chiar şi acum, e ca şi cum m-am întors acolo,

sunt prost şi tânăr, trăiesc într-o casă din canion cu trupa şi cu iubita mea.

Iar în noaptea aceea, chiar înainte să plecăm, îi tot miroseam rozmarinul din păr. Atunci, chiar înainte să plecăm în turneu dimineaţă, mi-a spus.

CAMILA: Eram însărcinată în şapte săptămâni.

KAREN: Camila voia să aibă copii. Eu am ştiut întotdeauna că aşa ceva nu e pentru mine. Cred că e un sentiment pe care-l ai. Cred că ai asta în inimă sau nu.

Şi nu poţi să-ţi pui asta în inimă dacă nu e acolo.

Şi nici nu poţi s-o scoţi dacă e acolo.

Şi în inima Camilei era.

BILLY: M-am bucurat, la început. Cred. Sau... *[se opreşte]* Încercam foarte mult să mă bucur. Cred că ştiam... *Eram* bucuros. Doar că eram prea speriat să o văd.

Am început să mă concentrez pe orice puteam ca să aibă sens. Am decis că trebuia să ne căsătorim imediat. Plănuiam să facem nunta după turneu, dar am considerat că e mai bine s-o facem chiar atunci. Nu ştiu de ce conta pentru mine... dar... *[se opreşte]* În clipa în care am aflat că e gravidă, am simţit că trebuie să mă asigur că suntem o familie adevărată.

CAMILA: Karen cunoştea un preot. A luat numărul lui de la o prietenă şi l-am sunat târziu în noaptea aceea. A venit imediat.

EDDIE: Era patru dimineaţa.

CAMILA: Karen a decorat veranda din spate.

KAREN: Am înşirat fâşii de folie de aluminiu prin copaci. *[Râde]* Nu sună grozav acum, în contextul rahaturilor ăstora ecologiste. Arăta foarte drăguţ, în apărarea mea. Se legănau uşor în vânt şi reflectau lumina lunii.

GRAHAM: Warren avea nişte luminiţe de Crăciun în setul de tobe pentru că îi plăcea să-şi lumineze instrumentele. L-am întrebat dacă le putem folosi şi mi-a zis că le împachetase deja. Am spus: „Warren, dă-mi luminiţele acum, până nu le spun tuturor ce nemernic eşti".

WARREN: Nu era problema mea că Billy şi Camila se hotărâseră să se căsătorească în toiul nopţii.

KAREN: Până să terminăm eu şi Graham, arăta bestial. Aproape ca locul în care voiai să te căsătoreşti chiar dacă aveai o veşnicie la dispoziţie să faci planuri.
BILLY: În timp ce Camila se îmbrăca, m-am dus în baie şi m-am privit în oglindă. Îmi tot spuneam că pot s-o fac. *Pot s-o fac. Pot s-o fac.* Am mers în curte şi pe urmă a coborât Camila într-un tricou alb şi o pereche de blugi.

KAREN: Avea o bluză galbenă croşetată deasupra. Arăta foarte frumos.

CAMILLA: Nu aveam emoţii deloc.

EDDIE: Mai aveam o poziţie în Polaroid, aşa că am făcut o fotografie. Din greşeală, nu le-am prins capul. Se văd doar picioarele Camilei şi părul pe spate. Se vede pieptul lui Billy puţin. Se ţin de mână în fotografie, faţă în faţă. M-am înfuriat cumplit că nu le-am prins feţele, dar eram drogat în ultimul hal.

GRAHAM: Camila a spus cum că îl iubeşte pe Billy orice ar face, ceva despre ei, despre copil, că sunt o echipă, dar a spus-o de parcă erau o adevărată echipă de sportivi. M-am uitat la Pete; plângea. Încerca să o ascundă, dar era evident. Avea lacrimi în ochi. Cred că m-am uitat la el ca şi cum aş fi spus: „Pe bune?" Iar el doar a ridicat din umeri.

WARREN: Pete a plâns tot timpul. *[Râde]* Tipul acela mă făcea să râd.

BILLY: Camila a spus – îmi amintesc exact cum a spus – a zis: „Suntem noi, echipa noastră, pentru totdeauna. Şi o să ţin mereu cu noi". Dar aveam o voce în minte care îmi spunea că nu ar trebui să fiu tatăl nimănui. Nu puteam s-o amuţesc. Doar... îmi tot răsuna în cap. *O să distrugi tot. O să distrugi tot.*

GRAHAM: Uite, ca bărbat fără tată, n-ai nici cea mai vagă idee ce ar trebui să faci şi nu ai pe cine să întrebi.

Am înţeles mai târziu, când am avut şi eu copii. E ca şi cum eşti în linia întâi, croindu-ţi drum cu maceta. Doar cuvântul *tată*. Cuvântul pe care noi îl echivalam cu *distrus, ticălos, alcoolic.* Acum îl descria şi pe Billy. Trebuia să găsească un mod prin care cuvântul acela să i se potrivească. Cel puţin, când am trecut şi eu prin asta, l-am avut pe Billy ca exemplu. Atunci însă, Billy nu a avut pe nimeni.

BILLY: Vocea îmi tot spunea: *Dacă nu ai tată, cum poţi fi tată?*

Vocea aceea... *[se opreşte]* A fost începutul unei perioade urâte, în care nu am fost eu însumi. De fapt, nu. Nu-mi place să o spun aşa; întotdeauna eşti tu însuţi. Eşti mereu

tu. Doar că uneori, cel care eşti... cel care eşti e un om de rahat.

KAREN: S-au sărutat, şi îmi dădeam seama că ea avea lacrimi în ochi. Billy a luat-o în braţe. A fugit cu ea sus şi noi am râs toţi. L-am plătit pe preot, pentru că Billy şi Camila uitaseră.

BILLY: Îmi amintesc că stăteam acolo în pat, cu Camila, imediat după ce ne-am căsătorit, şi voiam doar să plec. Abia aşteptam să vină ora să ne urcăm în autocar, pentru că... nu puteam să o privesc în faţă. Ştiam că o să-şi dea seama ce se întâmpla în mintea mea dacă se uita cu atenţie la mine.

Nu mă pricepeam s-o mint. Nu sunt sigur dacă e un lucru bun sau rău. Oamenii cred că e rău să minţi, dar... nu ştiu, uneori minciunile îi protejează pe oameni.

Stăteam acolo când a răsărit soarele şi am auzit autocarul venind. Am sărit imediat din pat şi am sărutat-o de rămas-bun.

CAMILA: Nu voiam să plece, dar nici nu l-aş fi lăsat vreodată să rămână.

GRAHAM: Când m-am trezit dimineaţă, Billy stătea deja lângă autocar, vorbind cu Rod.

BILLY: Am urcat toţi, şoferul a ieşit de pe alee, iar Camila tocmai apăruse pe treptele din faţă în cămaşa de noapte. Coborâse să ne facă din mână. I-am făcut şi eu cu mâna, dar... mi-a fost greu să o privesc.

GRAHAM: Era foarte greu să-l citeşti. În dimineaţa aceea, în autocar.

BILLY: În noaptea aceea, am oprit la Santa Rosa şi am început să ne pregătim pentru spectacolul de la Inn of the Beginning, dar eu nu eram într-o stare bună.

EDDIE: Primul nostru concert din turneu nu a mers bine. Şi nu exista motiv pentru care să meargă prost în afară de faptul că nu eram sincronizaţi cum ar fi trebuit să fim, ştii? Billy a încurcat două strofe de la „Born Broken". Şi Graham a intrat târziu la interludiu.
KAREN: Eu nu eram prea îngrijorată, dar era vizibil că Billy şi Graham erau supăraţi din cauza felului în care decursese totul.

BILLY: După aceea, ne-am întors la hotel. Fetele au năvălit în cameră. Era acolo şi un bar bine aprovizionat. Am băut mai mult decât trebuia. Aveam un pahar înalt într-o mână şi o sticlă de Cuervo în cealaltă. Îmi turnam un pahar şi încă un pahar. Şi încă unul, încă unul, încă unul.

Îmi amintesc că Graham îmi spunea să o las mai moale, dar mă străbăteau prea multe gânduri.

Urma să fiu tată şi eram soţ, iar Camila era în LA, şi tocmai avuseserăm un concert groaznic, iar albumul nostru abia ieşise şi nu ştiam cum o să meargă.

Tequila a amuţit totul.

Aşa că, atunci când Graham mi-a spus să mă opresc, nu am vrut să ascult. Şi, ştii, era multă cocaină pe-acolo. Şi am luat şi din asta. Apoi cineva a adus quaalude şi am luat şi din aia.

WARREN: Eram cazaţi în două camere alăturate la hotel şi mă sărutam cu o fată într-un colţ. O tipă tare – purta o eşarfă în loc de bluză –, şi dintr-odată a sărit şi a întrebat unde e sora ei. Nici nu ştiam că era sora ei cu ea.

Cineva a strigat: „Cred că e cu Billy!"

BILLY: La un moment dat, pe la trei sau patru dimineață, cred că mi s-a rupt filmul. Când m-am trezit, eram în cadă la hotel... Nu eram singur. *[Se opreşte]* Era... o fată blondă, întinsă peste mine. Mi-e şi ruşine să povestesc, dar e adevărat.

M-am ridicat şi am vărsat.

GRAHAM: Când m-am trezit, l-am văzut pe Billy stând în parcare şi fumând o ţigară. Se plimba înainte şi înapoi, parcă vorbea singur, părea un pic nebun. M-am dus să văd care e treaba, iar el a zis: „Am făcut-o de oaie. Am făcut-o de oaie".

Ştiam ce se întâmplase. Încercasem să-l opresc, dar fusese imposibil. Am spus: „Să nu o mai faci iar, omule! Asta e tot! Doar să nu o mai faci iar".

El a dat din cap şi a spus: „Da".

BILLY: Am sunat-o pe Camila doar ca să-i aud vocea. Ştiam că nu pot să-i spun ce făcusem. Mi-am zis că nu aveam s-o mai fac niciodată, iar asta era important.

CAMILA: Mă întrebi dacă ştiam că o să fie infidel, ca şi cum e un lucru pe care îl ştii sau nu-l ştii. De parcă e în alb şi negru, dar nu e aşa. Bănuieşti, pe urmă nu prea mai bănuieşti. Pe urmă iar bănuieşti. Apoi îţi spui că eşti nebună. Pe urmă te întrebi dacă fidelitatea e ceva ce preţuieşti mai presus de toate celelalte.

Să spunem aşa: am văzut multe căsnicii unde toţi sunt fideli şi nimeni nu e fericit.

BILLY: La sfârşitul discuţiei, Camila a spus că trebuie să închidă şi am zis: „Bine", pe urmă îmi amintesc că a spus: „OK, iubitule, te iubim".

Şi am zis: „Noi?"

Iar ea a răspuns: „Eu şi copilul”.

Şi pur şi simplu... cred că am închis înainte să-mi iau măcar la revedere.

KAREN: Camila devenise cea mai bună prietenă a mea. Îl uram pe Billy pentru că mă pusese în situația de a-i spune Camilei ce făcuse sau de a o minți.

BILLY: Băutura, drogurile, sexul, toate sunt la fel.

Sunt nişte limite pe care nu le depăşeşti, însă pe urmă o faci. Şi deodată ai o informație foarte periculoasă, şi anume că poți să încalci regula şi lumea nu se sfârşeşte pe loc.

Ai luat o barieră mare, neagră şi groasă şi ai făcut-o puțin gri. Şi acum, de câte ori o încalci iar, devine din ce în ce mai gri, până când într-o zi te uiți în jur şi te gândeşti: *Cândva aici era o barieră, cred*.

GRAHAM: Intraserăm într-un ritm: ajungeam în oraş, făceam probele de sunet, cântam, petreceam, urcam în autocar. Şi cu cât cântam mai bine, cu atât petreceam mai mult. Hoteluri, fete, droguri. Iar şi iar. Hoteluri, fete, droguri. Pentru noi toți, dar mai ales pentru Billy.

WARREN: Făcuserăm o regulă pe atunci; fiecare dintre noi avea cinci bețe de chibrit. Aşa invitam oamenii la petrecerea de după. Dacă aveau un băț de chibrit, intrau. Le puteam da oricărei fete din mulțime pe care o vedeam. Evident, încercam să ne ferim de ciudate.

ROD: Să vă spun eu ce înseamnă să fii managerul unei trupe rock. Umblam prin toată lumea, cu tehnicie-nii şi echipa, şi tot tacâmul. Şi niciun om – nici măcar un membru al trupei – nu se întreba cum de aveam mereu benzină.

La sfârşitul lui ’73 a fost criza petrolului, se găsea puţină benzină. Managerul de turneu şi cu mine mituiam angajaţii de la benzinării de parcă depindea viaţa noastră de asta. Schimbam plăcuţele de înmatriculare.

Şi nimeni nu observa niciodată pentru că toţi făceau sex, erau beţi sau drogaţi.

KAREN: Billy s-a transformat în turneul acela într-un om pe care nu-l mai recunoşteam. Adormea în autocar cu o fată sub braţ, invita fetele cu noi dintr-un oraşîn altul.

EDDIE: Adică, Billy punea un angajat să-i aducă tequila şi quaalude la orice oră din noapte.

KAREN: Albumul mergea destul de bine, iar turneul s-a prelungit. Vorbeam cu Camila despre asta şi, la un moment dat, ea a spus: „Karen, să vin şi eu cu voi?”

Nu reuşeam să scot cuvintele mai repede pe gură. Am răspuns: „Nu, stai acolo”.

WARREN: Să-ţi fac un rezumat al acelui turneu de debut: eu făceam sex, Graham se droga, Eddie se îmbăta, Karen începea să se sature, Pete vorbea la telefon cu iubita lui de acasă, iar Billy le făcea pe toate cinci deodată.

EDDIE: Eram în culise înainte de concertul din Ottawa, beam bere cu băieţii de la Midnight Dawn. Graham era cu mine. Şi Karen. Pete o aştepta pe iubita lui, Jenny. Venea cu maşina de la Boston. Nu o cunoscusem încă pentru că Pete era foarte retras. Iubita lui din liceu nu i-a întâlnit niciodată pe părinţii noştri! Aşa că eram încântat să o cunosc în sfârşit pe Jenny şi să văd de ce se agita Pete atât.

Şi pe urmă intră, înaltă ca naiba, cu părul lung şi blond, purtând o rochiţă minusculă şi nişte pantofi cu tocuri

superînalte, cu picioarele până la gât, şi mi-am zis: *Nu-i de mirare că Pete e obsedat de fata asta.*

Şi pe urmă, chiar în spatele ei, am dat cu ochii de Camila.

CAMILA: Am vrut să-i fac o surpriză. Îmi era dor de el. Eram plictisită. Deveneam... neliniştită. Adică, mă măritasem, eram gravidă în şase luni şi îmi petreceam mai tot timpul singură într-o casă veche şi mare din Topanga Canyon. Erau multe motive pentru care m-am dus.

Dar, da, unul dintre ele a fost să văd dacă lucrurile erau în ordine. Să văd ce făcea. Bineînțeles că asta era.

KAREN: Îi spusesem să nu vină, dar nu m-a ascultat. A venit să-i facă o surpriză lui Billy.

Abia începea să i se vadă burta. Poate era în cinci luni? Ceva de genul ăsta. Avea o rochie mare şi lungă. Părul strâns la spate.

GRAHAM: Am văzut-o pe Camila şi mi-am zis: *Oh, nu!* Apoi am ieşit tiptil din cameră. Am şters-o. M-am gândit că Billy era ori în autocar, ori la hotel. Nu eram sigur unde, dar trebuia să risc. Am alergat două străzi până la hotel.

Ar fi trebuit să aleg autocarul.

KAREN: L-a găsit în autocar. O parte din mine îşi dorea să o fi oprit, dar cealaltă parte se bucura că totul avea să se dea pe față.

EDDIE: Nu eram acolo, dar am auzit că a intrat peste el când i se făcea, mă rog... nu ştiu cum s-o spun altfel... *sex oral*, cred că aş zice. Era cu o fană.

BILLY: Era ca şi cum mă jucam cu focul, dar cumva chiar eram surprins că m-am ars.

Îmi amintesc fața Camilei. Era... nu era furioasă sau rănită, nici măcar foarte şocată. Era doar încremenită, privind totul fără să reacționeze. Se uita la mine cum mă străduiam să mă fac prezentabil.

Fata cu care eram a fugit – de parcă nu voia să pice la mijloc.

Când s-a închis uşa autobuzului, m-am uitat la Camila şi am spus: „Îmi pare rău!" A fost primul lucru pe care l-am spus şi cred că şi singurul. Şi atunci Camila a părut să înțeleagă în sfârşit ce anume se întâmplase, ce se întâmpla.

CAMILA: Cred că ce am spus a fost, ştii, acoperă-ți urechile, dar cred că ce am spus a fost: „Cine dracu' te crezi să mă înşeli? Crezi că e vreo femeie în viață mai bună decât ce ai tu?"

WARREN: Eram afară, vorbeam cu nişte băieți din echipă şi am prins finalul. Se vedea puțin prin parbriz. Mi s-a părut că l-a lovit. Cred că avea o geantă la ea şi cred că l-a pocnit cu geanta. Şi pe urmă au ieşit amândoi din autocar.

CAMILA: L-am pus să facă duş înainte să-i mai spun o vorbă.

BILLY: Voiam să mă părăsească. *[Se opreşte]* M-am gândit mult la asta şi... asta făceam. Sperasem să mă elibereze.

În noaptea aceea, eu şi Camila eram în camera mea de hotel după ce ieşisem de la duş. Şi simțeam că încep să mă trezesc, şi nu-mi plăcea. Am scos nişte cocaină şi-mi amintesc că ea s-a uitat la mine şi m-a întrebat: „Ce încerci să faci?"

Nu a spus-o într-un fel exasperat. Mă întreba cu adevărat. *Ce încercam să fac?* Nu ştiam cum să-i răspund. Doar am ridicat din umeri, şi îmi amintesc cât de prost m-am simțit, ridicând aşa din umeri, în fața unei femei ca ea. Femeia

care-mi purta copilul. Şi eu ridicam din umeri ca un puşti de zece ani.

S-a uitat fix la mine, aşteptând un răspuns mai elaborat, iar eu nu aveam unul. Aşa că ea a spus: „Dacă tu crezi că o să te las să-ți dai viața peste cap, ți-ai pierdut mințile”. Şi a ieşit pe uşă.

GRAHAM: Camila m-a găsit şi mi-a spus că se duce acasă, căci nu voia să aibă de-a face cu rahatul ăsta. M-a rugat să-l supraveghez pe Billy toată seara. Începeam să mă satur să-l supraveghez, dar nu refuzi o femeie cum era Camila, mai ales când e gravidă. Aşa că am spus OK.

Şi pe urmă a zis: „Când se trezeşte, dă-i scrisoarea asta”.

BILLY: Mă trezesc, îmi e greață, am o durere de cap cumplită. Mă simt de parcă-mi sângerează ochii. Karen stă deasupra mea cu o foaie de hârtie. Are o expresie ofticată pe față. Iau hârtia şi o citesc. Era scrisul Camilei. Spunea aşa: *Ai timp până pe 30 noiembrie şi pe urmă o să fii un bărbat bun tot restul vieții tale. Ai înțeles?*

Copilul trebuia să se nască pe 1 decembrie.

CAMILA: Cred că am refuzat să accept că era atât de josnic pe cât pretindea să fie.

Nu spun că nu era real ce făcea el. Oh, era foarte real! Totul era real! Şi niciodată nu mă mai simțisem atât de pierdută şi de speriată. Îmi era silă din cauza asta, în fiecare zi. Şi nici n-aş putea să-ți spun care parte din mine era cea mai îngrețoşată. Mă durea inima şi mi se părea că o să mi se întoarcă stomacul pe dos, şi îmi zvâcnea capul. Oh, era foarte real!

Dar asta nu însemna că trebuia să *o accept*.

ROD: Nu eram apropiat de Camila, dar decizia ei de a rămâne cu Billy nu era atât de greu de înțeles. Se încurcase cu el când era băiat bun. Şi până să-şi dea seama că imaginea asta a lui începea să se destrame era deja prea implicată.

Dacă voia ca bebeluşul să aibă un tată, trebuia să-l repare pe Billy. Ce-i aşa de greu de înțeles?

BILLY: Ca un prost, mi-am zis: *OK,* am *timp până pe 30 noiembrie să-mi scot chestia asta din sistem. Să fac totul acum. Ca să nu mai fiu niciodată nevoit s-o fac.*

Câteodată mă întreb dacă toxicomanii nu sunt cumva la fel ca toți ceilalți, doar că se pricep mai bine să se mintă singuri. Eu mă pricepeam de minune să mă mint singur.

KAREN: Nu a încetat să-şi facă de cap.

ROD: Turneul s-a prelungit iar când am primit nişte concerte în deschidere pentru Rick Yates. Era o veste bună. Era o expunere grozavă. Albumul avea parte de un început respectabil. „Señora" urca în topuri.

Dar da, Billy deraiase. Făcea totul de două ori mai mult ca înainte să-l prindă Camila. Cocaina, fetele, băutura şi tot restul.

Să fiu sincer, am crezut că totul poate fi ținut sub control. Nu era grozav, dar putea fi controlat.

M-am gândit că atâta vreme cât nu se apuca de drogurile tari – benzodiazepină, heroină – poate avea să fie în regulă.

GRAHAM: Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam cum să-l ajut sau dacă să am încredere în ce-mi spunea. Mă simțeam ca un prost, sincer. Mâ gândeam: *Sunt fratele lui. Ar trebui să ştiu ce are nevoie. Ar trebui să-mi pot da seama mereu când e drogat şi când minte că nu e.*

Dar nu ştiam. Şi mă simţeam... ruşinat că nu mă prindeam întotdeauna de ce punea la cale.

EDDIE: Într-un fel, toţi număram zilele până la final. Ştii, *şaizeci de zile până când Billy trebuie să se pună pe picioare.* Pe urmă, au fost patruzeci de zile. Pe urmă, douăzeci.

BILLY: Eram în Dallas, cântam în deschidere pentru Rick Yates. Şi Rick trăgea heroină pe nas. Mi-am zis: *Trebuie să încerc heroina măcar o dată.*

Era cât se poate de logic pentru mine: că avea să fie mai uşor să mă las dacă încercam heroină. Şi nu era ca şi cum foloseam un ac. O trăgeam pe nas. Şi mai luasem opiu în trecut. Toţi luaserăm. Aşa că, atunci când Rick era în culise la Texas Hall şi mi-a oferit, am rulat o hârtie şi am tras-o.

ROD: Mereu le spun oamenilor mei să stea departe de benzodiazepină şi heroină. Oamenii nu mor când sunt treji, mor când se duc la culcare. Uită-te la Janis Joplin, Jimi Hendrix, Jim Morrison! Sedativele te omoară!

GRAHAM: Totul a luat-o la vale de acolo. După ce el şi Yates au început să tragă pe nas, am trăit cu groaza aceea în suflet. Am încercat să stau cu ochii pe el. Am tot încercat să-l fac să se oprească.

ROD: Când am aflat că e cu Yates, l-am sunat pe Teddy. I-am spus: „Avem un condamnat la moarte”. Teddy a spus că se ocupă el.

GRAHAM: Niciun sfat, nicio predică, nicio încercare de a ţine un om legat nu a oprit pe cineva care nu a vrut de fapt să se oprească.

EDDIE: Când mai erau doar zece zile, iar el uita cuvintele pe scenă, îmi amintesc că mi-am spus că nu o să se lase niciodată de droguri.

BILLY: Pe 28 noiembrie, apare Teddy la concertul nostru din Hartford. E în culise când ne terminăm numărul.

Întreb: „Ce cauți aici?"

El spune: „Te duci acasă", şi mă ia de braț şi mă ține aşa până când urcăm, practic, în avion. Din câte se părea, Camila intrase în travaliu.

Aterizăm şi el mă târăşte la maşină, pe urmă mă duce la spital. Parchează pe un loc interzis din fața intrării. Teddy spune: „Du-te acolo, Billy".

Tot drumul acela lung, şi nu mai trebuia decât să intru pe uşile duble... dar... nu eram în stare. Nu puteam să-mi văd copilul aşa.

Teddy a ieşit din maşină şi s-a dus chiar el.

CAMILA: Tocmai fusesem optsprezece ore în travaliu şi nu o aveam decât pe mama lângă mine. Şi mă aşteptam ca soțul meu să intre pe uşă şi totul să se îndrepte. Înțeleg că nu poți pur şi simplu să-ți revii singur. Nu merge aşa, dar pe atunci aşa mă aşteptam să meargă. Nu ştiam.

Ei bine, s-a deschis uşa şi nu era Billy, era Teddy Price.

Eram atât de obosită şi asudam întruna de la hormonii care făceau ravagii în mine, şi țineam în brațe o copilă pe care abia o cunoscusem, o fată care semăna perfect cu Billy. Am hotărât să-i pun numele Julia.

Mama era gata să ne ducă pe amândouă înapoi în Pennsylvania. Şi eram tentată. În momentul acela, să renunț la Billy mi se părea mai uşor decât să încerc să am încredere. Voiam să zic: „Spune-i că o să cresc copilul singură". Dar trebuia să încerc în continuare pentru ce-mi doream pentru mine şi copilul meu. Aşa că i-am spus lui

Teddy: „Spune-i că poate să încerce să fie tată în secunda asta sau să se ducă la dezintoxicare. Acum!”

Iar Teddy a dat din cap şi a plecat.

BILLY: Mi s-a părut că l-am aşteptat ore întregi în faţa holului de la intrare, jucându-mă cu mânerul portierei. Într-un târziu, a coborât Teddy şi a zis: „Ai o fetiţă. Seamănă cu tine. O cheamă Julia”.

Nu eram sigur ce să spun.

Şi pe urmă Teddy a zis: „Camila spune că ai două opţiuni. Poţi să-ţi mişti fundul direct acolo, în clipa asta, şi să fii un soţ şi un tată bun, sau pot să te duc la dezintoxicare. Astea sunt variantele!”

Am pus mâna pe mânerul portierei şi mi-am zis, ştii: *Pot s-o iau la fugă.*

Dar cred că Teddy ştia la ce mă gândeam, pentru că a spus: „Camila nu ţi-a dat alte opţiuni, Billy. Nu există alte opţiuni. Unii oameni pot ţine sub control băutura şi drogurile. Tu nu poţi. Aşa că pentru tine toată tărăşenia s-a terminat acum”.

Mi-am amintit când eram copil, poate de şase sau şapte ani, şi mă apucasem să colecţionez maşinuţe Matchbox. Eram obsedat de ele. Mama însă nu avea bani destui să ne cumpere prea multe. Aşa că le căutam pe trotuar, în caz că le pierdea vreun copil. Am găsit câteva aşa. Şi pe urmă, când mă jucam cu ceilalţi băieţi din cartier, şterpeleam una sau două de la ei. De câteva ori, le-am furat direct din magazin. Mama mi-a găsit ascunzătoarea, m-a luat deoparte şi mi-a zis: „De ce nu te poţi mulţumi să te joci cu câteva maşini ca toţi ceilalţi?”

N-am găsit niciodată răspuns la asta.

Pur şi simplu, eu nu eram aşa.

În ziua aceea la spital, îmi amintesc că mă uitam la uşa holului şi am văzut un bărbat ieşind cu un cărucior în care

era o femeie cu un bebeluş. M-am uitat la el şi... părea un bărbat cum eu nu ştiam să fiu.

Mă tot gândeam că o să intru în spital, o să mă uit la fetița mea şi o să ştiu că eu sunt rahatul cu care s-a pricopsit.

[Gâtuit] Nu era că nu voiam să fiu cu [ea]. Voiam să fiu cu [ea] foarte mult. Habar n-ai cât de mult. Doar că... nu voiam ca fata mea să fie nevoită să mă cunoască.

Nu voiam... atât de devreme în viața ei, nu voiam ca fetița mea să trebuiască să ridice ochii şi să vadă bărbatul ăsta, rahatul ăsta beţiv, drogat, şi să se întrebe: *Ăsta e tatăl meu?*

Aşa mă simțeam. Îmi era ruşine să mă vadă copilul meu.

Aşa că am fugit. Nu sunt mândru de asta, dar ăsta e adevărul, m-am dus la dezintoxicare ca să evit întâlnirea cu propria mea fiică.

CAMILA: Mama mi-a zis: „Scumpo, sper că ştii ce faci". Cred că am țipat la ea, dar în sufletul meu mă gândeam: *Şi eu sper că ştiu.*

Ştii, m-am gândit mult la asta. Decenii întregi. Şi la asta se reduce tot. Iată de ce am făcut ce-am făcut!

Nu mi se părea corect ca varianta lui cea mai slabă să decidă cum avea să se desfăşoare viața mea, cum avea să arate familia mea.

Eu puteam să decid. Şi ce voiam eu era o viață – o familie, o căsnicie frumoasă, o casă – cu el. Cu bărbatul care ştiam cu adevărat că este. Şi aveam să le obțin, fie ce-o fi.

Billy *a intrat la dezintoxicare în iarna anului 1974. The Six a anulat cele câteva concerte rămase din turneu.*

Ceilalți *membri ai trupei şi-au luat puțin timp liber. Warren a cumpărat o barcă şi a ancorat-o în portul Marina del Rey. Eddie, Graham şi Karen au rămas în casa din Topanga Canyon, în timp ce Pete s-a mutat temporar pe Coasta de Est,*

ca să fie cu iubita lui, Jenny Manes. Camila a închiriat o casă în Eagle Rock şi şi-a început viaţa de mamă.

După şaizeci de zile la centrul de reabilitare, Billy Dunne şi-a cunoscut în sfârşit fiica, pe Julia.

BILLY: Nu sunt sigur dacă m-am dus la dezintoxicare din motivele corecte. Ruşinea, stânjeneala, dorinţa de a evita şi tot restul. Dar am *rămas* din motivele corecte.

Am rămas pentru că, în a doua zi acolo, terapeutul de grup mi-a zis să nu-mi mai imaginez că fiicei mele îi e ruşine cu mine. A spus să încep să mă gândesc la ce trebuie să fac ca să cred că fiica mea e mândră de mine. Îţi zic, asta mi-a rămas în cap. Doar la asta mă gândeam.

Treptat, a devenit lumina care mă chema de la capătul tunelului... să-mi imaginez o fiică... *[se opreşte, se stăpâneşte]* Îmi imaginam că sunt bărbatul pe care fiica mea avea să fie norocoasă să-l aibă drept tată.

Am muncit, în fiecare zi, să mă apropii de bărbatul acela.

GRAHAM: În ziua în care ieşea Billy de la dezintoxicare, le-am luat pe Camila şi pe fetiţă cu maşina şi am mers împreună.

Ei, şi Julia era cel mai gras copil pe care îl văzusem vreodată. *[Râde]* E adevărat! I-am spus Camilei: „Ce îi dai să mănânce? Milkshake?" Cei mai mari obraji din lume şi o burtă ca de bere. Nici că putea fi mai drăguţă.

Erau o măsuţă de picnic şi o umbrelă în faţa centrului. Aşa că s-a aşezat Camila acolo cu Julia în poală. Eu am intrat şi l-am luat pe Billy. Avea aceleaşi haine pe care le purta când îl văzusem ultima oară în Hartford, dar se îngrăşase puţin, arăta mai sănătos la faţă.

I-am zis: „Eşti pregătit?"

A răspuns: „Da", dar părea puţin nesigur.

L-am luat pe după umeri şi i-am spus ce-am crezut că are nevoie să audă. „O să fii un tată grozav”. Cred că ar fi trebuit să-i spun mai devreme. Nu ştiu de ce n-am făcut-o.

BILLY: Julia avea şaizeci şi trei de zile când o văzusem. E greu, chiar şi acum, să... să nu mă urăsc pentru chestia asta. Dar, în secunda în care am întâlnit-o, Dumnezeule! *[Zâmbeşte]* Să stau la masa aceea de picnic cu ele a fost ca şi cum cineva mă lovise cu toporul, spărgând toată crusta. Mă simțeam jupuit de piele. În felul acela în care simți totul, până la nervi.

Eu... îmi făcusem o familie. Din greşeală, fără să mă gândesc şi fără multe calități pe care ar trebui să le ai ca să meriți o familie, dar îmi făcusem una. Şi iată-l aici pe omulețul acesta nou şi mic, care avea ochii mei, care nu ştia cine fusesem şi căruia îi păsa doar de cine eram acum.

Am căzut în genunchi. Îi eram foarte recunoscător Camilei.

Nu... nu-mi venea să cred prin ce o făcusem pe Camila să treacă şi cum de era încă acolo, dându-mi o nouă şansă. Nu o meritam. Şi ştiam asta.

I-am spus că o să-mi petrec tot restul vieții noastre împreună, încercând să fiu de două ori mai bun decât merita ea. Nu ştiu dacă am promis cuiva ceva mai umil şi cu mai multă recunoştință în inimă decât i-am promis ei în ziua aceea.

Ştiu că practic mă însurasem cu ea cu aproape un an înainte, dar atunci m-am supus ei. Pentru totdeauna. Şi fiicei mele la fel. M-am devotat lor, m-am devotat creşterii acestei fete din toată inima mea.

Când am urcat în maşină, Camila a şoptit: „Suntem noi, pentru totdeauna. Să nu mai uiți chestia asta, bine?”

Şi am dat din cap, iar ea m-a sărutat. Şi Graham ne-a condus acasă.

CAMILA: Cred că trebuie să ai încredere în oameni înainte să o câştige. Altfel, nu e încredere, ştii?

FIRST
1974–1975

În *1974, Daisy Jones refuzase să apară la vreuna dintre sesiunile de înregistrări la Record Plant din West Hollywood şi încălcase contractul cu Runner Records.*

Între timp, Simone Jackson, care semnase acum cu Supersight Records, avea parte de succes internațional cu hiturile ei R&B dansante, care aveau să devină nişte clasice ale genului proto-disco. Cu cântecele ei, „The Love Drug" şi „Make Me Move", artista era în fruntea topurilor de muzică dance din Franța şi Germania.

În timp ce Simone pornea în turneu prin Europa în vara anului '74, Daisy devenea tot mai neliniştită.

DAISY: Îmi petreceam zilele arzându-mă la soare şi nopțile drogându-mă. Încetasem să mai scriu cântece pentru că nu vedeam rostul dacă tot nu voia nimeni să le înregistreze.

Hank mă vizita în fiecare zi, prefăcându-se că mă îngrijeşte, dar de fapt încerca să mă convingă să mă întorc în studio, de parcă eram un cal de curse care nu voia să alerge.

Apoi, într-o zi, apare Teddy Price la uşa mea. Cred că fusese trimis să se ocupe de mine. Trebuia să mă convingă

să apar la studio. Cred că Teddy avea între patruzeci şi cincizeci de ani pe atunci, tipul britanic, foarte fermecător, cu un aer părintesc.

Deschid uşa şi-l văd în prag, şi el nici nu salută. Spune: „Hai să terminăm cu prostiile, Daisy! Trebuie să înregistrezi un album, altfel Runner te dă în judecată".

I-am zis: „Nu-mi pasă de asta. Pot să-şi ia banii înapoi, să mă dea afară dacă vor. O să trăiesc într-o cutie de carton". Eram foarte enervantă. Habar nu aveam ce înseamnă să suferi cu adevărat.

Teddy a spus: „Doar mergi la studio, iubire! Cât de greu e?"

I-am zis: „Vreau să-mi scriu propriile cântece". Cred că mi-am şi încrucişat braţele la piept ca un copil.

El a spus: „Ţi-am citit cântecele. Unele sunt foarte bune, dar nu ai nici măcar o singură piesă terminată.Nu ai nimic gata de înregistrat". A spus că ar trebui să-mi îndeplinesc contractul cu Runner şi că el o să mă ajute să ajung cu cântecele într-un punct în care să pot lansa un album. L-a numit „un scop pentru care să muncim toţi".

I-am zis: „Vreau să-mi lansez propriile cântece *acum*".

Şi cred că atunci a devenit ursuz. A zis: „Vrei să fii o admiratoare de profesie? Asta vrei? Pentru că, după cum arată în momentul ăsta, ai şansa să faci ceva pe cont propriu. Şi tu preferi să rămâi gravidă cu Bowie".

Dă-mi voie să profit de ocazie şi să lămuresc un lucru: niciodată nu m-am culcat cu Bowie. Adică, sunt destul de sigură că nu.

I-am zis: „Sunt *artistă*. Aşa că ori mă laşi să înregistrez albumul pe care îl vreau, ori nu mai vin. Niciodată".

Teddy a spus: „Daisy, cineva care insistă asupra condiţiilor perfecte ca să creeze nu e artist. E un nemernic".

I-am trântit uşa în nas.

Ceva mai târziu în aceeaşi zi, am deschis caietul de cântece şi am început să citesc. Nu mi-a făcut nicio plăcere să recunosc, dar am înţeles ce spunea. Aveam idei bune, dar absolut nimic finisat de la început până la sfârşit.

Cam aşa lucram pe atunci: aveam o melodie vagă în cap şi scriam câteva versuri, pe urmă treceam mai departe. Nu mai lucram la cântece după o rundă sau două.

Stăteam în living în căsuţa mea şi mă uitam pe fereastră, cu caietul în poală, dându-mi seama că, dacă nu mă străduiam – adică să fiu dispusă să-mi storc sângele, sudoarea şi lacrimile pentru ce voiam –, nu aveam să fiu niciodată nimic, nu aveam să contez prea mult pentru nimeni.

L-am sunat pe Teddy câteva zile mai târziu şi am spus: „O să înregistrez albumul vostru. O s-o fac".

Iar el a spus: „E albumul tău". Mi-am dat seama că are dreptate. Albumul nu trebuia neapărat să fie exact în stilul meu ca să fie totuşi al meu.

SIMONE: Într-o zi, când mă întorsesem în oraş, m-am dus la Daisy, la Marmont, şi eram în bucătărie când am văzut o foaie de hârtie cu câteva versuri scrise pe ea, lipită de frigider.

Am întrebat: „Ce-i asta?"

Daisy a spus: „E cântecul la care lucrez".

I-am zis: „Nu ai câteva zeci, de obicei?"

Ea a clătinat din cap şi a spus: „Încerc să-l fac pe ăsta cum trebuie".

DAISY: Tânără fiind, a fost o lecţie importantă pentru mine – să mi se dea lucruri faţă de a le câştiga. Eram atât de obişnuită să mi se dea lucruri, încât nu ştiam cât de important este pentru sufletul tău să le câştigi pe merit.

Dacă pot să-i mulţumesc lui Teddy Price pentru ceva – şi, ca să fiu sinceră, trebuie să-i mulţumesc pentru multe

lucruri –, dar dacă ar fi să aleg unul singur, acesta e că m-a făcut să câştig ceva pe merit.

Şi, ce să vezi? Am apărut la studio, am încercat să rămân trează cât de cât şi am cântat ce mi-au spus ei să cânt. Nu am interpretat piesele cum au vrut ei *tot* timpul, am opus puțină rezistență – şi cred că albumul e mai bun fiindcă am ținut un pic la stilul meu –, dar am făcut ce mi s-a cerut. Am jucat după reguli.

Şi când am terminat un pachețel frumos de zece balade, Teddy a întrebat: „Cum te simți?"

Şi i-am spus că mă simt aşa cum o faci atunci când conştientizezi ceva ce nu e tocmai ce-ți imaginaseşi, dar poate că este bun în felul său. I-am spus că albumul părea al meu, dar nu părea al meu şi că habar nu aveam dacă era genial sau groaznic, sau undeva pe la mijloc. Teddy a râs şi a spus că vorbesc ca un artist. Mi-a plăcut asta.

L-am întrebat cum ar trebui să-i spunem şi el a zis că nu ştie. Am spus: „Vreau să-i spunem *First*[18]. Pentru că am de gând să fac mult mai multe."

NICK HARRIS: Daisy Jones a scos *First* la începutul anului 1975. Cei de la casa de discuri au promovat-o ca pe o aspirantă în stilul lui Dusty Springfield. Pe copertă, se uită într-o oglindă, pe un fundal galben pal.

Nu a fost un material inovator, nu, în niciun caz, dar, privind în urmă, nu poți să nu observi curajul şi sarcasmul care se insinuează la fiecare pas.

Primul ei single, o versiune a lui „One Fine Day", a fost mai complex decât multe alte variante ale cântecului, iar al doilea single – a înregistrat o versiune după „My Way Down" – a fost primit călduros.

---

[18] Primul (n. tr.).

Adică, albumul este oarecum la mijloc de drum, dar a făcut ceea ce trebuia să facă. Oamenii îi cunoşteau numele. A avut o apariție la *American Bandstand*[19] şi un articol grozav în *Circus* cu deja celebrii ei cercei rotunzi.

Era superbă, vorbea deschis şi era interesantă. Muzica ei încă nu era ce trebuia, dar... ştiai că Daisy Jones va ajunge undeva. Momentul ei se apropia.

SEVEN
EIGHT
NINE
1975–1976

Abia *ieşit de la dezintoxicare şi acasă cu Camila şi fiica lui, Billy Dunne a început iar să scrie cântece. Când a avut destul material, băieții s-au întors în studio să înregistreze al doilea*

[19] Program TV de mare succes, difuzat în Statele Unite în perioada 1952–1989 (n. red.).

album. Din iunie până în decembrie 1975, The Six au lucrat zece piese, care aveau să devină SevenEightNine*. Când trupa a terminat, Teddy le-a spus că Rich Palentino nu era încrezător că au măcar un single care să ajungă numărul unu în topuri.*

BILLY: Parcă mi-ar fi retezat picioarele în dreptul genunchilor. Eram gata de plecare. Eram foarte mândri de albumul acela.

EDDIE: Sincer să fiu, m-am mirat că Teddy nu a suflat o vorbă despre asta mai devreme. Am auzit prima versiune a albumului şi mi s-a părut moale – cel puțin, dacă vorbim despre *subiectul* cântecelor. Tot ce scrisese Billy era despre familia lui.

Pete a spus-o cel mai bine: „Rock-and-roll e despre atunci când te culci pentru prima dată cu o fată, nu despre cum faci dragoste cu nevasta". Şi era Pete cel care spunea asta! El, care era la fel de mult sub papuc ca şi Billy.

GRAHAM: I-am spus lui Teddy că aveam multe cântece care puteau fi single. Am zis: „Dar «Hold Your Breath»?"

A răspuns: „Prea lent".

Am spus: „Dar «Give In»?"

A zis: „Prea hard rock".

Îi dădeam exemple de cântece, iar Teddy o ținea pe a lui, că Rich avea dreptate. Cântecele erau bune, dar aveam nevoie de ceva care să atragă mai mulți ascultători. A spus că trebuie să ținti spre numărul unu. Primul nostru album se descurcase bine, dar, dacă voiam să creştem, trebuia să aspirăm mai sus.

Am zis: „Sigur, dar nu încercăm neapărat să ajungem la numărul unu. Asta este cel mai mic numitor comun".

Teddy a spus: „Ar trebui să țintiți spre numărul unu pentru că faceți cea mai tare muzică din lume".

Avea şi el dreptate.

BILLY: Nu-mi amintesc a cui a fost ideea să cântăm un duet. Ştiu sigur că mie nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată.

EDDIE: Când Teddy a spus că ar trebui să facem din „Honeycomb" duet, am fost şi mai nedumerit. Voia să ia cel mai sensibil cântec de pe album, să adauge o voce de femeie, şi *asta* avea să rezolve problema? Nu făcea decât să-l transforme şi mai mult într-un cântec de Top 40.

I-am zis lui Pete: „Eu nu vreau să cânt într-un căcat de trupă soft rock".

BILLY: „Honeycomb" e un cântec romantic, dar e şi un pic melancolic. Era despre viaţa pe care i-o promisesem Camilei. Ea voia să ne mutăm în Carolina de Nord într-o zi, când eram bătrâni, şi ne aşezam la casa noastră. Mama ei crescuse acolo. Voia să luăm o casă aproape de apă. Şi o bucată mare de teren, unde cel mai apropiat vecin să fie la doi kilometri distanţă.

Era un legământ pe care îl făcusem cu ea. Că aveam să-i dăruiesc asta într-o bună zi. O casă mare, fermă, mulţi copii. Ceva pace şi linişte după toate furtunile prin care o făcusem să treacă. Despre asta era vorba în „Honeycomb". Nu avea sens să vină altcineva să o cânte.

Teddy nu a fost de acord. A spus: „Scrie o parte pentru o femeie. Scrie ce ţi-ar răspunde Camila".

GRAHAM: Eu mă gândeam că ar trebui să-i dăm lui Karen ocazia să cânte în duet. Avea o voce grozavă.

KAREN: Nu am genul de voce care să ducă linia principală. Pot să te ajut şi să te susţin la refren, dar nu mă descurc singură.

WARREN: Graham se dădea mereu peste cap să-i facă un compliment lui Karen. Eu mereu îmi ziceam*: Nu o să se întâmple, frate. Treci peste* asta!

BILLY: Teddy avea tot felul de idei despre o femeie pe care să o aducă din zona cluburilor de dans. Nu-mi plăcea asta.
KAREN: Teddy a pomenit vreo zece fete până când Billy a dat în sfârşit înapoi. Am văzut cu ochii mei cum a fost.

Billy se uita pe lista pe care tocmai o scrisese Teddy şi zicea: „Nu! Nu! Nu! Tonya Reading? Nu! Suzy Smith? Nu!" Şi pe urmă: „Cine e Daisy Jones?"

Teddy s-a ambalat, fireşte, spunând că speră ca Billy să întrebe chestia asta pentru că el crede că Daisy e persoana potrivită.

GRAHAM: O auzisem pe Daisy cântând la Golden Bear în urmă cu câteva luni. Credeam că e foarte sexy. Avea vocea aspră şi puternică, dar nu credeam că se potriveşte pe disc. Se adresa publicului mai tânăr, mai spre pop. I-am zis lui Teddy: „De ce nu o poți aduce pe Linda Ronstadt[20]?" Toți erau leşinați după ea pe atunci. Teddy însă a zis că ar trebui să fie cineva de la casa noastră de discuri. A spus că Daisy are o latură mai comercială de care putem beneficia.

A trebuit să recunosc că înțeleg ce vrea Teddy să spună.

I-am zis lui Billy: „Dacă Teddy încearcă să atragă alt public, are logică să fie Daisy".

BILLY: Teddy nu se lăsa deloc. *Daisy, Daisy, Daisy.* Chiar şi Graham a început să mă piseze. Am zis: „Bine! Dacă fata asta, Daisy, vrea s-o facă, atunci o să încercăm".

---

[20] Linda Ronstadt (n. 1946), cântăreață americană de muzică rock, câştigătoare a 11 premii Grammy (n. red.).

ROD: Teddy era un producător bun. Ştia că oamenii abia începeau să se entuziasmeze în privinţa lui Daisy Jones. Dacă piesa ieşea bine, putea deveni un succes.

DAISY: Auzisem de The Six, evident, fiindcă eram la aceeaşi casă de discuri şi aşa mai departe. Şi le auzisem la radio cântecele.

Nu mă deranjasem să le ascult albumul de debut, dar când mi-a pus Teddy *SevenEightNine*, m-a terminat. Mi-a plăcut la nebunie albumul. Cred că am ascultat „Hold Your Breath" de zece ori la rând.

Îmi plăcea vocea lui Billy. Era ceva atât de tânguios în ea! Atât de vulnerabil! Mi-am zis: *Asta e vocea unui om care a văzut nişte lucruri.* Mi s-a părut o chestie formidabilă că suna atât de distrus! Eu nu aveam chestia asta. Eu sunam ca o pereche nouă şi fainã de blugi, iar Billy suna ca perechea pe care o ai de ani de zile.

Îmi dădeam seama că ne puteam completa unul pe altul. Aşa că am tot ascultat „Honeycomb" şi am simţit că lipseşte ceva. Am citit versurile şi eu... Chiar am înţeles cântecul acela.

Mi se părea că am şansa să ofer ceva, să adaug ceva. Eram nerăbdătoare să intru în studio pentru că mi se părea că pot fi cu adevărat *de folos*.

BILLY: Eram toţi în studio în ziua în care a venit Daisy şi m-am gândit că toţi în afară de mine şi de Teddy ar fi trebuit să plece acasă.

DAISY: Voiam să port ceva de la Halston, dar m-am trezit târziu şi mi-am pierdut cheile, şi nu mi-am găsit sticluţa cu pastile, aşa că toată dimineaţa mi-a scăpat de sub control.

KAREN: Când a apărut, purta o cămaşă bărbătească în loc de rochie. Asta era tot. Ştiu că m-am întrebat: *Unde-i sunt pantalonii?*

EDDIE: Daisy Jones era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Avea ochii mari. Buzele, foarte pline. Şi era înaltă cât mine. Arăta ca o gazelă.

WARREN: Daisy nu avea fund, nici ţâţe. Visul tâmplarului, cum se spune. Dreaptă ca o scândură, uşor de bătut în cuie. Ei bine, nu ştiu dacă era uşor de bătut în cuie. Probabil că nu. Felul în care reacţionau bărbaţii faţă de ea... Adică, ea deţinea controlul şi ştia asta. Când a văzut-o Pete, a rămas cu gura căscată.

KAREN: Era atât de frumoasă, încât mă temeam că mă holbez la ea! Pe urmă mi-am zis: *Drace, probabil toţi s-au holbat la ea de când se ştie. Probabil are impresia că privitul înseamnă holbat.*

BILLY: Am văzut-o şi m-am prezentat. I-am spus: „Mă bucur că eşti aici! Mulţumesc că vrei să ne ajuţi!" Am întrebat-o dacă vrea să vorbim puţin despre piesă, să exersăm ce urma să cânte.

DAISY: Lucrasem toată noaptea la cântec. Fusesem cu Teddy în studio cu câteva zile înainte, ascultându-l întruna. Aveam o idee clară despre ce voiam să fac.
BILLY: Daisy a spus doar: „Nu, mersi!" Pur şi simplu. De parcă nu aveam nimic valoros de oferit.

ROD: S-a dus direct în cabină şi a început să se încălzească.

KAREN: Am spus: „Băieți, nu e nevoie să fim toți aici s-o privim”. Nu s-a mişcat nimeni.

DAISY: În cele din urmă, a trebuit să zic: „Îmi lăsați un pic de spațiu să respir, vă rog?”

BILLY: În sfârşit, au început toți să iasă, în afară de mine, Teddy şi Artie.

ARTIE SNYDER: I-am pregătit microfonul într-una dintre cabinele izolate fonic. Am făcut câteva verificări şi, nu ştiu din ce motiv, microfonul nu mergea.

Mi-a luat vreo 45 de minute să fac microfonul să meargă. Ea stătea acolo, cântând la el din când în când sau spunând: „Probă de microfon, unu doi trei”. Mă ajuta. Simțeam că Billy devenea din ce în ce mai încordat, dar Daisy era foarte calmă. Am spus: „Îmi pare rău pentru asta!” „Durează cât durează şi o să-l repari când îl repari”, mi-a răspuns ea.

Daisy s-a purtat întotdeauna corect cu mine. Mereu mă făcea să simt că îi pasă cum îmi merge în ziua aia. Nu sunt mulți care făceau asta.

DAISY: Citisem versurile piesei de un milion de ori şi aveam o idee clară despre cum voiam să sune.

Billy o interpreta într-un fel rugător. Eu cre-deam că felul în care cânta făcea să pară că nu e sigur de propria promisiune. Şi-mi plăcea asta. Mi se părea că o făcea foarte interesantă. Aşa că aveam de gând să interpretez partea mea ca şi cum *voiam* să-l cred, dar poate, în adâncul sufletului, nu e făceam.Mi se părea că asta îi dădea piesei o anumită profunzime.

Când a făcut microfonul să meargă – ştii, Artie mi-a dat semnalul să încep, în timp ce Billy şi Teddy mă priveau –,

m-am ridicat şi am cântat ca şi cum nu credeam că Billy o să cumpere casa din apropiere, cănu avea să se întâmple cu adevărat. Asta era perspectiva mea.

Inițial, versurile refrenului erau: „Viața pe care o vrem o să ne-aştepte/ O s-ajungem să vedem luminile stingându-se în golf/ Şi o să mă ții, o să mă ții, o să mă ții în brațe/ până atunci".

Am cântat tot refrenul în prima tură, dar, a doua oară, l-am schimbat puțin. Am spus: „Viața pe care o vrem o să ne-aştepte?/ O s-ajungem să vedem luminile stingându-se în golf?/ O să mă ții, o să mă ții, o să mă ții în brațe până atunci?"

Le-am cântat ca pe nişte întrebări, nu ca pe nişte afirmații.

Billy nici nu m-a lăsat să termin până să sară şi să apese pe difuzor.

BILLY: A cântat cuvintele greşit. Nu avea sens să o las să continue.

ARTIE SNYDER: Billy n-ar fi lăsat niciodată pe cineva să-l întrerupă aşa. Am fost foarte surprins când l-am văzut că face asta.

BILLY: Cântecul era despre un final fericit după furtună. Nu credeam că, în contextul acela, îndoiala avea vreun rost.

KAREN: Billy a scris cântecul, încercând să se convingă singur că viitorul pe care îl întrezărea alături de Camila era ceva sigur, dar amândoi ştiau bine că poate oricând să calce din nou pe bec.

Adică, în prima lună când a ieşit de la dezintoxicare s-a îngrăşat vreo cinci kilograme pentru că mânca batoane de ciocolată în toiul nopții. Pe urmă, când a încetat cu asta, s-a apucat de tâmplărie. Te duceai la Billy şi Camila acasă, iar

el vorbea întruna de o masă de mahon pentru sufragerie pe care încerca să o facă. În plus, peste tot erau scaune de rahat pe care le încropise.

Şi să nu încep să zic de cumpărături! Oh, iar cu alergatul cred că a fost cel mai rău. Timp de vreo două luni, Billy a alergat nu ştiu câți kilometri pe zi, în timp ce purta un şort minuscul şi nişte maiouri de culturişti.

ROD: Billy încerca. Era un tip care făcea multe lucruri să pară uşoare şi chiar se străduia să rămână curat. Se vedea cât de tare se chinuie.

KAREN: Billy scria cântece, încercând să-şi spună că ținea totul sub control, că peste câteva decenii o să fie tot curat, cu soția şi familia lui.

Şi nici nu începuse bine să cânte, când Daisy i-a smuls covorul de sub picioare.

ROD: Daisy a mai tras câteva duble, şi părea foarte uşor pentru ea. Nu era nevoită să muncească pentru asta. Nu sângera pentru fiecare notă.

Când Billy a ieşit din studio, mi-am dat seama că e destul de nervos. I-am zis: „Nu-ți lua munca acasă cu tine". Problema însă nu era că îşi luase munca acasă, ci că adusese casa în munca lui.

KAREN: „Honeycomb" era un cântec despre siguranță, devenit brusc unul despre nesiguranță.

BILLY: În seara aia, i-am povestit Camilei cum a cântat Daisy, cu întrebările.

Ştii, Camila era ocupată cu Julia, iar eu îi vorbeam întruna, plângându-mă de cântecul ăsta. A zis doar: „Nu e

viața reală, Billy. E un cântec. Nu îți bate capul!" Era foarte simplu pentru ea. Trebuia doar să trec mai departe.

Chestia e că nu puteam trece mai departe. Nu-mi plăcea cum transformase Daisy versurile acelea în întrebări şi nici că i se părea că are dreptul s-o facă.

CAMILA: Când îți pui toată viața în muzica pe care o cânți, nu poți să gândeşti limpede.

GRAHAM: Cred că Daisy a fost ceva foarte neaşteptat pentru Billy.

ARTIE SNYDER: Când am combinat versiunea cu Daisy, a fost atât de intens – vocile lor la un loc –, că Teddy a vrut să scoată aproape tot ce mai rămăsese. M-a pus să estompez un pic tobele, să amplific clapele şi să scot o parte din înfloriturile lui Graham care-ți distrăgeau atenția.

Am rămas cu o chitară acustică puternică şi un pian percutant. Atenția era în mare parte asupra vocilor. Cântecul a devenit în întregime despre relația dintre voci. Adică... se *mişca* – era încă într-un tempo rapid, încă avea ritm –, dar era eclipsat de voci. Erai hipnotizat de Billy şi Daisy.

EDDIE: Au luat un cântec rock şi l-au făcut pop! Şi erau foarte mulțumiți de ei înşişi pentru asta!

ROD: Teddy era extaziat pentru cum ieşise. Şi mie îmi plăcea. Se vedea însă cum se zbârlea Billy când îl asculta.

BILLY: Mi-a plăcut noul mixaj, dar nu mi-a plăcut cum cânta Daisy. Am zis: „Fă mixajul nou fără vocea ei! Nu e nevoie să fie un duet". Teddy îmi tot repeta că trebuie să am încredere

în el. A spus că scrisesem un hit şi că trebuie să-l las să-şi facă treaba.

GRAHAM: Billy ţinea frâiele, ştii? Billy scria versurile, Billy compunea şi aranja toate cântecele. Dacă Billy intra la dezintoxicare, turneul se încheia. Dacă Billy era gata să intre din nou în studio, trebuia să ne prezentăm toţi la datorie. El conducea tot.

Aşadar, nu i-a fost uşor cu „Honeycomb".

BILLY: Eram toţi o echipă.

EDDIE: Frate, Billy nu recunoştea ce buldozer era el pentru noi toţi. Obţinea orice voia el tot timpul, iar, când a apărut Daisy, asta a încetat să se mai întâmple.

DAISY: Nu înţelegeam ce are Billy împotriva mea. Am venit şi am făcut cântecul puţin mai bun. De ce să se supere?

Am dat peste Billy la studio câteva zile mai târziu, când am venit să aud versiunea finală, şi i-am zâmbit. L-am salutat. El doar a dat din cap spre mine. De parcă îmi făcea o favoare, remarcând că eram şi eu pe acolo. Nu mi-a arătat niciun pic de respect.

KAREN: Era o lume a bărbaţilor. Toată lumea era o lume a bărbaţilor, inclusiv industria muzicală... Nu era uşor. Trebuia să obţii aprobarea unui bărbat să faci aproape orice şi mi se părea că există două feluri prin care poţi avea câştig de cauză. Ori te prefăceai că eşti una de-a lor, adică metoda găsită de mine. Ori te purtai foarte feminin şi flirtai, şi fluturai din gene. Le plăcea chestia asta.

Dar Daisy, de la început, a fost cumva în afara acestor lucruri. Era un fel de „Mă accepţi sau mă laşi în pace".

DAISY: Nu-mi păsa dacă eram celebră sau nu. Nu-mi păsa dacă apucam să cânt pe discul tău sau nu. Nu voiam decât să fac ceva interesant, original şi tare.

KAREN: Când am început, voiam să cânt la chitară electrică. În schimb, tata m-a dus la lecții de pian. Nu a avut vreun gând ascuns – credea doar că fetele trebuie să cânte la clape.

Dar se întâmplau astfel de lucruri ori de câte ori încercam să fac ceva.

Când am dat probă pentru Winters, aveam o rochie scurtă grozavă pe care tocmai o cumpărasem, era bleu şi avea o curea mare pe mijloc. Mi se părea rochia norocoasă. Ei bine, în ziua în care am dat proba nu am purtat-o. Pentru că ştiam că o să vadă o fată, iar eu voiam să fiu cântăreață la clape. Aşa că am purtat blugi şi un tricou de la University of Chicago pe care îl furasem de la fratele meu.

Daisy nu era aşa. Ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să facă asta.

DAISY: Purtam ce voiam, când voiam. Făceam ce voiam, cu cine voiam. Şi dacă nu-i plăcea cuiva, dracu' să-l ia!

KAREN: Ți se întâmplă uneori să întâlneşti pe cineva care pare să plutească prin viață? Daisy plutea cumva prin lume, neştiind cum mergeau lucrurile cu adevărat.

Presupun că ar fi trebuit s-o urăsc pentru asta, dar nu o făceam. O iubeam pentru asta. Pentru că însemna că are o tendință mai mică să înghită căcaturile pe care le înghițeam eu de ani întregi. Şi cu ea prin preajmă, nu mai era nevoie să le înghit nici eu.

DAISY: Karen era genul de persoană care avea mai mult talent într-un deget decât majoritatea oamenilor în tot

corpul, iar cei din The Six nu o foloseau din plin, dar ea a rezolvat chestia asta. A rezolvat-o cu proxima ocazie.

BILLY: Când urma să înregistrăm discul, i-am spus lui Teddy: „M-ai făcut să-mi urăsc propriul cântec”.

Teddy mi-a răspuns: „Trebuie să te străduieşti foarte mult să te stăpâneşti. Ceva îmi spune că o să te usture mai puțin când piesa o să ajungă în vârful topurilor”.

NICK HARRIS (*critic de muzică rock*): Pe „Honeycomb”, Billy şi Daisy şi felul în care se completează unul pe altul arată ce a mers atât de bine la Daisy Jones & The Six.

Potrivirea perfectă dintre vocile lor – vulnerabilitatea lui, fragilitatea ei – te agață şi nu-ți mai dă drumul. Vocea lui profundă şi blândă şi vocea ei mai înaltă şi mai aspră se contopesc cumva fără efort, ca două voci care cântă împreună de când lumea. Au creat împreună o chemare şi un răspuns din adâncul sufletului – o poveste despre un viitor romantic şi idealizat care s-ar putea să nu se îndeplinească niciodată.

Cântecul e pe muchie, riscă să fie puțin prea dulceag, dar finalul neutralizează dulceața exact cât trebuie. Ar fi putut să fie genul de cântec pe care îl ascultă adolescenții la bal. În schimb, avem o mărturie pasională despre faptul că lucrurile nu se rezolvă întotdeauna.

SevenEightNine a fost un album bun, iar, din anumite puncte de vedere, chiar unul grozav. Era romantic într-un mod mai explicit decât debutul lor – mai puține aluzii la sex şi droguri, dar era încă rock. Avea secțiunea ritmică pregnantă şi riffurile pătrunzătoare.

Însă „Honeycomb” era în mod clar cântecul care ieşea în evidență. El i-a arătat lumii că The Six poate lansa un cântec pop de primă clasă. A fost o schimbare, desigur, dar şi începutul urcuşului lor până în vârf.

TURNEUL NUMERELOR

1976–1977

SevenEightNine *a fost lansat la 1 iunie 1976. „Honeycomb” a debutat pe locul 86, dar a urcat în topuri într-un ritm constant. Trupa, care avea un fel de rezidență neoficială la Whisky, se pregătea să pornească în turneu național.*

GRAHAM: Am stat o vreme în LA, perfecționând programul. Cântecele sunau bine pe scenă. Spun asta, dar cred că nu mă refer la „Honeycomb” . Billy cânta piesa fără Daisy. Doar scotea partea ei şi cânta aşa cum intenționase să o cânte inițial pe album. Era bună, dar simțeai că parcă nu era chiar cum trebuie. Parcă îi lipsea ceva. Restul albumului însă se cânta grozav. Cântam bine fiecare cântec, fiecare notă. Ne descurcam perfect. Dădeam un spectacol grozav.

BILLY: Aceiaşi oameni veneau să ne vadă câteodată două sau trei seri pe săptămână. Şi cu cât cântam mai mult, cu atât creştea şi numărul spectatorilor.

ROD: Billy ar fi trebuit să o invite pe Daisy la câteva dintre concertele acelea din LA. I-am spus-o, dar lui îi intra pe o ureche şi-i ieşea pe cealaltă.

SIMONE: Daisy era frustrată că o excludeau. Cel puțin, asta a fost impresia mea când am stat de vorbă. Ceea ce nu prea se mai întâmpla din cauza turneelor mele, dar tot mă asiguram că ştiu ce se întâmplă cu ea. Şi ea făcea la fel cu mine.

KAREN: Daisy cunoştea pe cineva la Whisky. Avea mai multe relații pe Strip decât noi. Aşa că a fost doar o chestiune de timp până să apară.

DAISY: Nu încercam să dau buzna. Dacă Billy nu voia să mă invite să cânt cu ei, era în regulă, dar nu aveam de gând să stau departe doar pentru că ei cântau single-ul fără mine.

În plus, mă culcam deja cu Hank, ceea ce nu a fost o mişcare deşteaptă din partea mea, dar, ca să fiu directă, eram beată sau drogată în mare parte din timp pe atunci şi totul e cam în ceață. Nici nu cred că eram atrasă de Hank sau că-mi plăcea prea mult de el. Era cam scund, avea fălci pătrățoase, dar şi un zâmbet drăguț. De fapt, părea să fie *acolo* tot timpul.

În orice caz, eu şi Hank ieşiserăm la Rainbow şi ne plimbam, câțiva prieteni ai lui stăteau în față la Whisky şi am intrat.

KAREN: Graham a dat din cap spre mine şi mi-a arătat din priviri că Daisy e pe ring. Pe urmă am văzut că o remarcase şi Billy.

EDDIE: Tot timpul cât am avut contract la Whisky, aproape în fiecare seară, Billy comenta ceva despre felul în care cântam. Era obsedat de control, dar, când a apărut Daisy, asta n-a putut s-o controleze.

Şi frate, ce bine arăta! Avea o rochie minusculă. Fetele nu purtau sutiene pe atunci şi e mare păcat că s-a dus moda aia.

BILLY: Ce era să fac? Să nu o invit să cânte piesa cu mine când stătea chiar acolo? Mi-a forțat mâna.

GRAHAM: Billy a spus la microfon: „Doamnelor şi domnilor, o avem pe Daisy Jones aici în seara asta. Ce ziceți dacă vă cântăm o piesă care se numeşte «Honeycomb»?"

DAISY: M-am dus la microfon, iar Billy era cu fața la public, şi mi-am zis: *Oare Billy Dunne poartă vreodată cămăşi care nu sunt de denim?*

BILLY: A urcat pe scenă desculță şi mi-am zis: *Ce face fata asta? Pune-ți nişte pantofi!*

DAISY: Trupa a început piesa, iar eu stăteam la microfon, aşteptând. Primul vers era al lui Billy, aşa că mă uitam la oamenii din public când a început să cânte. Mă uitam la cum îl priveau ei. Era un adevărat showman.

Nu ştiu dacă i se recunosc meritele aşa cum trebuie. Oamenii vorbesc cât de buni eram împreună, dar eu l-am văzut pe Billy cum era singur, iar omul ăsta e talentat. S-a născut să fie în fața publicului.

BILLY: Când a început partea lui Daisy, m-am întors şi m-am uitat la ea, privind-o cum cântă. Nu mai repetaserăm, nu mai cântaserăm niciodată împreună. Aproape că mă aşteptam să fie un dezastru, dar, după o secundă, două, doar am privit-o.

Chiar avea o voce ca de dinamită. A zâmbit aproape tot timpul cât a cântat. Cred că îți dai seama de asta când asculți. Se simte. E ceva la care Daisy era foarte bună. Îi auzeai zâmbetul prin cuvinte.

DAISY: M-am gândit să schimb versurile la loc la al doilea refren. Ştiam că Billy ura felul în care le transformasem în întrebări, dar, chiar înainte să încep să cânt versurile acelea, mi-am zis: *Nu sunt aici ca să-l fac pe Billy să mă placă. Sunt aici să-mi fac treaba*. Aşa că le-am cântat cum erau pe înregistrare.

BILLY: M-am înfiorat când am auzit-o cântând.

KAREN: Daisy şi Billy stăteau unul lângă altul, cântând la acelaşi microfon. Şi... felul în care se uita la ea când cânta... Felul în care se uita ea la el... era intens.

DAISY: La final, ne-am armonizat. Nu era ca pe disc. Cumva, aşa s-a întâmplat.

BILLY: Îmi dădeam seama, în timp ce cântam, că îi captivaserăm pe toţi. Când s-a terminat piesa, publicul a început să ţipe. Adică, să ţipe la propriu.

DAISY: Am ştiut, la concertul acela, că aveam ceva special. Pur şi simplu am ştiut.

Şi nu conta cât de ticăloasă i se părea lui Billy că sunt. Când cânţi aşa cu cineva, o mică parte din tine e legată de el. Genul de lucru care-ţi intră pe sub piele şi nu iese uşor.

Billy era ca o aşchie. Exact aşa era.

După *spectacolul extraordinar de la Whisky, Runner a anunțat că Daisy Jones avea să cânte în deschidere în turneul mondial al trupei The Six, poreclit Turneul Numerelor.*

Billy *i-a rugat pe Rod, Teddy şi Rich Palentino să se răzgândească şi să o scoată pe Daisy de pe afiş, dar, până la urmă, a fost obligat* să *accepte când Teddy i-a arătat că vânzările de bilete creşteau vertiginos. Se adăugau date la itinerariu.*

Când *trupa şi Daisy au plecat în turneu, „Honeycomb*" *tocmai intrase în Top 20.*

BILLY: Nu eram concentrat pe cine deschidea pentru noi. Eram concentrat pe cum să rămân treaz în turneu. Era prima dată când plecam la drum de când ieşisem de la dezintoxicare.

CAMILA: Billy îmi spunea că o să mă sune de trei ori pe zi şi o să țină un jurnal cu tot ce făcea, iar eu i-am explicat că nu vreau să-mi dovedească nimic. Că asta nu avea decât să crească presiunea, ceea ce era ultimul lucru de care avea nevoie. Trebuia să ştie că eu cred în el. I-am spus: „Zi-mi ce pot să fac să-ți fie mai uşor, nu mai greu".

BILLY: Am decis să le iau pe Camila şi pe Julia cu mine în turneu. Camila era gravidă cam în două luni cu gemenele. Ştiam că, pe măsură ce înainta sarcina, nu mai putea să fie acolo la fel de mult, dar eu voiam să se afle lângă mine ca să pornim la drum cu dreptul.

DAISY: Eram nerăbdătoare să plecăm la drum. Nu mai fusesem în turneu. Albumul meu mergea bine. Primeam ceva atenție. Şi „Honeycomb" ajuta să se vândă şi albumul meu.

GRAHAM: Ne bucuram cu toții că era şi Daisy cu noi. Ne distram cu Daisy. Era o tipă super.

Eram în perioada aceea în care te duci la radio, faci şedințe foto, iar cântecul tău urcă din ce în ce mai sus şi se vinde tot mai bine. Am fost recunoscut pe stradă de câteva ori. Oamenii îl recunoşteau pe Billy de ceva timp, dar acum începeau să ne ştie şi pe mine, şi pe Karen. Mergeam pe stradă şi vedeam fani purtând tricouri cu The Six.

În concluzie, nu-mi păsa cu cine mă trimiteau în turneu câtă vreme lucrurile continuau în felul acela.

BILLY: Am avut primul concert la la Exit/In, în Nashville. Atitudinea mea a fost să o includ pe Daisy, aşa cum aş include pe oricine cânta în deschidere pentru noi. Eram obişnuiți să fim trupă de deschidere, iar acum noi eram vedetele. Aşa că voiam să o includ aşa cum făcuseră alte trupe cu noi. Să las la o parte chestiile personale.

KAREN: Eram toți în culise înainte de primul concert, înainte să iasă Daisy pe scenă. Şi Daisy trage pe nas câteva linii. Warren primea un masaj de la o fană care reuşise cumva să se strecoare în spate cu noi. Eddie şi Pete nu ştiu ce făceau. Billy plecase singur pe undeva. Eu şi Graham stăteam de vorbă. Cred că acela a fost concertul... Graham îşi tunsese barba şi se vedea cât de arătos era de fapt pe sub tot părul acela.

Şi atunci s-a auzit o bătaie în uşă şi au apărut Camila şi Julia. Veniseră să-i spună noapte bună lui Billy.

În clipa în care Daisy le vede pe Camila şi Julia, pune drogurile în sertar, se şterge la nas şi lasă jos paharul cu coniac sau whisky, sau ce bea ea. A fost prima dată când am observat vreo conştientizare din partea ei. De parcă nu trăia totuşi pe altă planetă. A dat noroc cu Camila şi i-a făcut cu mâna Juliei. Îmi amintesc că i-a spus „piţigoi”.

Pe urmă a venit momentul lui Daisy să intre şi a spus: „Uraţi-mi succes!”

Toţi erau ocupaţi cu câte ceva, ca să-i dea şi ei atenţie, dar nu şi Camila. Ea i-a urat succes şi a vorbit foarte sincer.

CAMILA: Prima dată când am întâlnit-o pe Daisy Jones, n-am ştiut ce să cred despre ea. Părea foarte împrăştiată, dar şi foarte drăguţă. Ştiam că Billy nu o place, dar faptul că el avea o părere nu însemna că nu pot să am şi eu una.

Vreau să spun, era superbă, fără îndoială. La fel de frumoasă, poate şi mai frumoasă, decât în reviste.

DAISY: Am urcat prima pe scenă, simţind cum e să cânţi în deschidere la Nashville, şi eram neliniştită. De obicei, nu sunt o persoană emotivă, dar se simţea în corpul meu, în nervii mei. Şi poate luasem prea multă cocaină. Am ieşit pe scenă, aşteptându-mă să constat că toţi oamenii îi voiau de fapt pe The Six, dar o mare parte din mulţime se bucura să mă vadă. Adică, venise pentru mine.

Purtam o rochie neagră, cu spatele gol, brăţări de aur şi cerceii rotunzi de aur.

În afară de repetiţii, era prima dată când urcam singură pe o scenă, doar cu trupa mea de acompaniament pe care o făcusem împreună cu Hank. Era prima dată când am auzit o mulţime atât de mare ovaţionându-mă. Toţi oamenii ăştia, veniţi la un loc, arătând şi sunând ca o fiinţă umană. O fiinţă explozivă, strigând.

După ce am simţit asta, am ştiut că vreau să am parte de aşa ceva tot timpul.

GRAHAM: Daisy a avut un spectacol bun. Avea o voce grozavă, iar cântecele ei nu erau rele. Era un om care putea să capteze publicul. Şi, până să ieşim pe scenă, mulţimea era încântată. Oamenii se simţeau deja foarte bine.

WARREN: Se simțea miros de iarbă pretutindeni De-abia vedeam ultimele rânduri de spectatori din cauza fumului.

KAREN: În clipa în care am păşit pe scenă... îți dădeai seama că oamenii care erau acolo... erau altfel decât cei din primul nostru turneu. Erau mult mai mulți, în primul rând. Fanii de la început erau încă acolo, dar acum aveam adolescenți şi părinți, acum aveam multe femei.

BILLY: Stăteam în fața acelei mulțimi, treaz de-a binelea, simțind emoția lor şi ştiind că „Honeycomb" urca în Top 10. Ştiam că-i avem pe oamenii ăştia la degetul mic. Ştiam că vor să ne placă. Ne plăceau *deja*. Nu era nevoie să-i câştig de partea noastră. Stăteam pe scena aceea şi... câştigaserăm deja.

EDDIE: Am dat totul în noaptea aceea, am pus tot ce aveam la picioarele lor.

BILLY: La sfârşit am spus: „Ce ziceți, să o aduc pe Daisy Jones aici şi să cântăm «Honeycomb» pentru voi?"

DAISY: Mulțimea a luat-o razna. Tot locul a început să huruie.

BILLY: Simțeam că vibrează microfonul în timp ce țipau şi băteau din picioare, şi mi-am zis: *Drace, suntem staruri rock!*

La *finalul anului 1976, „Honeycomb" ajunsese pe locul al treilea în Billboard Hot 100. Trupa şi Daisy cântaseră piesa la* Don Kirshner' Rock Concert *şi la* The Tonight Show cu Johnny Carson*. Terminaseră etapa nord-americană a turneului şi se pregăteau pentru cea europeană. Camila Dunne, acum însărcinată în şase luni, a fost nevoită să se întoarcă cu Julia la Los Angeles.*

BILLY: Nu le puteam pune pe Camila şi pe Julia să stea pe drum cu mine la nesfârşit, trebuia să mă controlez.

CAMILA: Îl cunoşteam destul de bine ca să ştiu când trebuia să rămân şi când era în regulă să plec.

BILLY: Prima seară fără ele a fost grea. Îmi amintesc că stăteam pe balconul din apartament după concert, auzind tot haosul de afară şi cumva dornic să fac parte din el. În capul meu, o voce îmi şoptea: *Nu poți să faci asta, nu poți să rămâi curat multă vreme*.

Într-un final, l-am sunat pe Teddy. Erau primele ore ale dimineții, dar pentru el era abia ora cinei. Am inventat ceva ca să vorbesc cu el. *[Râde]* Cred că am ajuns să discutăm dacă ar trebui să se însoare cu Yasmine. Era îngrijorat că e prea bătrân pentru ea. I-am zis să o facă totuşi. Până la finalul apelului, mă simțeam obosit. Ştiam că mă pot duce la culcare. Că mai apucam o zi. Când să închid, Teddy m-a întrebat: „Te simți bine acum, Billy?" „Da, mă simt bine", am răspuns.

După ce am scăpat de prima noapte, m-am simțit un pic mai bine. Mi-am creat un soi de rutină. Stăteam departe de petreceri. Când se termina spectacolul, mă duceam înapoi în camera de hotel şi ascultam nişte discuri sau beam o cafea decofeinizată şi citeam ziarul la cină. Câteodată veneau cu

mine Pete sau Graham. Deşi, de cele mai multe ori, Dumnezeu ştie că Graham o urmărea pe Karen pe undeva.

Eu însă am continuat aşa cum făceam când erau Camila şi Julia cu mine. Respectam regulile.

GRAHAM: A fost la fel, ca şi când Camila era acolo. Billy era cu trupa când era de muncă, iar Daisy era cu noi când era de petrecut. Şi astea două nu se încălecau niciodată sau cum spune lumea.

ROD: Chiar înainte să plecăm în Suedia, le spusesem lui Billy şi Graham că Runner se gândea să extindă turneul după ce terminam etapa europeană. I-am întrebat dacă erau de acord să mai continue câteva săptămâni după ce se întorceau în State.

A fost inutil. Camila trebuia să nască exact când urma să ne întoarcem. Billy considera că şi aşa era destul de riscant.

GRAHAM: A fost o conversație de fix două secunde. Mi-ar fi plăcut să continuăm turneul? Bineînțeles! Ne punea într-o poziție dificilă faptul că Billy trebuia să se ducă acasă? Da, dar trebuia să se ducă acasă. Punct.

WARREN: Toți voiam să mai avem câteva concerte, dar nu puteam cânta fără Billy. Poți să bagi nişte chitarişti pentru câteva spectacole, un clăpar, dar nu poți să-l înlocuieşti pe Billy.

DAISY: Aveam concerte cu casa închisă. Şi o mare parte din asta era contribuția mea.

Între timp, albumul trupei se vindea mult mai bine ca al meu. Drept e că al lor era mai bun, aşa că era logic, dar, când era vorba de spectacolul live, mulți veneau cu adevărat să mă vadă pe mine. Şi chiar şi o parte din cei cărora nu le

păsa cine sunt până să vină acolo îşi luau tricou cu Daisy Jones.

Aveam o energie bună. Şi lucram la nişte cântece proprii bune. Aveam unul – o melodie supersimplă, nu foarte complexă –, dar era bun. Se numea „When You Fly Low”. Era despre faptul că te vindeai ieftin, că unii oameni încercau să îți taie aripile. „Vor să fii umil,/ Vor să-ți atrofieze muşchii,/ Vor să-ți oprească freamătul,/ Să te dai bătut,/ Să te țină în umbră”.

Îi spuneam lui Hank că e timpul să discute cu Teddy despre un album nou, dar el o ținea pe a lui, că ar trebui să o iau mai încet. Probabil avea impresia că cer prea mult. Că eram încredințată că merit mai mult decât meritam în realitate.

Relația noastră nu mergea prea bine. N-ar fi trebuit niciodată să fiu cu un tip ca el.

E un lucru pe care nu ți-l spune nimeni când te apuci de droguri. Nu ți se spune: „Drogurile o să te facă să te culci cu nişte nemernici”, deşi ar trebui.

Iar eu îl lăsasem pe Hank să îşi bage nasul în toate aspectele vieții mele: stătea de multe ori între mine şi Teddy, el a fost cel care a angajat trupa, banii mei treceau prin mâna lui. Şi era în patul meu.

KAREN: Când plecam spre Stockholm, am zburat cu un avion privat al companiei Runner.

DAISY: Hank şi o parte din echipă zburaseră cu o zi înainte, dar eu am aşteptat şi am mers cu trupa. Am făcut să pară că voiam să mai stau cu ei în avion, dar pur şi simplu nu voiam să zbor cu Hank.

EDDIE: În timpul zborului l-am auzit pe Graham vorbind cu Karen despre refuzul de a prelungi turneul. Frate, era prima

dată când auzeam de chestia asta! Nimeni nu ne spusese mie sau lui Pete.

Aveam un hit şi concerte cu casa închisă cu Daisy. Mulți oameni câştigau mulți bani. Trupa, tehnicienii, toți cei care lucrau pentru acest turneu şi în sălile unde se țineau concertele – trebuia să ne facem cu toții bagajele pentru că Billy îşi lăsase nevasta gravidă?

Şi nici măcar nu aveam dreptul să votăm. Adică, aflam după ce se luase deja decizia.

KAREN: A fost o călătorie interesantă. Cred că acela a fost zborul în care pe Warren l-a plesnit stewardesa. Am auzit doar palma, n-am văzut-o.

WARREN: Am întrebat-o dacă e blondă naturală. Mi-am învățat lecția. Nu toate femeile cred că e amuzant.

KAREN: Eu şi Daisy eram în spate, văzându-ne de-ale noastre. Aveam două scaune față în față, nişte cocktailuri şi priveam pe fereastră. Îmi amintesc că Daisy a scos o cutie de pastile şi a dat pe gât două tablete,înghițindu-le cu o gură de tărie din pahar.

Începuse să poarte tot felul de brățări atunci, câte îi încăpeau pe brațe. Zornăia când se mişca. Atunci când Daisy şi-a pus cutia de pastile înapoi în buzunar, brățările au început să zdrăngăne, iar eu am glumit, că parcă ar fi o tamburină. Şi ei i s-a părut tare. A luat un pix şi a scris asta pe mână.

Pe urmă, când a lăsat pixul, a scos iar cutia cu pastile, a luat două tablete şi le-a băgat în gură.

Am zis: „Daisy, abia ai luat două”.

Ea a întrebat: „Am luat?”

Doar a ridicat din umeri şi le-a înghițit.

Am zis: „Haide, nu fi şi tu genul ăla de om!”

DAISY: M-am enervat. I-am pus cutia de pastile în mână. Am zis: „Ia-le dacă eşti atât de îngrijorată! Nici măcar n-am nevoie de ele”.

KAREN: A aruncat pastilele spre mine.
DAISY: Dar în clipa în care i-am dat cutia şi am văzut că o pune în buzunarul de la spate, am început să intru în panică. Dexedrina era una. Era în regulă. Puteam să trag cocaină pe nas dacă era nevoie.

Dar nu puteam să dorm fără Seconal.

KAREN: M-a surprins cât de uşor era pentru ea. Să dea totul din mână şi să se oprească.

DAISY: Când am ajuns la hotel, Hank era deja în camera mea. Am zis: „Am rămas fără roşii”. El doar a dat din cap şi a pus mâna pe telefon. Până am vrut eu să dorm, aveam altă sticluță în mână. M-a deprimat cât de uşor era! Nu mă înțelege greşit, voiam pastilele. Aveam nevoie de ele, dar era de-a dreptul plictisitor, repetitiv. Să am orice narcotic voiam, la orice oră, fără să mă oprească nimeni.

Când am adormit în noaptea aia – cred că încă mai țineam paharul de coniac – m-am auzit spunând: „Hank, nu mai vreau să fiu cu tine”. La început, am crezut că era altă femeie în cameră, rostind acele vorbe, dar pe urmă mi-am dat seama că eu eram. Hank mi-a zis să mă culc. Mai degrabă am simțit că dispar decât că adorm.

Când m-am trezit dimineață, mi-am amintit ce se întâmplase. Mă simțeam stânjenită, dar şi cumva uşurată că o spusesem cu adevărat. I-am zis lui Hank: „Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară”.

Şi el a spus: „Nu s-a întâmplat nimic aseară”.

Am ținut-o pe a mea: „Ți-am zis că nu mai vreau să fiu cu tine”.

El a ridicat din umeri şi a răspuns: „Da, dar tu spui asta mereu când adormi”.

Habar nu aveam.

GRAHAM: Era destul de clar pentru toată lumea că Daisy trebuia să o termine cu Hank.

ROD: Sunt mulți manageri jegoşi în lume şi ne fac pe noi, ceilalți, să arătăm prost. Hank profita de Daisy, era clar ca lumina zilei. Cineva trebuia să aibă grijă de ea.

I-am spus: „Daisy, dacă ai nevoie de ajutor, sunt aici”.

GRAHAM: Cred că Daisy a văzut ce făcea Rod pentru noi – felul în care se asigura că toate erau rezolvate. Rod a fost primul care i-a spus cuiva că noi aveam să fim cei mai tari din lume. Nu ne sfătuia să ne mulțumim cu ce avem şi să ținem gura închisă. Nu vreau să fiu nesimțit, dar... nu făcea sex cu noi, nu ne ținea drogați ca naiba ca să nu mai ştim de nimic.

I-am zis lui Daisy: „Lasă-l pe Hank şi fă echipă cu Rod! Are el grijă de tine”.

ROD: Oricum, făceam deja foarte multe pentru Daisy. Îi chemasem pe cei de la revista *Rolling Stone* la concert. Îl trimiteau pe Jonah Berg să vină să vadă programul şi apoi să stea cu noi. Era un posibil articol. Am avut grijă să fie şi Daisy inclusă în asta. Nu eram obligat. Aş fi putut insista să fie un articol doar despre trupă, dar m-am gândit că pentru mine era totuna.

KAREN: În ziua în care venea Jonah Berg, eram în Glasgow.

DAISY: Am fost o proastă. M-am luat la harță cu Hank chiar după proba de sunet din ziua aceea.

KAREN: Graham venise în camera mea în după-amiaza aceea ca să-mi aducă un bagaj. Lucrurile mele ajungeau cumva mereu împreună cu ale lui. Stătea în holul hotelului, la uşa mea, ţinând un sac cu sutiene şi chiloţi. A zis: „Cred că astea îţi aparţin”.

Am înşfăcat bagajul din mâna lui şi am dat ochii peste cap. Am zis: „Oh, pun pariu că-ţi place la nebunie să pui mâna pe chiloţii mei!” Eu doar glumeam.

El însă a clătinat din cap şi a spus: „Dacă pun mâna pe chiloţii ăia, vreau să-mi câştig dreptul ca la carte”.

Am râs şi am zis: „Şterge-o de aici!”

Iar el a spus: „Da, doamnă”.

Şi s-a întors în camera lui, dar când am închis uşa... nu ştiu.

DAISY: I-am dat vestea lui Hank când eram doar noi doi în camera mea de hotel. Punea mâinile pe mine şi eram sătulă. Mă tot răsteam la el, iar el m-a întrebat care era problema mea, aşa că am zis: „Cred că e timpul să ne despărţim”. Hank a încercat să mă ignore de câteva ori, tot zicându-mi că nu ştiu ce vorbesc. I-am spus-o foarte clar. „Hank, eşti concediat! Ar trebui să pleci”. Ei bine, de data asta a auzit.

GRAHAM: Eu şi Billy plănuiam să ieşim să mâncăm ceva – pusesem pariu cu el că nu vrea să mănânce haggis[21].

DAISY: Hank m-a încolţit. Era foarte furios şi stătea atât de aproape de mine când vorbea, încât saliva lui mi-a aterizat pe umăr. A zis: „Dacă nu te-aş fi găsit eu, ţi-ai fi tras-o şi acum cu staruri rock”.

---

[21] Mâncare scoţiană, asemănătoare cu drobul de miel, doar că este preparată din organe de oaie sau viţel (n. tr.).

Când nu i-am răspuns nimic, Hank m-a lipit de perete. Nu ştiam ce vrea să facă. Nu sunt sigură că el însuşi ştia ce vrea să facă.

Atunci când eşti într-o situaţie ca asta, când un bărbat se apleacă ameninţător asupra ta, e ca şi cum toate deciziile pe care le-ai luat şi au dus la momentul acela – singură cu un tip în care nu ai încredere – îţi apar în faţa ochilor.

Ceva îmi spune că bărbaţii nu fac acelaşi lucru. Când stau acolo, ameninţând o femeie, mă îndoiesc că numără toţi paşii greşiţi care i-au transformat în ticăloşii care sunt, dar ar trebui.

Corpul meu era drept ca scândura – mă simţeam şocant de trează –, şi am întins braţele în faţă, păstrând spaţiul pe care încercam să-l apăr. Hank se uita în ochii mei. Nu ştiu dacă respiram măcar. Pe urmă, Hank a izbit cu pumnul în perete, trântind uşa când a ieşit.

După ce a plecat, am încuiat uşa de trei ori după el. Pe hol, a urlat ceva ce n-am înţeles. M-am aşezat pe pat. Nu s-a mai întors.

BILLY: Ieşeam din camera mea să mă întâlnesc cu Graham când l-am văzut pe Hank Allen năpustindu-se din camera lui Daisy şi bombănind: „Târfa aia nenorocită”, apoi a părut să se calmeze, aşa că m-am gândit să-l las în pace. Pe urmă, l-am văzut oprindu-se şi întorcându-se, ca şi cum voia să se ducă înapoi în camera lui Daisy. Mi-am dat seama în clipa aia că e periculos. Se vede în postura cuiva, ştii? Cu pumnii strânşi şi fălcile încleştate, şi tot restul. I-am surprins privirea şi m-a văzut şi el. Ne-am uitat unul la altul o clipă. Am clătinat din cap, de parcă spuneam: *Ar fi o mişcare greşită*. Se tot uita la mine. Pe urmă, şi-a lăsat ochii în pământ şi a plecat.

Când a dispărut, am bătut în uşa lui Daisy. Am spus: „Sunt Billy”.

A durat ceva, dar a deschis uşa. Purta o rochie bleumarin – genul acela cu mâneci care cad de pe umăr. Ştiam că oamenii vorbeau despre cât de albaştri sunt ochii lui Daisy, dar în ziua aceea a fost prima dată când i-am remarcat cu adevărat. Era foarte albaştri. Ştii cum arătau? Arătau ca mijlocul oceanului. Nu la mal, nu albastrul acela deschis. Arătau ca albastrul-închis din mijlocul oceanului. Ca apa adâncă.

Am zis: „Te simţi bine?”

Părea tristă, aşa cum nu o mai văzusem niciodată până atunci. Şi ea răspuns: „Da, mulţumesc!”

Am zis: „Dacă vrei să vorbim...”. Nu eram sigur cum aş fi putut s-o ajut, dar m-am gândit că ar fi trebuit totuşi să mă ofer.

A spus: „Nu, e în regulă”.

DAISY: Nu mi-am dat seama cu ce zid se înconjura Billy când era în preajma mea până în clipa aceea, când, deodată, zidul a căzut. Ca atunci când nu îţi dai seama că auzi duruitul unui motor de maşină până nu se opreşte.

L-am privit în ochi şi l-am văzut pe adevăratul Billy.

Mi-am dat seama că, până atunci, mă uitasem tot timpul la o versiune a lui reţinută şi rece. Mi-am zis: *Ar fi frumos să-l cunosc pe acest Billy.* Pe urmă, s-a terminat. Doar o secundă de autenticitate din partea lui şi apoi, gata, a dispărut cât ai clipi.

GRAHAM: Îl aşteptam pe Billy când mi-a sunat telefonul.

KAREN: Nu ştiu de ce a fost aceea ziua în care am decis să o fac.

GRAHAM: Am spus: „Bună!”

Şi Karen a zis doar: „Bună!”

KAREN: Am rămas o secundă tăcuți la telefon. Şi pe urmă am spus: „Cum de nu te-ai dat niciodată la mine?”

Îl auzeam că bea o bere. Am auzit cum a luat o gură. A zis: „Nu dau lovituri pe care ştiu că o să le ratez”.

Mi-a ieşit din gură înainte să mă hotărăsc dacă s-o spun. Am spus: „Nu cred că o să ratezi, Dunne”.

Şi, de cum am spus-o, s-a auzit tonul.

GRAHAM: N-am alergat niciunde, vreodată, mai repede ca pe holul acela spre camera ei.

KAREN: Trei secunde mai târziu – nu e o exagerare – s-a auzit o bătaie în uşă. Am deschis-o, şi Graham gâfâia. Alergase un pic pe hol şi abia mai respira.

GRAHAM: M-am uitat la ea. Era superbă! Sprâncenele acelea groase. Sunt topit după fetele cu sprâncene groase. Am zis: „Ce vrei să-mi spui?”

KAREN: Am zis: „Doar încearcă, Graham!”

GRAHAM: Am intrat în cameră, am închis uşa după mine, am luat-o pe femeia asta în braţe şi am sărutat-o zdravăn.

De obicei, nu te trezeşti dimineaţa şi te gândeşti: *O să fie una dintre cele mai extraordinare zile din viaţa mea.* Dar atunci aşa fost. Ziua aceea cu Karen... a fost una dintre ele.

WARREN: Uite ceva ce n-am povestit niciodată cuiva. Nu, e de bine! O să-ți placă, te asigur!

Când aveam concertul din Glasgow, la un moment dat, după probele de sunet, trăgeam un pui de somn ameţit de bere – cred că aşa se cheamă când bei o bere, apoi tragi un pui de somn – şi mă trezesc deoarece Karen făcea sex cu cineva în camera de alături! Nu puteam să dorm, aşa de tare se auzea.

N-am aflat niciodată cu cine era, dar am văzut-o flirtând puțin cu tehnicianul de la lumini, în fine, cred că a avut o aventură cu Bones.

BILLY: După ce am ieşit de la Daisy, am încercat să dau pe Graham să luăm prânzul, dar nu era de găsit nicăieri.

GRAHAM: Când a venit momentul să plecăm spre sala de concerte, Karen m-a pus să ies pe furiş pe uşă, să mă duc în camera mea, să mă schimb şi pe urmă să mă întâlnesc cu ea la lifturi.

KAREN: Nu voiam să ştie nimeni nimic.

BILLY: Până să ajungem în culise, toți alergau ca nişte găini fără cap pentru că trupa lui Daisy nu era nicăieri.

EDDIE: Din câte se părea, Hank mersese la Apollo când plecase din oraş şi îi luase cu el pe toți cei cinci instrumentişti din trupa lui Daisy. Pur şi simplu, o şterseseră.

KAREN: A fost o lovitură josnică.

GRAHAM: Nimic nu trebuia să fie mai presus de muzică. Treaba noastră era să ieşim şi să cântăm pentru public. Indiferent ce mizerii ni se întâmplau în viața personală.

DAISY: Trupa mea tocmai plecase. Pur şi simplu, plecase. Nu ştiam ce să fac.

HANK ALLEN (*fost manager, Daisy Jones*): Nu vreau să spun decât că eu şi Daisy Jones am avut o relație strict profesională din 1974 în 1977, care s-a terminat de comun

acord din cauza diferențelor de opinie privind traiectoria carierei ei. Îi doresc în continuare numai bine.

BILLY: L-am găsit pe Rod, şi el începuse deja să rezolve lucrurile. I-am spus: „E chiar atât de rău dacă nu cântă Daisy într-o seară?”

Şi atunci mi-am dat seama, când am spus-o, că probabil el era managerul ei acum. Şi deci, ştii, pentru el... da, era rău.

ROD: Jonah Berg era în public. De la *Rolling Stone*.

KAREN: Toți încercau să-şi dea seama ce e de făcut, mai puțin Graham, care se căznea să-mi atragă atenția când nu se uita nimeni. Râdeam în sinea mea şi mă gândeam: *Noi ar trebui să rezolvăm o problemă aici.*

GRAHAM: Nu mă puteam abține să nu mă uit la Karen.

KAREN: Graham era tipul cu care discutam mereu despre diverse lucruri. Şi în noaptea aia m-am trezit că vreau să-i povestesc ce după-amiază grozavă avusesem. Era ca şi cum voiam să vorbesc cu el despre el.

DAISY: I-am spus lui Rod: „Poate ar trebui să ies de una singură pe scenă”. Nu voiam să renunț. Voiam să fac *ceva*.

EDDIE: Rod a sugerat să meargă Graham cu Daisy şi să facă amândoi câteva versiuni acustice la nişte cântece de pe albumul ei, dar Graham nu prea era atent. Am zis: „Pot s-o fac eu”.

ROD: I-am trimis pe Daisy şi Eddie acolo fără să am idee ce avea să se întâmple, şi tot timpul m-am uitat la ei; parcă erau nişte pisici care umblau pe pietre încinse.

DAISY: Eu şi Eddie am cântat câteva piese. Simplificaserăm tot. Doar chitara lui şi eu la voce. Cred că am cântat „One Fine Day" şi „Until You're Home". A fost bine, dar n-am înnebunit pe nimeni. Şi ştiam că *Rolling Stone* e acolo şi că trebuia să fac o impresie bună. Aşa că, la ultima piesă, am decis să mă rup de scenariu.

EDDIE: Daisy s-a aplecat spre mine şi mi-a dat un ritm vag şi o tonalitate, şi mi-a zis să inventez ceva. Asta a fost tot. Doar „Inventează ceva!" Am făcut tot posibilul, ştii ce zic? Nu prea poți să scrii un cântec aşa, pe moment.

DAISY: Încercam să-l fac pe Eddie să cânte ceva pe care să pot intra cu piesa mea nouă. Voiam să cânt „When You Fly Low". El a început, iar eu am cântat câteva note, încercând să intru în ritm cu el, dar nu mergea. În cele din urmă, am zis: „Las-o baltă!" Am spus-o la microfon. Publicul râdea cu mine. Mă încurajau. O simțeam. Am început să-l cânt a capella. Doar eu şi vocea mea, cântând un cântec pe care îl scrisesem eu.

Muncisem mult la el şi îl şlefuisem de la început până la sfârşit. Nu era niciun cuvânt nelalocul lui în toată piesa. Şi eram doar eu şi tamburina şi băteam din picioare.

EDDIE: Eram acolo, în spatele ei, băteam ritmul pe chitară cu ea, o ajutam. Publicului îi plăcea. Îi urmăreau orice mişcare.

DAISY: Ce fior a fost să cânt aşa! Să cânt ceva ce simțeam în inima mea. Cuvintele pe care le scrisesem eu şi erau doar ale mele.

Mă uitam la oamenii din față care mă ascultau, mă auzeau. Oameni din altă țară, oameni pe care nu-i întâlnisem niciodată în viața mea, şi mă simțeam legată de ei într-un fel cum nu mă simțisem legată de cineva vreodată.

Asta am iubit întotdeauna la muzică. Nu sunetele, mulțimile sau vremurile bune, cât cuvintele – emoțiile, poveştile, adevărul – pe care le poți lăsa să-ți iasă din gură.

Muzica poate să *sape*, ştii? Poate să-ți înfigă o lopată în piept şi să înceapă să sape până dă de ceva. În noaptea aia, cântând aşa, mi-am confirmat că voiam să scot un album cu cântecele mele.

BILLY: Stăteam în culise şi mă uitam la Daisy şi la Eddie când au început să cânte „When You Fly Low”. Era bună. Mai bună decât... Mai bună decât îmi dădusem eu seama.

KAREN: Billy se holba la ea.

DAISY: Când am terminat, publicul chiuia şi striga, şi mă simțeam ca şi cum ieşisem pe scenă şi făcusem tot ce putusem cu ce aveam la îndemână. Mă simțeam ca şi cum îmbunătățisem situația şi dădusem o reprezentație bună pentru oamenii din fața mea.

BILLY: După ce a terminat cântecul, am auzit-o spunând la revedere publicului şi m-am gândit: *Am putea cânta „Honeycomb” acum. Doar eu şi ea.*

GRAHAM: M-am mirat să-l văd pe Billy ieşind pe scenă.

DAISY: Am folosit replica mea obişnuită: „Atât de la mine în seara asta! E timpul pentru The Six! Vă rog să-i aplaudați!” Dar, în timp ce vorbeam, a ieşit Billy pe scenă.

Billy strălucea cu adevărat pe scenă. Unii oameni, îi scalzi în luminile acelea şi dispar, dar alții strălucesc. Aşa era Billy. Adică, dincolo de scenă, nu. În afara scenei, era posomorât şi treaz, şi de-abia dacă avea un simț al umorului sesizabil. În momentul acela, credeam că e un plicticos, să fiu sinceră cu tine.

Dar pe scenă arăta de parcă nu exista alt loc în care ar prefera să fie decât acolo, cu tine.

EDDIE: Stăteam acolo cu chitara şi vine Billy la mine. Am zis: „Ce vrei să cânt?”

În schimb, Billy a întins mâna, cerându-mi chitara. Eu sunt nenorocitul de chitarist. Şi el încearcă să-mi ia chitara!

A zis: „Pot s-o împrumut, frate?”

Voiam să zic: „Nu, nu poți s-o împrumuți”, dar ce puteam să fac? Stăteam în fața a mii de oameni. I-am întins-o, iar Billy a luat-o şi s-a dus direct la microfon cu Daisy. Stăteam acolo ca prostul, n-aveam de ce să fiu pe scenă. Trebuia să o şterg.

BILLY: I-am făcut semn mulțimii şi am spus: „Ce ziceți de Daisy Jones, oameni buni?” Şi publicul a aplaudat. „Vă supărați dacă îi pun o întrebare lui Daisy?” Am pus mâna pe microfon şi am zis: „Ce-ar fi să cântăm «Honeycomb» acum? Doar noi doi?”

DAISY: Am spus: „Bine, hai să cântăm!” Era un singur microfon acolo. Aşa că Billy a stat chiar lângă mine. Mirosea a Old Spice şi răsuflarea îi duhnea a țigări şi apă de gură.

BILLY: Am început să cânt.

DAISY: Era puțin mai lentă decât o cântam în mod normal. Dădea senzația de tandrețe. Şi pe urmă a început să cânte: „Într-o zi lucrurile se vor potoli/ O să plecăm şi o să ne mutăm din oraş/ O să umblăm prin iarbă până la stânci/ Şi copiii o să vină la noi".

BILLY: Şi Daisy a cântat: „Oh, iubitule, abia aştept/ Să o numesc acasă/ Abia aştept florile şi fagurele de miere".

KAREN: Ştii că uneori oamenii vorbesc despre alți oameni şi spun că te fac să te simți ca şi cum eşti singurul din cameră? Billy şi Daisy puteau amândoi să facă asta. Cumva, făceau asta unul cu altul. Fiecare părea să creadă că celălalt e singurul om din cameră. De parcă ne uitam la doi oameni care nu îşi dădeau seama că sunt priviți de mii de oameni.

DAISY: Billy era un chitarist grozav. Avea o complexitate, o anumită delicatețe când cânta.

BILLY: În tempoul acela mai lent, cântecul a început să pară şi mai intim. Era mai blând, mai delicat. Şi am fost puțin surprins, în clipa aceea, că Daisy putea merge atât de uşor în direcția în care mergeam eu. Dacă o cântam mai încet, aducea o căldură piesei. Dacă o cântam mai repede, aducea energia. Era atât de *uşor* să fiu bun alături de ea!
DAISY: Când am terminat, el a pus chitara într-o mână şi m-a luat de mână cu cealaltă. Toată pielea de pe buricele degetelor lui era bătătorită. Te zgâria doar dacă te atingea.

BILLY: Eu şi Daisy am salutat publicul, care ne aclama; oamenii chiuiau şi strigau.

DAISY: Şi atunci Billy a spus: „Bine, doamnelor şi domnilor, noi suntem The Six!” Apoi a venit restul trupei pe scenă şi au început direct „Hold Your Breath”.

EDDIE: M-am întors pe scenă. Chitara mea stătea acolo într-o parte, iar eu trebuia să mă duc s-o iau. Asta m-a iritat. Nu era destul că-mi spunea cum să-mi fac treaba şi hotăra când mergem în turneu, acum îmi lua şi afurisitul de instrument din mână şi locul pe scenă. Şi nici măcar nu se deranja să mi-l dea când urcam înapoi? Înțelegi ce vreau să zic?

DAISY: Când intrau toți, am şoptit la urechea lui Billy: „Ar trebui să plec?” El a clătinat din cap că nu. Aşa că le-am rămas alături, încercând să mă armonizez cu ei când puteam, dând din tamburină. A fost foarte distractiv să fiu cu ei pe scenă.

BILLY: Nu-mi amintesc de ce a rămas Daisy în seara aceea. Cred că am presupus că o să plece, dar când nu a plecat, mi-am zis: *Bine, atunci. Cred că rămâne*. Adică, toată noaptea a fost genul acela în care improvizezi din mers.
WARREN: Îți jur, Karen a avut toată noaptea alura aia „Tocmai mi-am tras-o”. Şi eram convins că Bones îi aprindea reflectorul.

BILLY: M-am aplecat spre Eddie, între două piese; voiam să-i mulțumesc pentru momentul de mai devreme, dar nici nu voia să se uite la mine. N-am putut să-i prind privirea.

EDDIE: Mă săturasem de numărul lui Billy de băiat de treabă. Era un nemernic. Un măgar egoist! Îmi pare rău să spun, dar aşa vedeam lucrurile. Să fiu sincer, tot aşa le văd şi acum.

BILLY: În sfârşit, l-am bătut pe Eddie pe umăr, chiar înainte de final, şi am zis: „Mersi, frate! Voiam doar să le ofer un spectacol frumos pentru că *Rolling Stone* e aici”.

EDDIE: A spus că în mod normal m-ar fi lăsat pe mine să cânt, dar, fiindcă erau *Rolling Stone* aici, voia să iasă foarte bine.

GRAHAM: Pete mi-a aruncat o privire între numere, şi încercam să-mi dau seama care e problema. În cele din urmă, a făcut un semn din cap spre Eddie.

Uite, înțeleg. Cu Billy, era uşor să te simți ca un cetățean defavorizat, dar ce simțim toți despre chestia asta nu schimbă faptul că oamenii plăteau ca să-l vadă pe el. Oamenilor le plăceau piesele lui, aşa cum le scria el. Le plăcea să-l vadă acolo, pe scenă. Billy a avut dreptate să iasă pe scenă şi să ia chitara lui Eddie. Nu a fost respectuos, neapărat. Cu siguranță nu a fost flatant sau drăguț, dar aşa a făcut spectacolul mai bun.

În mare măsură, trupa era o meritocrație, deşi funcționa ca o dictatură. Billy nu era la conducere pentru că era un ticălos, era la conducere pentru că era cel mai talentat.

Îi mai spusesem lui Eddie... E o bătălie pierdută dacă încerci să te iei la întrecere cu Billy. De asta eu nu o fac. Eddie nu a înțeles asta.

KAREN: Am încheiat concertul cântând „Around to You”, iar Daisy a armonizat cu Billy tot cântecul. Nu mai făcuserăm până atunci o piesă cu o armonie vocală pură. Suna bine.

Părea că Daisy şi Billy au un fel de limbă nerostită, putând prelua chestii unul de la altul.

BILLY: Când am terminat cântecul acela, m-am gândit că a fost cel mai bun concert pe care l-am dat vreodată. M-am întors spre trupă şi am spus: „Bravo, tuturor!”

WARREN: Eddie s-a înfuriat foarte tare şi a răbufnit. „Ne bucurăm să-ţi facem pe plac, şefu’!”

BILLY: Ar fi trebuit să înţeleg situaţia şi doar să dau înapoi, dar n-am făcut asta. Nu ştiu ce-am zis, dar, în mod clar, orice ar fi fost, n-ar fi trebuit s-o spun.

EDDIE: Billy s-a apropiat de mine şi a zis: „Nu fi măgar cu mine doar pentru că ai o seară proastă!” Asta a pus capac. Ştii de ce? Pentru că avusesem o seară *grozavă*. Cântasem *grozav* în seara aia.

Aşa că dă-l în mă-sa! Şi asta i-am şi spus: „Du-te-n mă-ta, omule!”

Şi Billy a zis: „Las-o mai moale, bine?”

BILLY: Probabil i-am spus să se calmeze sau ceva.

EDDIE: Doar pentru că ceva nu contează pentru Billy nu înseamnă că nu contează pentru mine. Şi eram sătul până peste cap de oameni care se aşteptau să am aceeaşi părere ca Billy despre orice.

BILLY: M-am uitat la public, care nu credea că se întâmplă ceva. Şi am zis: „Mersi, tuturor! Noi suntem The Six!”

KAREN: Chiar înainte să se stingă luminile, m-am uitat la Eddie şi l-am văzut ridicând chitara de pe umeri, şi atunci mi-am dat seama.

DAISY: Eddie şi-a luat chitara şi a ridicat-o în aer.

GRAHAM: S-a lovit de pământ cu o bufnitură.

EDDIE: Am zdrobit chitara şi am plecat. Am regretat imediat. Era un Les Paul din ’68.

WARREN: S-a rupt gâtul, iar Eddie l-a învârtit şi l-a lăsat să cadă la pământ, pe urmă a ieşit. M-am gândit să dau şi eu cu piciorul într-o tobă, dar era un Ludwig. Nu te apuci să dai cu piciorul într-un Ludwig.
ROD: Când au coborât de pe scenă, eram nehotărât. Pe de o parte, tocmai făcuseră un spectacol dat dracului. Pe de altă parte, mă temeam că Eddie s-ar putea să-l pocnească pe Billy dacă avea ocazia. Şi Jonah Berg urma să vină în culise.
Aşa că, atunci când l-am văzut pe Eddie, l-am luat deoparte şi i-am dat un pahar cu apă şi i-am zis să ia pauză cinci minute.

EDDIE: Rod a încercat să mă convingă să dau înapoi. Am spus: „Pune-l pe Billy să dea înapoi!”

ROD: Ştii, sunt zile în care doar încerci să-ți faci meseria. Şi muzicienii pot s-o facă foarte distractivă sau o adevărată corvoadă.
Billy a coborât de pe scenă şi toți s-au înşirat în urma lui. I-am zis: „Să nu începi, bine? Doar uită de asta! Jonah Berg vine aici dintr-o clipă în alta, iar spectacolul trebuie să meargă mai departe”.

DAISY: A fost un concert grozav. Un concert grozav. Mă simțeam ca dinamita după concertul ăla.

JONAH BERG (*jurnalist rock,* Rolling Stone, *1971–1983*): Când m-am dus prima dată în culise să cunosc trupa după concertul din Glasgow, m-am mirat cât de buni prieteni păreau. Erau pe scenă, cântau, zdrobeau chitarele, dar în culise totul părea foarte calm. Păreau absolut normali. Ceea ce e ciudat pentru nişte staruri rock.

Dar trupa asta, The Six, nu era niciodată ceea ce aşteptai tu.

KAREN: Ne prefăceam.

Billy şi Daisy se prefăceau că stau mereu împreună după concerte, ceea ce nu făcuseră niciodată. Eddie se prefăcea că nu-l urăşte pe Billy din adâncul sufletului. Adică, evident, *toţi* eram preocupaţi de alte chestii în seara aia şi a trebuit să lăsăm orgoliul deoparte şi să-l distrăm pe Jonah Berg.

BILLY: Jonah era un tip fain. Avea un aspect un pic neîngrijit. Stăteam de câteva minute în culise şi i-am oferit o bere. Eu beam o cola.

El a zis: „Nu bei?”

Am răspuns: „Nu în seara asta”.

Nu voiam ca viaţa mea personală să fie treaba vreunui jurnalist. Eram foarte protector cu chestia asta. Prin ce-mi făcusem familia să treacă. Nu era nevoie să spăl rufele alea în public.

WARREN: Cumva, am ajuns toţi la un bar la câteva străzi distanţă. Era prima dată când ieşeam toţi împreună. Noi şase şi Daisy.

Daisy purta un pardesiu peste pantaloni scurţi şi cămaşă. Pardesiul era mai lung decât pantalonii şi avea nişte buzunare foarte adânci. Şi când am intrat în bar, a scos

câteva pastile dintr-un buzunar şi le-a dat peste cap cu bere.

Am zis: „Ce-ai acolo?”

Jonah era la bar, comanda băutură.

Daisy a zis: „Să nu spui nimănui! Nu am chef să mă bată Karen la cap. Ea crede că m-am lăsat”.

Am spus: „Nu te întreb ca să te pârăsc. Te întreb ca să cer şi eu una”.

Daisy a zâmbit şi mi-a întins una din buzunarul ei. Mi-a pus-o în palmă şi avea o scamă pe ea. Avea pastile prin buzunare. Avea pastile în toate buzunarele pe atunci.

BILLY: Stau jos cu Jonah şi el mă întreabă cum am început şi ce urmează pentru noi, şi tot restul.

JONAH BERG: Când îi iei interviu unei trupe, te interesează să stai de vorbă cu toți. Pentru că o poveste bună poate să vină de la oricine, dar eşti şi conştient că pe cititori îi interesează oamenii ca Billy şi Daisy – poate Graham, Karen.

EDDIE: Bineînțeles, Billy l-a încolțit pe Jonah. I-a acaparat atenția. Pete îmi tot zicea să aprind o țigară cu marijuana şi să mă relaxez.

KAREN: Când toți ceilalți erau ocupați să stea de vorbă cu tipul de la revistă, l-am tras pe Graham în baia fetelor.

GRAHAM: Nu am de gând să spun cine, ce anume a făcut şi unde în public.

BILLY: M-am mirat să observ că mă distram. Adică, ştiam că Eddie avea pata pusă pe mine, dar noi, ceilalți, ne înțelegeam bine şi era distractiv să ieşim din nou. Şi tocmai avuseserăm un concert grozav.

DAISY: Unele dintre cele mai bune nopți pe atunci erau cele în care nimeream doza perfectă de droguri. Cantitatea perfectă de cocaină, momentul perfect de luat pastile, cu doar destulă şampanie cât să mă țină veselă.

KAREN: După ce eu şi Graham ne-am întors la petrecere, m-am aşezat alături de Daisy şi am împărțit o sticlă de vin. Sau am avut fiecare sticla ei?

BILLY: S-a ajuns de la una la alta.

JONAH BERG: Cred că le-am sugerat să cânte ceva.

DAISY: Am ajuns urcată pe pian, cântând „Mustang Sally”.
GRAHAM: N-ai văzut nimic până n-ai văzut-o pe Daisy Jones dansând pe un pian, îmbrăcată cu o haină de blană şi desculță, cântând „Mustang Sally”.

BILLY: Nu-mi amintesc cum am ajuns pe pian.

WARREN. Daisy l-a tras pe Billy pe pian.

BILLY: Până să-mi dau seama, cântam şi eu cu ea.

KAREN: Ar fi fost Billy de acord să urce pe pian cu Daisy Jones dacă nu era Jonah Berg acolo? *[Ridică din umeri]*

EDDIE: Ăsta nu era un bar ca lumea. În majoritatea locurilor, deja, dacă începeai să cânți câteva note din „Honeycomb”, auzeai „Oh, frate! Tu eşti?” Oamenii ăştia habar nu aveau.

KAREN: Când s-a terminat piesa, Billy a dat să coboare de pe pian, dar Daisy l-a prins de mână şi l-a ţinut acolo. I-am zis pianistului: „Ştii «Jackie Wilson Said»?” Când el a clătinat din cap, am zis: „Îmi dai voie?”

El s-a ridicat şi m-a lăsat pe mine să mă aşez, şi am început să cânt.

GRAHAM: Daisy şi Billy l-au cântat perfect. Barul era animat, oamenii dansau şi cântau cu noi. Chiar şi tipul pe care Karen îl dăduse la o parte de la pian cânta refrenul cu ei. „Dang a lang a lang”, ştii toată chestia aia.

JONAH BERG: Erau magnetici. E singurul cuvânt potrivit. *Magnetici*.

BILLY: Când au vrut să închidă barul, eu şi Daisy ne-am dat jos de pe pian, iar un tip ne-a spus: „Ştiţi, ar trebui să plecaţi cu numărul ăsta într-un turneu”.

Eu şi Daisy ne-am uitat unul la altul şi am râs. Am răspuns: „E o idee grozavă! O să mă gândesc la asta”.

KAREN: Ne-am întors împreună la hotel.

DAISY: Eram în urma grupului, mă încălţam. Şi am crezut că sunt singură până am văzut că Billy rămăsese în spate, cu mine. Stătea acolo, cu mâinile în buzunare, cu umerii plecaţi, şi se uita la mine cum îmi puneam sandalele. A zis: „Vreau să le las celorlalţi timp să stea de vorbă cu Jonah”.

Am mers puţin mai încet în urma lor, vorbind despre cât de mult ne plăcea Van Morrison.

BILLY: Am ajuns în holul hotelului şi ne-am luat la revedere de la Jonah.

JONAH BERG: M-am scuzat şi m-am întors la hotelul meu. Ştiam ce vreau să scriu şi eram nerăbdător să încep.

KAREN: Le-am spus tuturor că mă duc la culcare.

GRAHAM: Am ieşit din lift şi m-am prefăcut că mă duc în camera mea, pe urmă am mers direct în camera lui Karen.

DAISY: Eu şi Billy ne-am dus spre camerele noastre, încă stând de vorbă.
KAREN: Lăsasem uşa întredeschisă pentru Graham.

EDDIE: Mă bucuram că scăpasem de Jonah şi că nu mai era nevoie să mă prefac că-l înghit pe Billy. Am fumat o pipă cu marijuana cu Pete şi m-am dus la culcare.

DAISY: Eu şi Billy eram pe coridor şi, când am ajuns la uşa mea, am zis: „Vrei să intri?"

Mă bucuram de conversaţia pe care o aveam. În sfârşit, începeam să ne cunoaştem, dar, când am spus-o, Billy s-a uitat în pământ şi a răspuns: „Nu cred că e o idee bună".

Când am închis uşa după mine, singură în cameră, m-am simţit ca o proastă. Era evident că Billy credea că mă dau la el, iar asta m-a întristat foarte tare.

BILLY: Când a scos cheia din buzunar, a scos şi o punguţă de cocaină. Se ducea în camera ei şi voia să ia cel puţin o doză. Eu... nu voiam să fiu aproape de chestia asta.

Nu puteam intra în camera aia.

DAISY: Crezusem pentru o clipă că noi doi putem fi prieteni, că Billy m-ar putea vedea ca pe o egală. În schimb, eram o femeie cu care nu trebuia să fie singur.

BILLY: Mă cunoşteam. Şi pur şi simplu nu era o opţiune. Aşa că totul trebuia să se oprească acolo.

Eu şi Daisy tocmai avuseserăm un spectacol grozav împreună. Şi o noapte grozavă împreună. Daisy era superbă. Chiar era. Nu are niciun rost să neg. Avea ochii mari, iar vocea ei era minunată. Avea picioare lungi. Zâmbetul ei era... era molipsitor. Zâmbea şi, imediat, vedeai cum apar zâmbete şi pe feţele celor din jurul ei, ca un virus care se transmitea de la om la om.

Era distractiv să fii în preajma ei.

Dar era... *[se opreşte]*

Uite, Daisy era desculţă când era frig, purta jachete când era cald, transpira indiferent de temperatură. Nu se gândea niciodată înainte să vorbească. Uneori, părea maniacă, alteori, pe jumătate ţăcănită.

Era toxicomană. Genul de toxicoman care crede că ceilalţi nu ştiu că ia droguri, ceea ce este, probabil, cel mai rău gen de dependenţă dintre toate.

Era imposibil – indiferent ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă mi-aş fi dorit – să-mi îngădui să stau pe lângă Daisy Jones.

DAISY: Nu ştiu de ce insista să mă respingă iar şi iar.

BILLY: Când prezenţa cuiva îţi dă energie, când stârneşte ceva în tine – aşa cum făcea Daisy cu mine –, poţi să transformi energia aceea în dorinţă, iubire sau ură.

Eu mă simţeam confortabil urând-o. A fost singura mea opţiune.

JONAH BERG: Din punctul meu de vedere, cea mai mare parte din ce făcea ca trupa să fie originală şi de primă clasă era combinaţia dintre Daisy şi Billy. Albumul solo al lui Daisy nu era nimic prin comparaţie cu ce făceau The Six, iar trupa, fără Daisy, nu era nici măcar *pe aproape* din ce era împreună cu ea.

Daisy era o parte integrală, necesară şi indispensabilă din The Six. Locul ei era în trupă.

Aşa că asta am scris.

DAISY: Rod ne-a adus articolul înainte să apară. Când am văzut titlul, m-am bucurat foarte tare. Mi-a plăcut la nebunie.

JONAH BERG: Ştiam titlul înainte să termin articolul de scris: „Cei Şase care ar trebui să fie Şapte”.

ROD: A fost o copertă grozavă. O poză clară cu ei toţi pe scenă, cu Billy şi Daisy cântând la acelaşi microfon, Graham şi Karen uitându-se unul la altul. Toţi ceilalţi cântau din răsputeri. În faţă erau vreo patru sau cinci oameni care ridicau brichetele în public. Şi pe urmă era titlul.

WARREN: Eram pe coperta revistei *Rolling Stone*. Afurisita de *Rolling Stone*! Adică, te blazezi în privinţa multor lucruri când eşti în creştere, dar nu în privinţa asta.

BILLY: Am luat revista de la Rod.

GRAHAM: Nu cred că Billy a fost prea mulţumit.

BILLY: „Cei Şase care ar trebui să fie Şapte”.

ROD: Cred că vorbele lui Billy au fost „Îţi baţi dracului joc de mine?”

BILLY: Adică, îţi baţi dracului joc de mine?

DAISY: Ştiam că nu trebuie să zic absolut nimic despre articol. Niciunul nu a vorbit de el în afară de mine şi de Rod când nu era nimeni în jur. Rod mi-a spus că, dacă voiam să mă alătur oficial trupei, trebuia doar să am răbdare, pentru că ocazia putea să apară pe negândite.

ROD: Billy a început să se calmeze după câteva zile. Până să urcăm toți în avion să ne întoarcem în LA, era de-a dreptul rezonabil.

BILLY: Nu încercam să fiu ignorant. Eram conştient că cel mai mare hit al nostru fusese cu Daisy. Iar Teddy îmi tot sugera să mai facem un cântec sau două cu Daisy în viitor. Ştiam că suntem mai de masă, mai bine cotați, cu Daisy. Evident că eram conştient de asta, dar m-a luat prin surprindere ideea ca ea să intre oficial în trupă... În plus, sugestia a fost făcută şi în mod public.

GRAHAM: Articolul era despre cât de buni eram cu Daisy. Sigur, era *cu Daisy*; dar credeam cu adevărat că ideea de bază era cât de buni *eram noi*.

EDDIE: Până să iasă articolul, turneul se terminase. Noi şapte, Rod, inginerii, tehnicienii... ne duceam toți acasă.
WARREN: A trebuit să luăm un zbor comercial înapoi spre State. Mă simțeam ca un pauper.

BILLY: M-am ridicat de pe scaun de cum am decolat. M-am dus la Graham şi Karen. Am întrebat: „Cum ar arăta, ce credeți? Dacă o lăsăm pe Daisy să intre în trupă?”

KAREN: Credeam că articolul e grozav. Ea era o parte onorifică a grupului. De ce să nu fie oficial? De ce să nu o includem în toate cântecele?

GRAHAM: I-am zis lui Billy să o lase în trupă.

BILLY: Nu m-au ajutat cu nimic.

WARREN: La un moment dat, în timpul zborului, Billy stătea lângă mine şi făcea o listă cu argumente pro şi contra, ştii, dacă să intre Daisy în trupă sau nu. Şi o văd pe Karen ieşind din baie şi arătând ca şi cum i-o trăsese cineva. Îmbujorată şi cu părul ciufulit. Şi mă întorc, şi cine crezi că dispăruse în mod misterios de pe scaun? Bones.

EDDIE: Stăteam în spatele avionului şi, ce crezi, îl văd pe Graham că se ridică. Karen se plimba pe acolo, iar Billy vorbea cu ei. Mă tot uitam, încercând să-mi dau seama ce naiba se întâmplă. M-am întors spre Daisy să o întreb: „Ce crezi că fac ăia acolo?”

Dar ea era băgată cu nasul într-o carte şi m-a repezit: „Taci, citesc!”

WARREN: Mă uitam în jur şi văd că Billy scria o listuță dacă să intre Daisy în trupă sau nu, dar nu avea multe argumente contra şi mi se părea că-şi stoarce creierii ca să descopere câte ceva.

Am zis: „Asigură-te că scrii «îți provoacă o erecție pe care ai prefera să nu o ai» în secțiunea contra”.

El mi-a zis că habar n-are despre ce vorbesc. Am spus: „În regulă, nu vrei părerea mea”.

A zis: „Ba da, o vreau”. M-am uitat la el, iar el a zis: „Bine, nu vreau”.

Aşa că m-am lăsat pe spate, am luat o gură de Bloody Mary şi m-am apucat să citesc iar instrucțiunile de pe punga pentru vomă.

KAREN: Billy s-a întors cu lista asta unde stăteam eu şi Graham. Ajunsese treptat la concluzia că vrea mai multe hituri, iar Daisy ne putea ajuta în privința asta.

Am zis: „Ştii, s-ar putea să ne refuze". Billy sau Graham nu se gândiseră niciodată la asta, dar Daisy avea mai multă putere de atracție decât aveam noi.

GRAHAM: Am decis să facem un album cu Daisy. Să vedem cum merge.

BILLY: Luam o decizie care afecta mulți oameni. Ceea ce e bine pentru mine nu e neapărat bine pentru toți ceilalți. Trebuia să iau asta în considerare. Warren, Graham, Karen, Rod. Toți voiau să fim mai mari, să urcăm în vârful topurilor. Toți ne doream asta. Trebuia să țin cont de părerea lor

Oricât aş fi preferat eu, personal, să păstrez o distanță sigură de ea.

WARREN: Nu îmi dădeam seama de ce Billy se stresa atât de mult. Oricum avea să facă absolut tot ce-i spunea Teddy.

KAREN: Oamenii au spus că Billy nu a vrut ca Daisy să intre în trupă pentru că nu dorea să împartă atenția cu ea, dar nu cred că ăsta era motivul. Billy nu prea era un tip nesigur în privința asta. De fapt, cam asta era problema cu el. Că *nu* era intimidat de talentul nimănui.

Cred că ea doar... îl neliniştea. Oricum ai vrea să interpretezi chestia asta.

BILLY: Până să aterizăm pe LAX, am decis că e o idee bună pe care măcar să i-o prezint lui Teddy. Dacă credea că ar trebui să facem un album cu Daisy, atunci avea s-o întrebe el.

ROD: Când am aterizat, l-am ajuns din urmă pe Billy şi l-am întrebat ce părere are. A zis că vrea să stea de vorbă cu Teddy dacă e o mişcare bună ca Daisy să intre în trupă. Aşa că l-am tras pe Billy lângă un telefon public, l-am sunat pe Teddy şi am zis: „Teddy, spune-i lui Billy ce mi-ai zis mie dimineaţă".

GRAHAM: Sigur că Teddy era de acord ca Daisy să intre în trupă!

BILLY: Teddy mi-a amintit că, atunci când ne cunoscuserăm, îi spusesem că vreau să fim cea mai mare trupă din lume. Mi-a zis: „O să faci chestia asta dacă voi doi veţi cânta împreună".
EDDIE: Când am aterizat, eu şi Pete i-am găsit pe Warren, Graham şi Karen, care au zis: „O s-o rugăm pe Daisy să intre în trupă". Nu-mi venea să cred.
Încă o dată. Nimeni. Nu-mi. Spusese. Dracului. Nimic.

DAISY: Toţi şopteau şi stăteau grămadă, şi i-am surprins privirea lui Rod, iar el mi-a făcut cu ochiul şi am înţeles.

BILLY: Am terminat de vorbit cu Teddy la telefon şi i-am zis lui Rod: „Bine, spune-i că a intrat". Şi pe urmă m-am urcat în taxi şi m-am dus direct acasă la fetele mele.

KAREN: Când am plecat toţi de la aeroport în ziua aceea, am luat-o fiecare în altă direcţie. Era ca şi cum se terminase şcoala şi începea vacanţa de vară.

BILLY: Când am intrat pe uşa casei mele, a fost ca şi cum Daisy, trupa, muzica, echipamentul, turneul, nimic din toate astea nu exista. Eram gata să-i iau Camilei îngheţată

cu căpşune la orice oră din noapte sau să dau petreceri cu ceai cum voia Julia. Familia mea era tot ce conta.

CAMILA: Billy a venit acasă şi a avut nevoie de o zi, două, să se liniştească, dar era acolo. Cu noi, când era cu noi. Şi fericit. Şi mi-am zis: *Uau! OK! Lămurim treaba. Facem totul cum trebuie.*

ROD: Le-am dat pace câteva zile. Am lăsat praful să se aşeze puțin, asigurându-mă că Billy nu se răzgândeşte. Pe urmă am sunat-o pe Daisy.

DAISY: Mă cazasem din nou în căsuța mea preferată de la Marmont.

SIMONE: Când s-a întors Daisy din turneu, m-am întors şi eu. Şi cred că e important de menționat că, după turneul acela, Daisy era amețită. Adică, era drogată în ultimul hal, tot timpul. Mi-am zis: *Ce s-a întâmplat cu tine acolo?* De-abia suporta să fie singură. Mereu suna oamenii să vină la ea, mereu mă implora să nu închid telefonul. Nu-i plăcea să fie singură acasă. Nu-i plăcea când lucrurile erau liniştite.

DAISY: Aveam nişte invitați când a sunat Rod. Era în ziua în care făcusem şedința foto pentru coperta *Cosmo*. Dădusem un interviu în timp ce eram în Europa, iar în după-amiaza aceea făcusem şedința foto.

Câteva dintre fetele de la şedinţă au venit la mine după aceea şi beam şampanie roz, şi ne pregăteam să facem o baie în piscină când a sunat telefonul. Am răspuns şi am spus: „Lola La Cava la telefon”.
ROD: Pseudonimul lui Daisy era mereu Lola La Cava. Prea mulţi bărbaţi încercau s-o încolţească. Trebuia să începem să nu mai spunem unde e în orice moment.

DAISY: Îmi amintesc exact telefonul acela. Aveam sticla de şampanie în mână, pe canapea erau două fete, iar o alta trăgea o linie pe măsuţa de toaletă. Îmi amintesc că mă enervasem că dădea cocaină pe cotorul jurnalului meu.
Dar Rod a zis: „E oficial”.

ROD: Am spus: „Trupa vrea să înregistrezi un album întreg cu ei”.

DAISY: Eram în al nouălea cer.

ROD: Am auzit-o pe Daisy trăgând cocaină în timp ce vorbeam cu ea. Mereu aveam bătăi de cap cu chestia asta când era vorba de muzicieni – şi niciodată nu devenea mai uşor. Să monitorizez consumul de droguri sau nu? Era treaba mea? Dacă ştiam că se droghează, era treaba mea să stabilesc cât de mult era prea mult? Dacă *era* treaba mea, atunci cât de mult *era* prea mult?
N-am găsit niciodată un răspuns.

DAISY: Când am închis telefonul, am început să ţip, iar una dintre fete m-a întrebat de ce eram atât de bucuroasă. I-am zis: „Am intrat în The Six!”
Niciuneia nu i-a păsat prea mult. În general, când ai droguri din plin şi o căsuţă drăguţă în care să le consumi, probabil nu atragi oameni cărora le pasă de *tine*.

Dar am fost foarte bucuroasă în seara aia. Am dansat un pic prin cameră. Am desfăcut încă o sticlă de şampanie. Am mai chemat nişte oameni. Şi pe urmă, pe la trei dimineaţă, când petrecerea s-a domolit, eram prea agitată să mă duc la culcare. Am sunat-o pe Simone şi i-am dat vestea.

SIMONE: Îmi făceam griji. Nu eram sigură că a fi în turneu cu o trupă rock e un lucru bun pentru ea.

DAISY: I-am spus lui Simone că mă duc s-o iau şi că mergem să sărbătorim.

SIMONE: Era în toiul nopţii. Dormeam. Aveam părul strâns şi masca de somn pe ochi. I-am spus că nu merg nicăieri.

DAISY: Mi-a răspuns că vine să ne vedem dimineaţă la micul-dejun, dar am tot insistat. În sfârşit, mi-a zis că nu par suficient de trează ca să conduc. M-am enervat şi am închis telefonul.

SIMONE: Am crezut că se duce la culcare.

DAISY: Simţeam că am prea multă energie. Am încercat s-o sun pe Karen, dar nu mi-a răspuns. Până la urmă, am decis că trebuia să le spun părinţilor mei. Nu ştiu din ce motiv, credeam că o să fie mândri de mine. Nu sunt sigură de ce. La urma urmei, avusesem un cântec pe locul al treilea în ţară în urmă cu doar câteva luni, iar ei nu-mi trimiseseră nici măcar un bilet. Nici măcar nu ştiau că mă întorsesem în oraş.

E de-ajuns să spun că nu a fost cea mai isteaţă idee să mă duc la ei acasă la patru dimineaţa, dar nu te droghezi pentru idei istețe.

Casa lor nu era departe – cam la un kilometru şi ceva distanță de casa mea, la o lume distanță de casa mea –, aşa că am decis să merg pe jos. Am luat-o pe Sunset Boulevard şi printre dealuri. Am ajuns la ai mei cam după o oră.

Şi iată-mă acolo, stând în fața casei părinteşti, şi cumva am hotărât că fosta mea cameră părea singură. Aşa că m-am cățărat pe gard şi pe burlan, am spart fereastra dormitorului şi m-am strecurat în pat.

Când m-am trezit, am văzut polițiştii deasupra mea.

ROD: Mă întreb ce ar fi trebuit să fac diferit în privința lui Daisy.

DAISY: Părinții mei nici nu ştiau că sunt eu în pat. Au auzit pe cineva şi au chemat poliția. După ce s-a lămurit tot, s-au gândit că nu au să depună plângere, dar deja se vedeau punga de cocaină din sutien şi țigările cu marijuana din poşetă – nu arăta prea bine.

SIMONE: Am primit un telefon în dimineața aceea de la Daisy, din închisoare. Am scos-o pe cauțiune şi am zis: „Daisy, trebuie să încetezi cu asta". Ei însă i-a intrat pe o ureche şi i-a ieşit pe cealaltă.

DAISY: N-am stat mult la închisoare.

ROD: Am văzut-o câteva zile mai târziu şi avea o tăietură pe mâna dreaptă, de la marginea exterioară a degetului mic până la încheietură. Am întrebat: „Ce s-a întâmplat?"

Ea s-a uitat la tăietură de parcă o vedea prima dată. A zis: „Habar n-am". A început să vorbească despre altceva. Şi pe urmă, din senin, după vreo zece minute, zice: „Oh, pun pariu că e de când am spart geamul să intru în casa părinților mei".

Am spus: „Daisy, eşti OK?”
A răspuns: „Da, de ce?”

BILLY: La câteva săptămâni după ce s-a încheiat turneul, m-am trezit la patru dimineaţa, Camila mă trăgea de umeri şi-mi spunea că e în travaliu. Am luat-o pe Julia din pat şi am alergat cu Camila la spital.

Când stătea în pat, transpirând şi ţipând, am ţinut-o de mână şi i-am pus o compresă rece pe frunte, am sărutat-o pe obraji şi am ţinut-o de picioare. Pe urmă am aflat că trebuie să facă cezariană şi am rămas acolo – cât de aproape m-au lăsat –, şi am ţinut-o de mână când a intrat şi i-am zis că nu trebuie să se teamă, că totul avea să fie bine.

Şi pe urmă au venit. Fetele mele gemene. Susana şi Maria. Cu feţele turtite, cu capul plin de păr, dar le-am deosebit imediat.

Mi-am dat seama, uitându-mă la ele... *[se opreşte]* Mi-am dat seama că nu mai văzusem un nou-născut. Nu o văzusem pe Julia când era un bebeluş abia născut.

I-am dat-o pe Maria mamei Camilei pentru o clipă, m-am dus în baie, am închis uşa şi am cedat. Eu... aveam nevoie de puţin timp să-mi înfrunt propria ruşine.

Dar trebuia să o înfrunt. N-am încercat s-o îngrop în altceva. M-am dus în baia aia, m-am privit în oglindă şi am înfruntat-o.

GRAHAM: Billy era un tată bun. Da, fusese un dependent de droguri care ratase primele luni din viaţa fiicei lui. Şi da, e ruşinos, dar încerca să-şi revină. Pentru copiii lui. Repara lucrurile şi, cu fiecare zi, se descurca tot mai bine. Era cu mult mai mult decât a făcut vreodată orice bărbat din familia noastră.

Era treaz, îşi punea copiii pe primul loc, voia şi chiar a făcut orice pentru familia lui. Era un bărbat bun.

Ce vreau să spun e că... dacă te îndrepți, atunci să crezi în propria îndreptare.

BILLY: Am avut un moment acolo în spital, când eram doar eu, Camila şi cele trei fete, şi mi-am zis: *Ce caut eu pe drum?*

Am început un discurs lung în fața Camilei, am zis: „Renunț la tot, iubito! Nu mai vreau nimic în afară de familie. Noi cinci. Asta e tot ce vreau sau de care am nevoie". Vorbeam serios. Probabil am ținut-o așa zece minute. Am zis: „N-am nevoie de rock-and-roll. Am nevoie doar de tine".

Şi Camila – nu uita că tocmai trecuse printr-o cezariană –, nu o să uit niciodată, a zis: „Oh, taci naibii, Billy! Eu m-am măritat cu un muzician. O să fii muzician. Dacă voiam să conduc o maşină de familie şi să pun friptura pe masă la ora şase, m-aş fi măritat cu tata".

CAMILA: Billy făcea câteodată nişte proclamații mărețe. Şi sunau bine, pentru că e artist. Ştie cum să creeze un tablou, dar aproape întotdeauna era într-un avânt al imaginației. Eu sunt cea care trebuia deseori să spună: „Iu-huu, bună, salut, vino înapoi pe pământ acum, te rog!"

KAREN: Camila îl cunoştea pe Billy mai bine decât se cunoştea el singur. Multe femei ar fi spus: „Te-ai distrat, dar acum avem trei copii". Camila îl iubea pe Billy exact aşa cum era. Îmi plăcea foarte mult chestia asta la ea.

Şi cred că Billy o iubea la fel cum îl iubea ea. Chiar cred. Când erau în acelaşi loc, în acelaşi timp, îți dădeai seama că e foarte îndrăgostit de ea. Stătea tăcut şi o lăsa pe ea să vorbească. Şi remarcam mereu că îi storcea lămâia în pahar înainte să i-l dea ori de câte ori ieşeam toți undeva. Mi se părea ceva frumos, să ai pe cineva care îți dă felia de lămâie. Adică, de fapt, eu detest lămâile, dar înțelegi ideea.

BILLY: A venit Teddy şi ne-a vizitat la spital. A adus un buchet mare pentru Camila şi animale de pluş pentru fete. Când pleca, l-am condus la lifturi, iar el mi-a zis că e mândru de mine. A spus că îmbunătățisem complet situația. Am zis: „Am făcut-o pentru Camila”.

Şi Teddy a zis: „Te cred”.

CAMILA: Când gemenele aveau doar câteva săptămâni, mama le dusese la plimbare într-o după-amiază, iar Billy m-a rugat să iau loc. A spus că mai scrisese un cântec pentru mine.

BILLY: Se numea „Aurora”. Pentru că ea... Camila era aurora mea. Era noul meu răsărit, zorii mei de zi, soarele care se ivea la orizont. Ea era tot.

Era doar o melodie la pian în clipa aceea, dar aveam toate versurile. Aşa că m-am aşezat la pian şi i-am cântat-o.

CAMILA: Când am auzit-o prima dată, am plâns. Adică, ştii piesa. Ar fi fost imposibil să nu mă simt dărâmată de cuvintele acelea. Îmi scrisese şi alte piese, dar... asta... Mi-a plăcut şi m-am simțit iubită, ascultând-o.

Şi era şi frumoasă. Mi-ar fi plăcut piesa asta şi dacă nu era despre mine. Atât de bună era.

BILLY: I-au dat lacrimile şi pe urmă a spus: „Ai nevoie de Daisy la ea. Ştii asta.”

Şi ştii ce? Chiar ştiam asta. Chiar în timp ce o scriam, o ştiusem. Am scris-o ca o armonie de pian şi voce. Până să ne întoarcem măcar în studio, compuneam pentru Daisy.

GRAHAM: Perioada aceea când Billy era cu fetele lui, iar Daisy venea în trupă... ei bine, a fost o ocazie grozavă să intervin şi să preiau un rol central. Coordonam lucrurile, încercând să ne aduc pe toți la un loc ca să începem să vorbim despre un album nou. Făceam planuri cu Rod şi Teddy. A fost distractiv.

De fapt, nu era chiar atât de distractiv, doar că eu eram fericit. Totul pare distractiv când eşti fericit.

KAREN: Banii veneau. Voiam să iau decizii bune, aşa că m-am dus la un agent imobiliar într-o zi şi am găsit o casă în Laurel Canyon, pe care am cumpărat-o.

În scurt timp, Graham s-a mutat neoficial la mine. Ne-am petrecut primăvara şi vara aceea doar noi doi. Făceam grătar în curte pentru cină şi ne duceam să vedem concerte în fiecare seară, apoi dormeam până târziu dimineața.

GRAHAM: Eu şi Karen am petrecut weekenduri întregi drogați în ultimul hal, putred de bogați, cântam piese împreună şi nu spuneam nimănui unde suntem şi ce facem. Era micul nostru secret. Nici lui Billy nu i-am spus.

Oamenii spun că viața merge înainte, dar nu-ți spun că uneori se opreşte, doar pentru tine. Doar pentru tine şi iubita ta. Lumea încetează să se mai învârtă şi doar vă lasă pe voi doi zăcând acolo. Aşa te simți, cel puțin. Câteodată. Dacă ai noroc. Dacă trebuie, poți să zici că sunt romantic. Poți fi şi lucruri mai rele.

BILLY: Aveam încredere în Graham să se ocupe de toate cu trupa. Ştiam că e pe mâini bune şi aveam mintea în altă parte.

DAISY: Simone a plecat în alt turneu.

SIMONE: Plecam la drum cu albumul *Superstar.* Şi între spectacole aveam să rămân mai mult la New York decât în LA. Scena disco însemna de fapt să dansezi hustle la Studio 54. Aşa că acolo mă duceam.

DAISY: Părea îngrijorată din cauza mea. I-am zis: „Du-te! Ne vedem în curând!" Eram entuziasmată de tot ce aveam în faţa ochilor. Intram într-o trupă.

GRAHAM: Totul era lămurit. Vorbisem cu Rod şi Teddy. Billy a spus că e gata să începem. Iar eu găsisem şi o dată până la care era rezonabil să livrăm albumul. Aşa că am convocat o şedinţă.

WARREN: Începeam să trăiesc pe picior mare cu banii care veneau. Îmi cumpărasem barca. Aveam un Gibson cu un dormitor ancorat în Marina del Rey. Multe tipe tari stăteau pe acolo. Îmi ţineam tobele la casa din Topanga şi pierdeam nopţile şi weekendurile bând bere pe apă.

EDDIE: Pete îşi petrecea timpul liber cu Jenny în Boston. Relaţia lor devenea serioasă.

Mie nu-mi plăcea să stau acasă. Îmi plăcea să fiu în turneu, ştii ce zic? Aşa că eram gata să mă întorc la treabă. Nu mă deranja prea tare nici ideea de-a avea de-a face cu Billy. Ei, asta înseamnă ceva.

Când a sunat Graham să spună că e timpul să ne adunăm toţi, abia aşteptam să ajung. L-am sunat pe Pete şi am zis: „Trebuie să te urci în primul avion. S-a terminat vacanţa".

DAISY: Ne-am întâlnit toţi la Rainbow – trupa, eu, Rod, Teddy – şi toţi stăteam la poveşti. Warren vorbea despre barca lui, Pete despre Jenny Manes, iar Billy îi arăta lui Rod poze cu gemenele. Toţi se înţelegeau foarte bine. Adică, până

şi Eddie şi Billy păreau să fie în regulă. Apoi Rod s-a ridicat. Avea o bere în mână şi a ținut un toast pentru faptul că intrasem în trupă.

ROD: Cred că am zis: „Voi şapte vă îndreptați din ce în ce mai sus”, ceva de genul ăsta.

BILLY: Mi-am zis: *Frate, şapte oameni într-o trupă par mulți.*

DAISY: Toți aplaudau, iar Karen m-a strâns în brațe şi m-am simțit binevenită, chiar aşa m-am simțit. Aşa că m-am ridicat în picioare în timp ce vorbeau toți, am ridicat coniacul şi l-am întins pentru un toast, apoi am zis: „Sunt foarte bucuroasă că m-ați invitat alături de voi pe albumul ăsta”.

GRAHAM: Daisy a ținut un mic discurs şi, la început, nu a fost nimic important, cred.

DAISY: Era greu să-mi dau seama care era treaba cu Billy. Nu mă mai sunase de când îmi oferise un loc în trupă. Nu auzisem mai nimic de la nimeni despre cum aveau să meargă lucrurile sau ce simțea el în privința asta. Voiam doar să mă asigur că e totul clar. Am spus: „Vin oficial alături de voi, pentru că vreau să fiu o membră a echipei. O membră importantă. Sper să considerați toți albumul ăsta ca fiind al meu, aşa cum e şi al oricăruia dintre voi. Al lui Graham, Warren, Pete, Eddie sau Karen...”

KAREN: „Sau al lui Billy”, a zis ea. M-am uitat direct la Billy să-i văd reacția. El bea apă minerală dintr-o halbă de bere.

BILLY: Mi-am zis: *De ce trebuie să înceapă deja să facă necazuri?*

DAISY: Am spus: „M-ați adus în trupă pentru că funcționăm bine împreună, facem muzică mai bună decât separat. Aşa că vreau să am un cuvânt de spus în muzica pe care o lansăm. Vreau să scriu albumul ăsta cu tine, Billy”.

Teddy îmi spusese că pot să compun al doilea album şi mi se părea că asta era şansa mea. Voiam să fie clar de la bun început că ăsta era scopul meu. Voiam să stau în fața publicului, cum făcusem în noaptea aia când cântasem „When You Fly Low” a cappella. Voiam să le cânt piese din inimă chiar oamenilor din fața mea.

Dacă The Six nu mă voiau pentru asta, nu mă interesa premiul al doilea pe care îl aveau ei de oferit.

GRAHAM: Daisy nu voia ca Billy să facă o criză ori de câte ori încerca să contribuie şi ea cu ceva propriu. Impunea regulile de la început. Probabil aşa ar fi trebuit să facem şi noi din start. Dacă voiam să avem un cuvânt important de spus.

Cu siguranță, dacă Eddie avea jumătate din boaşele lui Daisy, şi-ar fi rezolvat problemele cu Billy cu ani în urmă.

BILLY: Am zis: „E în regulă, Daisy. Suntem în chestia asta împreună”.

WARREN: Nu m-am deranjat să mă enervez din cauza asta. Adică, ce rost avea? Billy se purta ca şi cum eram o comunitate hipiotă în care toți aveam o părere, iar asta era o minciună.

KAREN: Billy avea un stil de-a te face să crezi că eşti nebun doar *să crezi* că lucrurile erau nedrepte când, de fapt, erau complet nedrepte. Nici măcar nu era conştient de felul în care toți gravitau în jurul lui.

ROD: Aleşii nu ştiu niciodată că sunt aleşi. Ei cred că toți primesc un covor de aur desfăşurat înaintea lor.
GRAHAM: Pete a intervenit la un moment dat şi a spus: „Dacă tot punem cărțile pe masă, eu preiau controlul liniilor mele de bas de azi înainte”.

BILLY: I-am spus lui Pete că sunt de acord să-şi scrie linia de bas. Îşi scria majoritatea liniilor de ceva vreme.

KAREN: Am spus: „Aş vrea să intervin şi eu puțin. Cred că ne putem folosi de mine mai des ca să completez cântecele. Poate să facem chiar şi o piesă doar cu clape şi voce”.

EDDIE: Voiam să am un cuvânt de spus în ceea ce cântăm. Toți interveneau ca şi cum Billy încerca să-i controleze – şi asta făcea –, dar el mă controla de fapt pe mine. Am spus: „De azi înainte, îmi scriu propriile riffuri”.

BILLY: Mă tot gândeam: *Bineînțeles că Eddie face o criză.* Am început să zic ceva, dar Teddy a ridicat mâna şi mi-a aruncat o privire care spunea parcă: *Nu vorbi acum! Doar ascultă-l!*

Eu şi Teddy ştiam amândoi că unii oameni trebuie să simtă că sunt ascultați, fie că-i ascultai cu adevărat, fie că nu.

EDDIE: Uite, chiar îmi plăcea de Daisy! Şi îmi plăcea Karen, voiam să poată contribui cu mai mult, dar o solistă pe un album întreg şi *mai multe* clape? Clapele lui Karen ne înmuiau şi aşa prea mult, dacă mă întrebi pe mine.

Am zis: „Vreau să mă asigur că încă mai suntem o trupă de rock”.

Graham a întrebat: „Ce vrei să spui?”

Am răspuns: „Nu vreau să fiu într-o trupă de pop. Nu suntem la Sonny & Cher aici”. Billy s-a zbârlit la asta.

BILLY: Am înghițit numai căcaturi toată noaptea. Mă gândeam: *Ce v-am făcut eu vreodată decât să vă duc până aici?*

GRAHAM: Credeam că Eddie are dreptate. Cum avea să se schimbe muzica noastră, aducând-o pe Daisy? Mai ales dacă şi compunea, dar, evident, Billy avea senzația că oamenii îl atacă pe el.

Când ai totul, dacă altcineva primeşte ceva, ți se pare că fură de la tine.

KAREN: Cu tot ce se întâmpla, totul era foarte nedefinit. Daisy era o parte *permanentă* din The Six? Nu ştiam. Ştiu că Daisy nu ştia. Cred că nici Billy nu ştia.

DAISY: Mă tot gândeam la asta de ceva vreme, cum o să apară pe afişe şi ce consideram că merit.

Am zis: „Dacă sunteți toți implicați şi vreți să devin membră în The Six, atunci sunt membră în The Six. Numele meu nu trebuie să apară, dar, dacă e temporar, atunci trebuie să discutăm despre altă titulatură”.

GRAHAM: Se simțea că Daisy se aştepta să spunem căe membră în The Six.

KAREN: Billy a întrebat: „Ce zici de The Six featuring Daisy Jones?”

ROD: Aşa se întâmplase când cu „Honeycomb”, aşa că înțelegeam ce încerca Billy să facă.

DAISY: Mi-am zis: *Uau, OK, nici măcar nu s-a gândit de două* ori!

BILLY: Practic, Daisy mi-a dat două opțiuni. Dacă nu voia să am două opțiuni, atunci nu trebuia să mi le dea.

WARREN: Mă gândeam: *Lasă fata să intre în trupă,* omule!

ROD: Teddy a observat că lucrurile mergeau într-o direcție tensionată. Încercase să tacă aproape toată discuția, dar, în cele din urmă, s-a băgat în vorbă şi a spus: „O să fiți Daisy Jones & The Six". Nimeni nu s-a bucurat, mai degrabă toți erau nemulțumiți în egală măsură.

DAISY: Cred că Teddy voia să se asigure că numele meu era proeminent. Atrăgea atenția asupra trupei. Numele meu trebuia să fie în față şi la mijloc.

BILLY: Teddy încerca să protejeze sanctitatea trupei The Six. Nu voiam să-i promitem nimic lui Daisy.

DAISY: Nu cred că Billy se împotrivea față de ceva din ce cerusem. Toate cerințele mele erau rezonabile. Era doar furios pentru că ştiam câtă putere am, iar el ar fi preferat ori să nu ştiu, ori să nu o folosesc. Îmi pare rău, dar nu e stilul meu. Adică, n-ar trebui să fie stilul nimănui, de fapt.

Billy se simțise puțin prea relaxat crezând că toți îl lasă să facă ce vrea el. Şi eu am fost prima persoană care a spus: „Tu mă conduci tot atât cât te conduc şi eu pe tine". Şi asta a rupt zăgazul pentru Pete şi Eddie şi, în fine, pentru toți.

ROD: Teddy i-a spus trupei că Runner voia un album spre sfârşitul anului '78. Eram deja în august. Am lăsat

diferențele creative şi orgoliile deoparte şi ne-am întors la muncă.

KAREN: După ce am plecat în seara aia de acolo, mi-am zis: *Fir-ar al dracu'!* Daisy tocmai intrase cu numele complet în trupă şi practic schimbase dinamica grupului într-un fel în care niciunul dintre noi nu o mai făcuse.

BILLY: Toți se purtau mereu ca şi cum eram un tip foarte dificil, dar Daisy a cerut să aibă şi ea o părere şi un nume şi i le-am dat pe amândouă. Ce mai voia în plus?

Adică, nici măcar nu eram sigur că a fost ceea ce trebuia să fac, dar am făcut-o ca să fie mulțumită, să fie toți mulțumiți.

GRAHAM: Am devenit o democrație în loc de autocrație. Democrația părea o idee grozavă, dar trupele nu sunt țări.

BILLY: Să fiu sincer, am crezut că Daisy o să se satură destul de repede de treaba asta, cu scrisul unui album. Am subestimat-o.

Ascultă la mine! Să nu te îndoieşti niciodată de Daisy Jones!

AURORA

1977–1978

În *august 1977, cei şapte membri ai trupei au intrat în Studioul 3 al lui Wally Heider ca să înceapă să înregistreze al treilea album.*

GRAHAM: Eu şi Karen am plecat de la ea de acasă în dimineaţa aia, îndreptându-ne spre Heider. Când ieşeam pe uşă, i-am zis: „Nu putem să mergem împreună cu maşina?"

Ea a zis că nu vrea să creadă lumea că facem sex.

Am zis: „Dar noi facem sex".

Până la urmă, tot am plecat cu două maşini.

KAREN: Ştii cât de uşor e să-ţi distrugi toată viaţa, culcându-te cu cineva din propria trupă?

EDDIE: Eu şi Pete am venit împreună în dimineaţa aia. Pe atunci, cred că noi doi eram singurii care mai stăteam în casa din Topanga Canyon. Până să se întoarcă el de pe Coasta de Est, avusesem casa numai pentru mine.

I-am zis lui Pete pe drum: „Ar trebui să fie interesant".

Şi el mi-a spus să nu mai iau totul în serios. A zis: „E doar rock-and-roll. Nimic din toate astea nu contează".

DAISY: Când ne-am întâlnit toţi la studio în ziua aceea, am adus un coş cu prăjituri pentru toţi pe care mi-l trimisese cineva la Marmont şi caietul plin de cântece. Eram gata.

EDDIE: Daisy a apărut cu o bluză subţire şi nişte pantalonaşi tăiaţi. Abia dacă acopereau ceva.

DAISY: Mă încălzesc repede, aşa am fost mereu. Nu o să stau să-mi transpire fundul doar ca să se simtă bărbaţii în largul lor. Nu e responsabilitatea mea să nu-i excit. E responsabilitatea lor să nu fie mizerabili.

BILLY: Scrisesem vreo zece sau douăsprezece cântece până atunci. Toate erau bune, dar ştiam că nu pot să intru acolo şi să le spun că scrisesem deja albumul. Cum făcusem cu celelalte două albume. Nu puteam să spun asta.

GRAHAM: A fost cam amuzant, să fiu sincer. Să-l văd pe Billy prefăcându-se că dădea doi bani pe ce voiau toți ceilalți pe album. Dragul de el! Se vedea ce efort făcea. Lua totul pe îndelete, se gândea la ce spunea.

DAISY: Stăteam pe acolo şi i-am dat caietul. Am zis: „Am multe chestii bune aici de la care să începem". Am crezut că poate o să-l citească toți şi o să pornim discuția de acolo.

BILLY: Eu eram acolo, ținând pentru mine douăsprezece cântece grozave, ca să nu se creadă că încerc să controlez lucrurile, iar Daisy vine într-o trupă în care abia intrase, aşteptându-se ca toți să citească din scoarță în scoarță un jurnal întreg de idei.

DAISY: Nici măcar nu l-a răsfoit.

BILLY: Dacă eu şi Daisy aveam să compunem un album împreună, trebuia să fim numai noi doi. Nu poți să laşi şapte oameni să-şi dea cu părerea despre cuvinte. Cineva trebuie să preia controlul şi să conducă tot procesul.

Aşa că am zis: „Uite, am scris cântecul ăsta, «Aurora». În ăsta cred cu adevărat din tot ce am lucrat pentru album. Restul depinde de noi toți. Eu şi Daisy o să scriem nişte cântece şi toți o să încerce să facă aranjamentele şi, după ce avem o paletă de cântece grozave, care ne plac tuturor, o să ne limităm la cele mai bune".

KAREN: Poate e un trecut revizionist, dar cred că atunci când Billy ne-a cântat „Aurora” a fost limpede că aveam să construim un album în jurul piesei.

GRAHAM: Am fost toți de acord că „Aurora” era un început minunat – era un cântec al dracului de bun. După aceea, Daisy a început să vorbească despre idei pentru album, per ansamblu.

WARREN: Nu voiam să iau parte la compoziție. Dimineața aceea mi s-a părut o pierdere de vreme. Toți stăteau degeaba şi vorbeau despre căcaturi care nu mă interesau nici cât negru sub unghie. În cele din urmă, am zis: „Nu credeți şi voi că Daisy şi Billy ar trebui să se apuce să scrie cântecele şi să vină la noi când sunt gata?”
KAREN: Teddy a fost foarte hotărât. I-a dat lui Billy cheile de la casa lui de oaspeți şi a spus: „Voi doi treceți pe la mine, instalați-vă în casa mea de oaspeți şi apucați-vă de scris! Toți ceilalți se apucă de treabă la piesa nouă”.

EDDIE: Billy nu voia să scrie nimeni nimic pentru piesa aia fără el, dar nici ca Daisy să compună cântecele fără el. Aşa că trebuia să aleagă dacă să meargă cu Daisy şi să se apuce de scris sau să rămână cu noi şi să lucreze la aranjamentul pentru piesa nouă.
Şi a ales-o pe Daisy.

BILLY: Am ajuns primul la casa lui Teddy, cea de la piscină, şi m-am instalat. Mi-am făcut o ceaşcă de cafea, m-am aşezat şi m-am uitat prin notițe, încercând să decid ce să-i arăt lui Daisy.

DAISY: Până să deschid uşa, Billy era deja acolo şi şi-a scos caietul să mi-l arate. Nici măcar bună ziua. Doar: „Poftim, citeşte cântecele mele!”

BILLY: I-am spus adevărul: „Am deja un album scris. Vrei să arunci o privire şi să vezi unde putem face ajustări împreună? Să vezi dacă sunt goluri pe care le putem completa cu chestii noi sau chestii pe care le-ai scris tu deja?”

DAISY: N-ar fi trebuit să mă mir. Nu avea să fie niciodată uşor cu el, nu? Cred că am luat una dintre sticlele de vin pe care le-am văzut în barul lui Teddy şi am deschis-o, pe urmă m-am aşezat pe o canapea şi am început s-o beau. Am zis: „Billy, e grozav că ai scris deja câteva cântece. Şi eu am scris, dar compunem albumul ăsta împreună”.

BILLY: Femeia bea vin alb şi cald înainte de prânz şi încerca să-mi ţină mie predici despre cum ar trebui să meargă lucrurile. Nici măcar nu-mi citise cântecele încă. I-am dat ce am scris şi am spus: „Citeşte mai întâi înainte să-mi spui că ar trebui să le arunc”.

DAISY: Am spus: „Şi tu la fel”. Şi i-am împins caietul sub nas. Îmi dădeam seama că nu voia să-l citească, dar ştia că nu are încotro.

BILLY: I-am citit piesele şi nu erau rele, dar cre-deam că nu sunt pentru The Six. Folosea foarte multe metafore biblice. Aşa că, atunci când mi-a cerut părerea, i-am spus asta. Am zis: „Ar trebui să începem cu cântecele mele ca temelie. Putem să rafinăm împreună”.

Daisy stătea pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea, ceea ce mă irita. Şi pe urmă a zis: „Nu cânt un album întreg despre nevastă-ta, Billy”.

DAISY: Îmi plăcea Camila, dar „Señora” era despre ea. „Honeycomb” era despre ea. „Aurora” era despre ea. Era plictisitor.

BILLY: Am spus: „Şi tu scrii acelaşi cântec. Amândoi ştim că toate cântecele din caietul ăsta sunt despre acelaşi lucru”. Ei, asta a supărat-o. Şi-a pus mâinile în şold şi a întrebat: „Ce înseamnă asta?”

Şi am răspuns: „Absolut toate cântecele astea sunt despre pastilele pe care le ai prin buzunare”.

DAISY: Billy avea o expresie înfumurată – de fapt, avea o față pe care o făcea când credea că e mai deştept decât toți cei din cameră. Jur, am coşmaruri şi acum despre fața aia nenorocită. I-am zis: „Crezi că toți scriu despre droguri doar pentru că tu nu poți să le iei”.

Şi el a spus: „N-ai decât să tot bagi pastile şi să scrii cântece despre asta. Să vezi unde ajungi aşa”.

I-am aruncat paginile lui înapoi. Am spus: „Îmi pare rău că nu putem fi toți treji şi să scriem cântece la fel de interesante ca lipiciul de tapet. Oh, uite un cântec despre cât de mult îmi iubesc soția. Şi încă unul! Şi încă unul!”

El a încercat să-mi spună că mă înşel, dar i-am zis: „Tot teancul ăsta de cântece e despre Camila. Nu poți să scrii întruna cântece în care te scuzi în fața soției şi să pui trupa să le cânte”.

BILLY: A sărit calul.

DAISY: Am spus: „Bravo ție că ai găsit alt rahat de care să devii dependent, dar nu e problema mea şi nu e nici problema trupei, şi nimeni nu vrea să asculte chestia asta!” Se vedea pe fața lui. Că ştia că am dreptate.

BILLY: I se părea că e genială pentru că-şi dăduse seama că-mi înlocuisem dependențele. De parcă nu ştiam deja că mă agățam de dragostea pentru fami-lia mea ca să rămân curat. Asta m-a înfuriat şi mai tare, faptul că avea impresia că ştie mai mult despre asta decât mine.

Am zis: „Vrei să ştii care e problema ta? Crezi că eşti vreo poetă, dar, în afară de a vorbi despre cum să te ameţeşti, nu ai nimic de spus”.

DAISY: Billy e unul dintre oamenii cu limbă ascuțită. Poate să te încurajeze şi poate să te şi distrugă.

BILLY: Ea a zis: „N-am nevoie de căcatu’ ăsta”. Şi a plecat.

DAISY: Am luat-o spre maşină – cu fiecare pas pe care îl făceam, mă înfuriam din ce în ce mai tare. Aveam un Benz roşu precum cireaşa pe atunci. Am iubit maşina aia. Până am distrus-o din greşeală pentru că am lăsat-o pe liber în pantă.

În orice caz, în ziua aia, mă duceam spre Benz cu cheile în mână, pregătită să plec cât mai departe de el, şi mi-am dat seama că, dacă plec, Billy o să scrie singur tot albumul. Şi m-am întors imediat şi am zis: „Oh, nici să nu te gândeşti, tâmpitule!”

BILLY: M-am mirat foarte tare că s-a întors.

DAISY: Am intrat înapoi în casă, m-am aşezat pe canapea şi am spus: „Nu renunț la şansa mea de a scrie un album

grozav doar din cauza ta. Aşa că uite cum facem! Tu urăşti piesele mele, eu le urăsc pe ale tale. Aşa că ştergem tot şi începem de la zero”.

Billy a spus: „Nu renunț la «Aurora». Piesa asta o să fie pe album”.

Am zis: „Bine”. Pe urmă am luat unul dintre cântecele împrăştiate pe unde le aruncasem, i l-am vârât sub nas şi am zis: „Dar mizeriile astea, nu”.

BILLY: Cred că atunci am înțeles prima dată că nu e... Nu e nimeni mai pasionat de munca lui decât Daisy. Lui Daisy îi păsa mai mult decât oricui. Era gata să-şi pună tot sufletul în muzică. Indiferent câte greutăți încercasem eu să-i fac.

Şi mă tot gândeam la ce-mi spunea Teddy, că ea o să ne ajute să cântăm pe stadioane. Aşa că am întins mâna şi am spus: „Bine”. Am bătut palma.

DAISY: Simone spunea că drogurile fac omul să pară bătrân, dar, când am dat mâna cu Billy, am observat că ochii lui făceau deja riduri la colțuri, avea pielea pistruiată, părea îmbătrânit şi nu avea mai mult de douăzeci şi nouă sau treizeci de ani. Mi-am zis: *Nu drogurile te fac să pari bătrân, ci să te laşi de ele.*

BILLY: Nu a fost foarte uşor să ne gândim la a compune împreună după ce spuseserăm amândoi tot ce spuseserăm.

DAISY: I-am zis lui Billy că vreau să iau prânzul înainte să ne apucăm de ceva. Nu aveam chef să mă lupt cu durerea de cap pe care mi-o dădea scrisul alături de el înainte să mănânc un burger. I-am spus să ne ducă la Apple Pan.

BILLY: I-am luat cheile tocmai când urca în maşină şi i-am spus că nu o las să conducă nicăieri. Era deja pe jumătate praf.
DAISY: Mi-am luat cheile înapoi şi i-am spus că, dacă vrea să conducă, putem să luăm maşina lui.

BILLY: Ne-am urcat în Firebirdul meu şi am zis: „Hai să mergem la El Carmen! E mai aproape".
Ea, de colo: „Eu mă duc la Apple Pan. Tu poți să te duci la El Carmen singur".
Nu-mi venea să cred că era atât de dificilă!

DAISY: Cândva îmi păsa dacă bărbații mă considerădificilă. Chiar îmi păsa. Pe urmă, am lăsat-o baltă. E mai bine aşa.

BILLY: Pe drum, am deschis radioul. Imediat, Daisy a schimbat postul. L-am schimbat la loc. Ea l-a schimbat iar. Am zis: „E maşina mea, fir-ar a dracului!"
Ea a zis: „Păi, sunt urechile mele".
Până la urmă am pus caseta cu opt piese de la The Breeze. Am pus piesa lor, „Tiny Love". Daisy a început să râdă.
Am zis: „Ce-i aşa de amuzant?"
Ea a spus: „Îți place piesa asta?"
De ce să pun o piesă care nu-mi plăcea?!

DAISY: Am spus: „Nu ştii nimic despre piesa asta!"
El a zis: „Despre ce vorbeşti?" Ştia că Wyatt Stone compusese piesa, evident, dar nu ştia şi restul poveştii.
I-am explicat: „Am fost împreună cu Wyatt Stone. Ăsta e cântecul meu".

BILLY: Am întrebat: „Tu eşti «Tiny Love»?" Apoi Daisy a început să-mi spună povestea despre ea şi Wyatt şi cum a scris ea versurile despre „Ochii mari, sufletul mare/ Inima

mare, fără ghidare,/ Dar tot ce poate da ea e o iubire măruntă". Îmi plăcea refrenul acelei piese. Întotdeauna îmi plăcuse.

DAISY: Billy m-a ascultat. Tot drumul până la restaurant, în timp ce conducea, a ascultat. Mi s-a părut că a fost pentru prima dată de când ne cunoscuserăm.

BILLY: Dacă aveam un refren grozav ca ăsta şi altcineva se prefăcea că îl scrisese, aş fi fost destul de furios.

După aceea, am înțeles-o mai bine. Şi, sincer să fiu, a fost mai greu să-mi spun că nu avea talent. Pentru că avea, în mod evident. A fost o adevărată revelație. Parcă auzeam în gând o voce care îmi şoptea: *Te-ai purtat ca un măgar.*

DAISY: M-a făcut să râd. Deoarece, pentru Billy, aveam nevoie de un motiv ca să am un cuvânt de spus în arta pe care o cream. Am zis: „Bine, omule! Acum îți place, poate încetezi să mai fii aşa de cretin".

BILLY: Daisy era genul care să-ți dea ce meritai. Şi dacă înțelegeai exact ce intenționase cu asta, nu era atât de rea.

DAISY: Ne-am aşezat la tejghea şi am comandat pentru amândoi, pe urmă am dat meniurile deoparte. Voiam doar să-l pun un pic pe Billy la punct. Voiam să priceapă că eu sunt la conducere.

Dar, bineînțeles, n-a putut s-o lase baltă, aşa că a zis: „Oricum voiam să comand burgerul cu nuci de hicori". Cred că, la viața mea, am dat ochii peste cap de vreo cinci mii de ori din cauza lui Billy Dunne.

BILLY: După ce am comandat amândoi, am decis să încerc un joculeț. Am spus: „Ce-ar fi să te întreb eu ceva, pe urmă mă întrebi tu? Nimeni nu are voie să evite întrebările”.

DAISY: I-am zis că sunt o carte deschisă.

BILLY: Am întrebat: „Câte pastile iei pe zi?”

Ea s-a uitat în jur şi şi-a făcut de lucru cu paiul. Pe urmă, s-a întors la mine şi a zis: „Nu avem voie să evităm întrebarea?”

Am spus: „Trebuie să mărturisim adevărul, ca să fim sinceri despre noi înşine. Altfel, cum putem să com-punem ceva?”

DAISY: Era dispus să compună împreună cu mine. Asta am înțeles eu.

BILLY: Am pus din nou întrebarea: „Câte pastile iei pe zi?”

Ea s-a uitat în jos, pe urmă din nou la mine, şi a zis: „Nu ştiu”.

Eram sceptic, dar ea a ridicat mâinile în aer şi a zis: „Nu, serios! Ăsta e adevărul. Nu ştiu. Nu țin evidența”.

Am spus: „Nu crezi că e o problemă?”

Ea a spus: „E rândul meu, nu?”

DAISY: Am spus: „Ce e aşa de grozav la Camila de nu poți scrie nimic altceva decât despre ea?”

A tăcut vreme îndelungată.

Am zis: „Haide, tu m-ai pus să răspund! Nu te fofila!”

El a zis: „Vrei să mă laşi un minut? Nu încerc să mă fofilez. Încerc să mă gândesc la răspuns”.

După încă un minut sau două, a spus: „Nu cred că sunt omul care crede Camila că sunt, dar îmi doresc foarte mult să fiu, iar dacă reuşesc să rămân cu ea, dacă mă străduiesc

în fiecare zi să fiu omul pe care-l vede ea, am cele mai bune şanse de a mă apropia de el”.

BILLY: Daisy s-a uitat la mine şi a spus: „Ah, futu-i!”
Am întrebat-o: „Ce-am făcut de te-ai enervat de data asta?”
Iar ea a spus: „Sunt aproape tot atâtea lucruri pentru care să te detest câte sunt şi ca să te plac. Şi asta e enervant”.

DAISY: Pe urmă a zis: „E rândul meu”.
Am spus: „Zi-i, atunci”.

BILLY: „Când o să te laşi de pastile?”

DAISY: Am zis: „De ce eşti atât de obsedat de nenorocitele astea de pastile?”

BILLY: I-am spus adevărul. Am zis: „Tata era un beţiv care nu a fost niciodată lângă mine şi Graham. N-am vrut niciodată să fiu aşa. Pe urmă, prima chestie pe care am făcut-o, primul meu gest ca tată, a fost să mă bag în tot rahatul în care eşti băgată tu acum – chiar şi heroină, de fapt – şi mi-am dezamăgit fiica. I-am ratat până şi naşterea. Am devenit exact ceea ce am urât întotdeauna. Dacă nu era Camila, cred că încă aş fi fost aşa. Cred că mi-aş fi transformat toate coşmarurile în realitate. Ăsta sunt eu”.

DAISY: Am spus: „Se pare că unii dintre noi aleargă după coşmaruri, aşa cum aleargă alţii după visuri”.
El a zis: „Ăsta e un cântec, exact aşa”.

BILLY: Nu o depăşisem. Dependenţa mea, adică. Tot speram să simt că o depăşisem. Că nu era nevoie să privesc peste umăr tot timpul, dar chestia asta nu există cu adevărat. Cel

puțin, nu pentru mine. E o luptă pe care o dai în continuare, uneori e mai uşor, alteori dimpotrivă. Daisy făcea să-mi fie mai greu. Pur şi simplu, asta făcea.

DAISY: Practic, eram un fel de oglindă a lui şi îi arătam părțile din el care nu-i plăceau.

BILLY: M-a întrebat: „Dacă aş fi abstinentă, m-ai plăcea mai mult, nu?"

Am zis: „Mi-ar plăcea mai mult să fiu în preajma ta. Da, probabil".

Atunci Daisy a spus: „Ei bine, poți să uiți de chestia asta! Eu nu mă schimb pentru nimeni".

DAISY: Am terminat burgerul şi am aruncat nişte bani pe masă, pe urmă m-am ridicat să plec. Billy a întrebat: „Ce faci?"

Am răspuns: „Ne întoarcem la Teddy! O să scriem cântecul acela despre alergatul după coşmaruri".

BILLY: Mi-am luat cheile şi am ieşit după ea.

DAISY: Pe drum, Billy mi-a cântat o melodie pe care o avea în cap. Eram opriți la semafor, iar el bătea cu degetele în volan şi fredona.

BILLY: Aveam un ritm în stilul Bo Didley[22] la care mă gândeam. Ceva ce voiam să încerc.

DAISY: El a întrebat: „Poți să te descurci cu asta?"

---

[22] Bo Diddley (1928–2008) a fost un cântăreț de rock-and-roll, compozitor şi chitarist american (n. red.).

Am spus că pot să mă descurc cu orice. Aşa că, după ce ne-am întors la casa de la piscină, am început să schiţez câteva idei. La fel şi el. După vreo jumătate de oră, aveam nişte chestii să-i arăt, dar el a spus că mai are nevoie de timp. Tot stăteam pe acolo, pierzând vremea şi aşteptându-l să termine.

BILLY: Se tot plimba în jurul meu. Voia să-mi arate ce scrisese. Într-un târziu, a trebuit să-i zic: „Vrei să ieşi dracului de aici?"

Şi... pentru că fusesem foarte nepoliticos cu ea în trecut, mi-am dat seama că trebuia să fie limpede că vorbeam aşa cum aş fi vorbit cu Graham sau Karen, ştii? Aşa că am spus: „Te rog, vrei să ieşi dracului de aici? Du-te şi ia-ţi o gogoaşă sau ceva".

Ea a spus: „Am mâncat deja un burger". Atunci mi-am dat seama că Daisy lua masa o dată pe zi.

DAISY: Am spart încuietoarea de la casa lui Teddy, am împrumutat costumul de baie şi un prosop de la Yasmine, iubita lui, şi m-am dus să fac o baie. Am stat în piscină până mi s-a încreţit pielea. Pe urmă m-am întors, am pus costumul de baie la spălat, am făcut un duş şi m-am întors în casa de la piscină, iar Billy încă stătea acolo, scriind.

BILLY: Daisy mi-a spus ce-a făcut şi am zis: „E ciudat, Daisy, că ai împrumutat costumul de baie al lui Yasmine". A ridicat din umeri, pur şi simplu.

A spus: „Ai fi preferat să fac baie în pielea goală?"

DAISY: Am luat foile pe care scrisese şi i le-am dat pe ale mele.

BILLY: Avea multe imagini despre întuneric, alergând prin întuneric, fugărind întunericul.

DAISY: În privința structurii strofelor, ale lui erau mai bune decât ale mele, dar încă nu avea un refren distractiv, cum credeam eu că am. I-am arătat partea pe care o scrisesem şi care-mi plăcea cel mai mult şi i-am cântat-o cu melodia dată de el. Mi-am dat seama după fața lui; ştia că sună bine.

BILLY: Am oscilat mult la cântecul acela. Ore întregi în care am vorbit, jucându-ne cu melodiile la chitară.

DAISY: Nu cred că în versiunea finală a ajuns vreunul dintre versurile noastre originale.

BILLY: Dar când l-am cântat – când am definitivat versurile şi cine ce parte trebuia să interpreteze, când am rafinat melodia liniei vocale şi jocul dintre cele două –, am început să colaborăm cu adevărat şi să-l reglăm. Ştii ceva? Îți zic, era un cântecel grozav.

DAISY: Teddy a intrat pe uşă şi a spus: „Ce dracu' mai căutați aici? E aproape miezul nopții".

BILLY: Nu mi-am dat seama cât de târziu era.

DAISY: Teddy a spus: „În afară de asta, ai intrat în casă şi ai folosit costumul de baie al lui Yasmine?"
Am răspuns: „Da".
El a zis: „Mi-ar plăcea să nu mai faci chestia asta".

BILLY: Voiam să plec, apoi m-am gândit: *Ştii ce, hai să-i arătăm lui Teddy ce-am scris!* Aşa că el s-a aşezat pe canapea, iar noi în fața lui.

I-am explicat: „Nu e varianta finală. Ne-a venit ideea asta”. Şi aşa mai departe.

DAISY: Am zis: „Opreşte-te, Billy! E un cântec bun. Fără avertismente şi alte cele”.

BILLY: I l-am cântat lui Teddy şi, după ce-am terminat, a zis: „Cu asta veniți voi când sunteți în aceeaşi echipă?”

Ne-am uitat unul la altul, iar eu am zis: „Ăă, da?”

El a spus: „Păi, în cazul ăsta, sunt un geniu”. El stătea acolo şi râdea, foarte mândru de el însuşi.

DAISY: Era ca şi cum căzuserăm cu toții de acord să nu discutăm despre faptul că Billy avea nevoie de aprobarea lui Teddy, aşa cum un fiu are nevoie de aprobarea tatălui său.

BILLY: Am plecat în seara aia de la Teddy şi m-am dus în grabă acasă pentru că era târziu şi mă simțeam vinovat. Am intrat, copiii dormeau, iar Camila stătea într-un balansoar, uitându-se la televizor cu volumul dat la minimum, şi s-a uitat la mine. Am început să mă scuz, iar ea a spus: „Eşti treaz, nu?”

I-am răspuns: „Da, bineînțeles. Doar că am compus şi am pierdut noțiunea timpului”.

Şi asta a fost tot. Camilei nu-i păsa că nu o sunasem. Îi păsa doar să nu am o recidivă. Asta era tot.

CAMILA: E greu de explicat, pentru că sunt încredințată că e ceva ce sfidează raționea, dar îl cunoşteam destul de bine să ştiu că pot avea încredere în el. Şi că orice greşeală ar fi făcut – orice greşeli aş fi făcut şi eu –, aveam să fim în regulă.

Nu ştiu dacă aş fi crezut în genul acela de siguranță înainte să o am. Înainte să aleg să i-o ofer lui Billy. Şi,

oferindu-i-o lui Billy, mi-am oferit-o şi mie, dar să-i spui cuiva: „Orice ai face, între noi nu s-a terminat...” Nu ştiu. Ceva la asta mă relaxa.

BILLY: În toate săptămânile acelea în care eu şi Daisy am lucrat la cântece împreună, munceam cât de târziu era nevoie. Stăteam cu Daisy cât de mult trebuia. Şi în fiecare seară când ajungeam acasă, Camila stătea pe scaunul acela. Se ridica atunci când veneam acasă, mă aşezam, iar ea se aşeza în poala mea, îşi punea capul pe pieptul meu şi întreba: „Cum a mers azi?”

Îi spuneam ce era mai important, apoi ascultam ce-mi povestea despre cum fusese ziua ei şi despre fete. Şi ne legănam pe amândoi înainte şi înapoi până adormeam.

Într-o noapte, am luat-o în braţe din scaun şi am pus-o în pat, apoi am zis: „Nu e nevoie să mă aştepţi mereu”.

Era pe jumătate adormită, dar a zis: „Vreau s-o fac. Îmi place”.

Şi ştii... nicio mulţime care mă aclama, nicio copertă de revistă nu m-a făcut vreodată să mă simt atât de important cum mă făcea Camila. Şi cred că acelaşi lucru e valabil şi pentru ea. Chiar cred. Îi plăcea să aibă un bărbat care scria cântece despre ea şi o ducea în braţe în pat.

GRAHAM: Când Billy era plecat să scrie cu Daisy, noi, ceilalţi, puteam compune pe cont propriu.

KAREN: „Aurora” era un cântec grozav, cu o structură foarte bună, şi ne-am distrat cu toţii foarte bine consolidându-l.

Billy tindea către o clapă mai spartană, dar eu voiam să abordez sunete mai... atmosferice, mai bogate. Aşa că, atunci când am început să lucrăm la „Aurora”, am venit cu nişte sunete fundamentale şi nişte cincimi susţinute. Am păstrat câteva acorduri melodice puţin întrerupte, iar ca să le ţin în mişcare mizam şi pe multe note de bas. Treceam de la staccato la legato.

Şi pentru că se schimbau clapele, asta însemna că şi Pete schimba basul puţin. Basul e cel care îţi face piciorul să bată, chitara ritmică te duce mai departe.

EDDIE: Voiam să fac ceva mai rapid, ceva mai dinamic. Îmi plăcea foarte mult noul album de la The Kinks. Voiam să mă mişc mai mult în direcţia aceea. Mă gândeam că Warren trebuia să bată ceva mai tare în tobe, să se folosească cu adevărat de tobă şi de bas pentru contra-ritm. În plus, mă gândeam la un ritm simplu de tobe pentru intro.

L-am făcut să sune foarte bine.

GRAHAM: Când a apărut Billy în studio nu mai ştiu în ce zi, a spus că vrea să audă ce aveam până acum pentru „Aurora”.

EDDIE: I-am cântat. Adică, nu eram încă instalaţi în studio. Nu înregistrarăm nimic, dar am intrat şi am cântat pentru el.

BILLY: Eu n-aş fi găsit niciodată ce găsiseră ei, nici într-un milion de ani. Abia am reuşit să-mi păstrez o expresie neutră în timp ce ascultam. Mi se părea straniu, greşit şi deloc confortabil. Ca şi cum mă încălţam cu pantofii altcuiva.

Toate oasele din corpul meu spuneau: Ăsta nu sunt eu. Nu e în regulă. Trebuie să repar chestia asta acum.

GRAHAM: Mi-am dat seama că nu-i plăcuse.

KAREN: Oh, ura ce făcuserăm! *[Râde]* Cu siguranță, ura.

ROD: Teddy l-a luat deoparte şi au făcut o plimbare cu maşina.

BILLY: Teddy m-a pus să urc în maşina lui şi am plecat să luăm prânzul sau poate era cina. Şi eram căzut pe gânduri, auzind în minte doar cum cântecul meu era distrus, iar şi iar.

Am început să vorbesc în clipa în care ne-am aşezat, iar Teddy a ridicat o mână să mă oprească. A insistat să comandăm mai întâi. Practic, a comandat tot ce era prăjit din meniu. Dacă era ceva pané, Teddy mânca.

După ce a plecat chelnerița, a zis: „OK, dă-i drumul!”

Am spus: „Ți se pare că sună bine?”

El a răspuns: „Da, aşa mi se pare”.

Am zis: „Nu crezi că ar trebui să fie mai puțin... congestionat?”

Teddy a spus: „Sunt muzicieni talentați. La fel ca tine. Lasă-i să-ți arate ce nu poți să vezi în propriile cântece. Lasă-i să înregistreze piesele! Pe urmă noi doi intrăm şi dăm înapoi unde e nevoie, şi îndulcim, şi tot restul. Dacă e nevoie să vină fiecare pe rând şi să înregistreze din nou, atunci o facem. Putem schimba tot cântecul, bucată cu bucată, dacă trebuie, dar în privința structurii de bază a piesei, da, cred că fac o treabă minunată”.

M-am gândit la asta. Şi am simțit cum mi se încordează pieptul, dar am zis: „În regulă. Am încredere în tine”.

Mi-a răspuns: „Asta e bine, dar ai încredere şi în ei”.

ROD: Când s-a întors Billy, a avut nişte observaţii foarte simple. Numai lucruri bune.

KAREN: Billy a schimbat o octavă, a vrut să sar de la o repetiție unu-cinci la una unu-patru-cinci, dar, în general, a fost foarte înțelegător.

GRAHAM: Prima versiune a acelui cântec e una pe care n-am fi avut-o dacă ar fi fost după Billy. Implicându-ne toți, evoluam.

BILLY: Am decis, la fiecare cântec de pe acel album, să fac numai observațiile care mi se păreau cu adevărat necesare. Pentru că mă întorceam cu Teddy când le mixam şi atunci puteam să le rafinez cu adevărat.

DAISY: Am intrat în studio să-i ascult pe toți cântând „Aurora" pentru prima dată şi mi s-a tăiat respirația. Eram foarte încântată. Eu şi Billy ne-am jucat puțin cu vocile şi am găsit un echilibru grozav pentru întreaga piesă.

ARTIE SNYDER: Am instalat microfoane peste tot. Cred că am schimbat aranjamentul de o mie de ori ca să-l facem cum trebuie. Îi aveam pe Karen şi Graham într-o parte, pe Pete şi Warren în spate, Eddie era mai în față, iar Billy şi Daisy erau în cabinele izolate fonic, dar puteau să-i vadă pe toți.

Teddy era cu mine în camera de control. Fuma întruna, îmi dădea scrum pe pupitre. Eu îl tot ştergeam, el îl tot scăpa.

Când totul a fost aşezat perfect, am spus: „În regulă, «Aurora», prima dublă. Să numere cineva!"

DAISY: L-am cântat de la început până la sfârşit. Toți la un loc. L-am cântat iar şi iar. Ca o trupă. O trupă adevărată.

M-am uitat la un moment dat la Billy şi ne-am zâmbit, iar eu mi-am zis: *Se întâmplă*. Eram într-o trupă. Eram una dea lor. Noi şapte, făcând muzică.

BILLY: În timp ce eu şi Daisy cântam, a trebuit să trag câteva duble la rând ca să mă încălzesc cu adevărat, dar Daisy a nimerit-o din prima. Ea chiar... Daisy e un talent natural. Şi dacă te confrunți cu cineva ca Daisy, atunci da, e enervant, dar dacă e în echipa ta... uau! E neobosită.

ARTIE SNYDER: Încă încercam să-mi dau seama cum ar trebui să sune albumul, iar echipa mea încă mai migălea la aranjament. Primele versiuni sunau cam metalic şi pe asta m-am concentrat. Când începi un album, cu oameni noi şi sonorități diferite, într-un studio nou şi tot restul... trebuie să nimereşti nivelurile, să ai microfoanele fixate cum trebuie. Eram obsedat de lucrurile astea. Până nu se auzea curat în căşti, nu mă puteam concentra la nimic altceva.

Dar, privind în urmă, chiar şi ştiind asta despre mine însumi, tot nu-mi vine să cred că habar nu aveam. Făceam un disc extraordinar, iar eu habar nu aveam.

DAISY: Ştiam că o să fie uriaş. Sunt convinsă că, până şi atunci, ştiam.

DAISY: Câteva zile mai târziu, răsfoiam prin jurnal, la mine acasă. Cred că era într-un weekend. Şi găsesc unul dintre cântecele lui Billy acolo. Unul pe care îl scrisese pentru

album. „Midnights”. Cred că pe atunci se numea „Memories”. Probabil că îl strânsesem la un loc cu ale mele din greşeală când eram la Teddy. Aşa că am început să-l recitesc. Cred că l-am citit de zece ori la rând, stând acolo.

Era cam greţos de dulce. Numai despre Billy, care avea amintiri fericite cu Camila, dar erau şi câteva versuri bune acolo. Aşa că am început să notez pe deasupra. Mă jucam cu el.

BILLY: Următoarea dată când ne-am întâlnit la Teddy, Daisy mi-a dat „Midnights”. Îl scrisesem în timpul verii. Era destul de direct când îl compusesem, dar, când Daisy mi l-a dat înapoi, peste tot erau semne cu pixul şi abia îmi mai puteam citi propriile cuvinte. Am ţinut pagina în mână şi am zis: „Ce-ai făcut cu cântecul meu?”

DAISY: I-am spus că era, de fapt, un cântec grozav. I-am zis: „Avea nevoie doar de puţină întunecime în el”.
BILLY: Am spus: „Înţeleg ce spui, dar nu pot să citesc ce-ai scris”. S-a supărat şi mi-a smuls hârtia din mână.

DAISY: Trebuia să i-l citesc eu. Am început să citesc prima strofă, dar mi-am dat seama că era stupid. Am spus: „Cântă-l cum l-ai scris tu”.

BILLY: Mi-am luat chitara şi am început să cânt şi să spun cuvintele aşa cum le scrisesem iniţial.

DAISY: L-am oprit când am înţeles ideea de bază.

BILLY: A pus o mână pe gâtul chitarei ca să mă amuţească. A zis: „Înţeleg încotro baţi. Începe de la capăt! Ascultă asta!”

DAISY: I-am cântat piesa, de data asta cu schimbările mele.

BILLY: De la un cântec despre cele mai bune amintiri,a ajuns unul despre ce poți și ce nu poți să-ți amintești. A trebuit să recunosc că era mai subtil, mai complicat. Mult mai deschis spre interpretări.

Era foarte asemănător cu ce-mi imaginasem când îl compusesem, însă doar... *[râde]* mai bun decât ce pusesem eu pe foaie, sincer.

DAISY: N-am schimbat multe lucruri la cântecul lui, de fapt. Doar am adăugat un element despre ce nu-ți amintești ca să scot în evidență ce îți amintești. Și pe urmă l-am restructurat ca să includ încă o voce.

BILLY: Până să termine, eram foarte încântat de cântec.

DAISY: Billy a trecut imediat la scris. Mi-a luat foaia, a înhățat un pix, a început să rearanjeze un pic piesa. Așa mi-am dat seama că-i plăcea.

Până la final, luaserăm un cântec pe care îl avea Billy despre Camila și-l făcuserăm despre mult mai mult de atât.

BILLY: L-am cântat pentru toți la studio. Doar eu și ea la chitară, în salon.

GRAHAM: Mi-a plăcut cântecul. Eu și Billy am început să vorbim despre un solo în timpul interludiului. Eram pe aceeași lungime de undă.

EDDIE: I-am zis lui Billy: „E bine, lasă-mă să mă apuc de partea mea din cântec”.

Și Billy a spus: „Păi, partea ta e scrisă deja. Doar cântă la chitară cum am cântat-o eu”.

Am zis: „Lasă-mă să o ajustez”.

El a spus: „N-ai ce să ajustezi. Eu și Daisy am tot schimbat cântecul. Îți spun, cântă cum am cântat eu”.

Am spus: „Nu vreau să cânt cum ai cântat tu”.

El m-a bătut pe spate şi a zis: „E în regulă. Doar cântă cum am cântat eu.”.

BILLY: Partea de chitară ritmică era deja făcută, dar am zis: „Bine, frate! Dă-i drumul şi încearcă să vezi ce idee îți vine!” Până să înregistrăm piesa, revenise exact la ce cântasem eu pentru el.

EDDIE: Am schimbat partea mea. El nu o avea exact cum trebuie. Nu exista un singur fel în care să cânți piesa asta. Am schimbat-o. Şi a fost mai bine. Ştiam cum să-mi cânt propriile riffuri. Ştiam ce funcționa. Toți trebuie să facem propriile încercări. Aşa că am făcut-o pe a mea.

BILLY: E de-a dreptul frustrant când ştii cum ar trebui făcut ceva, dar e musai să te prefaci că altcineva are o idee bună, când e clar că, până la urmă, o s-o foloseşti tot pe a ta, dar ăsta e prețul când lucrezi cu cineva ca Eddie Loving. El trebuie să creadă că totul e ideea lui, altfel nu vrea s-o facă.

Şi, uite, e vina mea! Le spusesem tuturor că suntem o trupă cu şanse egale. Şi n-ar fi trebuit să fac asta. Pentru că nu e un sistem sustenabil. Uită-te la Springsteen! Springsteen ştia cum s-o facă, dar eu? Eu trebuia să stau şi să mă prefac că oameni ca Eddie Loving ştiau mai bine ca mine cum să cânte la chitară pe piese pe care le scrisesem eu însumi.

KAREN: N-am văzut nicio chestie tensionată între Billy şi Eddie la cântecul acela. Am auzit mai târziu de la ei amândoi, dar la acea vreme eram... preocupată.

GRAHAM: Ştii ce înseamnă să te distrezi? Să ți-o pui cu iubita într-un dulap din studio în timp ce toată lumea

înregistrează şi trebuie să fiți amândoi atât de tăcuți, că se aude şi musca.

Asta însemna să faci dragoste, frate! Mi se părea că e dragoste. Parcă eram singurii oameni din lumea întreagă care contau. Eu şi Karen. Mi se părea că pot să-i arăt cât de mult o iubesc, chiar acolo în spațiul acela strâmt, fără să spun nimic.

WARREN: Când ne jucam cu cântecul de care ziceam, „Midnights", a venit Daisy la mine şi mi-a sugerat să opresc tobele la interludiu. M-am gândit o clipă şi am zis: „Da, e o idee grozavă". Eu şi Daisy ne-am înțeles mereu foarte bine în privința asta. Eram cam singurii care reuşeau să nu fie prea orgolioşi unul cu altul.

La un moment dat, i-am spus că mi se pare că la „Turn It Off" cânta de parcă era în călduri, iar ea a zis: „Înțeleg ce spui. Cred că o să fiu mai rezervată la refren". Pur şi simplu.

Unii oameni nu se amenință unul pe altul. Iar alții amenință totul unul la altul. Pur şi simplu, aşa se întâmplă.

ROD: Am început să fac calcule. Puteam să-l înlocuim pe Eddie dacă era cazul? Pete avea să plece cu el? Ce însemna asta pentru noi? Nu o să mint. Am început să întind antenele după alți chitarişti. Am început să mă gândesc dacă n-ar putea prelua Billy părțile lui Eddie. Am prevăzut ce avea să se întâmple.

Se pare că n-am descifrat totul corect, dar am prevăzut ce avea să se întâmple.

WARREN: Să te mândreşti că ai prevăzut că Eddie o să plece din trupă e ca şi cum ai spune „Am prevăzut că soarele o să răsară azi" în ziua dinaintea unui dezastru nuclear. Da, frate! Grozavă predicție, dar cum de nu prea ai remarcat că vine sfârşitul lumii?

DAISY: La sfârşitul acelei zile, când Billy se pregătea să plece acasă, a spus: „Mulțumesc pentru ce ai făcut cu piesa asta!”

I-am răspuns ceva de genul: „Da, desigur”.

Pe urmă, Billy s-a oprit în loc. Mi-a pus o mână pe braț. A spus-o foarte clar: „Vorbesc serios. Ai făcut piesa mai bună”.

Eu... A însemnat mult. A însemnat mult. Poate prea mult.

BILLY: Începeam să înțeleg, aşa cum mă îndrumase Teddy, că uneori ajungi în locuri mai complexe, artistic vorbind, când laşi mai mulți oameni să contribuie. Nu e întotdeauna adevărat, dar când eu şi Daisy... a fost adevărat.

Trebuia să recunosc asta. Cu ea, atunci, a fost adevărat.

DAISY: Am simțit cu adevărat că-l înțelegeam. Şi cred că şi el mă înțelegea pe mine. Ştii, cu astfel de lucruri, genul acela de conexiune cu o persoană, e ca şi cum te-ai juca cu focul. Pentru că te simți bine să fii înțeles. Te simți la unison cu o persoană, simți că sunteți la un nivel la care nu mai e nimeni.

KAREN: Cred că oamenii care seamănă prea mult... nu se înțeleg bine. Eu eram de părere că sufletele-pereche sunt exact la fel. Credeam că trebuie să caut un om exact ca mine.

Acum nu mai cred în suflete-pereche şi nu mai caut nimic, dar, dacă ar fi să cred în ele, aş zice că sufletul tău pereche este un om care are toate lucrurile pe care tu nu le ai, dar care are nevoie de tot ce ai tu. Nu cineva care suferă din cauza aceloraşi lucruri ca tine.

ROD: Trupa înregistra „Chasing the Night”. Munciseră la piesă mai devreme în ziua aceea şi era spre după-amiază, iar de Daisy nu mai aveam nevoie, aşa că s-a dus acasă.

DAISY: Am decis să chem nişte oameni la mine acasă. Nişte amice actriţe şi vreo doi tipi de pe Strip. Voiam să stăm un pic la piscină.

ROD: Îi spusesem lui Daisy să se întoarcă mai târziu. Pentru că urma să înregistrăm vocea ei şi a lui Billy de câteva ori pe piesă. Ar fi trebuit să fac o treabă mai bună, impunând limite pentru când trebuiau să muncească toţi şi când nu. Nu aveam ore fixate, de fapt. Era un fel de liber pentru toţi.
Dar ea trebuia să fie la Heider la nouă.

BILLY: Eu şi Graham lucram la ultimele detalii. Înregistram anumite pasaje, ne întorceam cu altele, vedeam ce ne place mai mult.

ARTIE SNYDER: Era distractiv să lucrezi cu Billy şi Graham când erau doar ei doi. Aveau un limbaj al lor câteodată, dar simţeam că înţeleg ce voiau să obţină. Mă întrebam pe atunci totuşi. Nu ştiam cum pot să suporte. Mi-aş pierde minţile dacă ar trebui să lucrez cu fratele meu.

BILLY: Mă simţeam foarte norocos că Graham era atât de bun. Atât de talentat! Avea multe idei bune. Făcea să pară uşor. Oamenii spuneau deseori: „Habar n-am cum poţi să lucrezi cu fratele tău”, dar eu n-am ştiut niciodată cum s-o fac altfel.

DAISY: S-a făcut târziu în seara aia şi, la un moment dat, a apărut pe neaşteptate Mick Riva. Stătea şi el la Marmont. Avea vreo patruzeci de ani pe atunci, cred. Căsătorit nu ştiu

de câte ori, avea vreo cinci copii, dar petrecea de parcă avea nouăsprezece ani. Chiar şi atunci era în fruntea topurilor. Toți îl iubeau.

Mă distrasem de câteva ori cu el. Mereu se purtase frumos cu mine, dar era un adevărat... Mereu erau multe admiratoare cu Mick. Cu el petrecerea scăpa de sub control.

ROD: Billy şi Graham au terminat, iar Graham a plecat pe la opt. Eu şi Billy am mers să luăm cina, dar ne-am întors la nouă şi un pic, iar Daisy nu era acolo.

DAISY: Deodată, toată casa era plină. Mick i-a invitat, practic, pe toți oamenii pe care îi cunoştea. A comandat băutură de la barul hotelului, plătind el tot.

Am pierdut noțiunea timpului. Am uitat ce făceam. Dumnezeu ştie ce luasem. Îmi amintesc doar de şampanie şi cocaină. Era genul acela de petrecere. Acelea sunt cele mai bune. Şampanie şi coca, şi bikini la piscină, până să ne dăm seama că drogurile ne omorau şi că la fel avea să o facă şi sexul.

BILLY: Am aşteptat o oră, apoi am început să ne facem griji. Adică, ştii, e vorba de Daisy, iar ea nu apare la timp decât din greşeală.

SIMONE: Eram în oraş pentru *American Bandstand*. Eu şi Daisy aveam planuri să ne întâlnim. Am ajuns la Daisy pe la zece. Şi era plin de oameni. Era Mick Riva acolo, se săruta cu două fete care nu aveau mai mult de şaisprezece ani. Daisy zăcea într-un şezlong la piscină, într-un costum de baie alb de parcă era la plajă, şi purta o pereche de ochelari de soare, când afară era beznă.

DAISY: Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce a venit Simone.

ROD: Teddy şi Artie se duceau acasă. Nu erau îngrijorați, dar eu mă simțeam responsabil pentru ea. Nu mi se părea stilul ei. Să nu vină la înregistrări.

SIMONE: Am spus: „Daisy, cred că e cazul să termini pe seara asta", dar de-abia dacă m-a auzit. S-a ridicat în capul oaselor foarte repede, s-a uitat la mine şi a întrebat: „Ți-am arătat caftanul pe care mi l-au trimis cei de la Thea Porter[23]?"

Şi am răspuns: „Nu".

Atunci s-a ridicat şi a fugit în casă. Era plin de oameni care făceau Dumnezeu ştie ce. Nici nu-i dădeau atenție. Ne-am întors în dormitorul ei, unde am dat cu ochii de doi bărbați care se sărutau pe pat. Era ca şi cum nici nu era casa ei. Daisy a trecut direct pe lângă ei, a deschis dulapul şi a scos o rochie, un caftan. E cu auriu, roz, azuriu şi gri. Foarte frumos. Adică, ți se rupea inima privindu-l, atât de frumos era. Catifea, brocart, pânză şi mătase.

Am zis: „E uluitor".

Iar ea şi-a scos costumul de baie, chiar acolo în fața tuturor.

Şi eu am întrebat: „Ce faci?"

Iar ea s-a îmbrăcat, a făcut o piruetă şi a spus: „Mă simt ca un spiriduş în el. Ca o nimfă de mare".

Şi pe urmă... Nu ştiu ce să-ți zic. Şi în secunda următoare am văzut-o cum trece pe lângă mine, aleargă la piscină şi pe

---

[23] Dorothea Noelle Naomi „Thea" Porter (1927–2000), creatoare de modă din Marea Britanie, printre ai cărei clienți s-au numărat: Lauren Bacall, Bianca Jagger, Mick Jagger, Sharon Tate sau Elizabeth Taylor (n. red.).

urmă intră în apă în caftanul acela superb. Îmi venea s-o omor! Rochia aceea era o operă de artă.

Până să ajung la ea, plutea pe spate, singură în piscină, cu toți oamenii aceia privind-o. Nu ştiu cine a făcut poza, dar cred că e poza mea preferată cu ea. Arată foarte mult ca ea însăşi. Felul în care plutea, cu braţele întinse de o parte şi de alta, cu rochia în jurul ei. E foarte întuneric, dar piscina era luminată, aşa că rochia şi corpul ei străluceau. Şi mai era şi expresia ei, felul în care zâmbea direct la cameră. Mă înduioşează de fiecare dată.

ROD: Am sunat-o la Marmont de vreo zece ori şi nu răspundea, aşa că i-am zis lui Billy: „Mă duc acolo. Doar să mă asigur că e în regulă".

BILLY: Lui Daisy îi plăcea munca la înregistrarea unui album. Ştiam că-i plăcea. O văzusem. Singurul fel în care Daisy putea rata şansa de a-şi înregistra propriul cântec era să fie drogată de să nu mai ştie de ea.

E dureros să-ți pese de cineva mai mult decât îi pasă persoanei respective. Pot să spun povestea asta din ambele tabere.

Aşa că eu şi Rod ne-am dus acolo. Am ajuns la căsuța ei din Marmont cam în cincisprezece minute, căci nu era departe. Şi am început să întrebăm unde e Lola La Cava – avea un pseudonim, normal. În final, cineva ne-a spus să verificăm la piscină.

Şi când am ajuns acolo, Daisy era îmbrăcată într-o rochie roz, pe marginea unei trambuline, înconjurată de oameni, şi udă leoarcă. Avea părul dat pe spate, iar rochia se lipea de ea.

Rod s-a dus la ea şi nu ştiu ce i-a spus, dar, în clipa în care l-a văzut, am citit în ochii ei că-şi dăduse seama. Uitase unde trebuia să fie până să-l vadă. Era exact cum credeam.

Pe altă lume. Adică, singurul lucru care putea să fie mai presus de muzica ei erau drogurile.

În timp ce vorbea cu Rod, l-am văzut arătând spre mine, iar ochii lui Daisy urmăreau direcția mâinii lui şi era... Părea tristă. Să mă vadă acolo. Că mă uitam la ea.

Era un tip lângă mine, un tip despre care aş fi zis că e un moş, numai că avea doar vreo patruzeci de ani. Simțeam mirosul de whisky din pahar, aroma aceea antiseptică, afumată. Pentru mine, a fost întotdeauna mirosul. Mirosul de tequila, mirosul de bere. Chiar şi cocaina. Mirosul de orice. Îmi aminteşte de tot. De acele momente când seara abia începe, când ştii că o să ai necazuri. E atât de bine, la început!

Am auzit din nou vocea aceea, în minte, care-mi spunea că nu pot rămâne curat pentru tot restul vieții mele. *Ce rost are să mai rămân curat dacă ştiu că nu o să scap niciodată de asta pentru totdeauna? Într-o bună zi, oricum o să dau greş. N-ar trebui să-i pun capăt? Să renunț la mine însumi? Să renunț la toți? Să le scutesc pe Camila şi pe fete de durerea de mai târziu şi să recunosc cine sunt cu adevărat.*

M-am uitat la Daisy; cobora de pe trambulină. Avea un pahar în mână şi l-a scăpat chiar acolo, pe marginea piscinei. Am văzut-o călcând pe sticla spartă, fără să-şi dea seama ce era sub tălpile ei.

ROD: Picioarele lui Daisy au început să sângereze.

SIMONE: Sângele se amestecase cu apa din piscină pe beton. Şi Daisy nici măcar nu a observat. Doar a mers mai departe, vorbind cu altcineva.

DAISY: N-am simțit tăieturile de pe picioare. N-am sim-țit mai nimic, cred.

SIMONE: În clipa aceea, mi-am zis: *O să fie fata care sângerează într-o rochie frumoasă până o să moară.*

Mă simțeam... pierdută, tristă, deprimată, îngrețoşată. Mă simțeam foarte deznădăjduită, dar şi ca şi cum nu-mi permiteam luxul de a renunța. De parcă trebuia să mă lupt cu ea – să lupt pentru ea împotriva ei – până pierdeam. Pentru că nu aveam cum să câştig. Nu vedeam cum aş putea câştiga războiul.

BILLY: Nu puteam să rămân. Nu puteam să rămân, pentru că atunci când mă uitam la Daisy, udă şi sângerând, amețită şi aproape căzând din picioare, nu mă gândeam: *Slavă Domnului că nu mă mai droghez!*

Mă gândeam: *Ştie cum să se distreze.*

ROD: Îi aduceam lui Daisy un prosop să se şteargă când l-am văzut pe Billy întorcându-se şi plecând. Eu condusesem până acolo, aşa că nu eram sigur unde se ducea. Am încercat să-i surprind privirea, dar nu m-a văzut până în ultima clipă, când a dispărut după colț. Doar a dat din cap. Şi am înțeles. Eram recunoscător şi pentru că măcar venise cu mine până aici.

Ştia cum să aibă grijă de el însuşi şi asta făcea acum.

BILLY: I-am spus lui Rod că plec şi m-am asigurat că poate să ia un taxi până acasă pentru că eu condusesem. A fost foarte încurajator. A înțeles de ce trebuia să plec.

Când am ajuns acasă, m-am băgat în pat lângă Camila, foarte recunoscător că eram acolo, dar nu puteam dormi. Mă tot întrebam ce aş fi făcut în clipa asta dacă aş fi luat paharul de whisky din mâna acelui bărbat. Dacă mi l-aş fi turnat pe gât.

Aş fi râs şi aş fi cântat un cântec pentru toată lumea? Aş fi făcut baie în pielea goală cu mulțimea aia de străini în jur?

Aş fi vărsat, uitându-mă la cineva care se lega la braţ şi-şi injecta heroină?

În schimb, stăteam întins în cea mai întunecată linişte, ascultând sforăitul încetişor al soţiei mele.

Adevărul este că sunt un om care supravieţuieşte în ciuda instinctelor lui. Instinctele mele spuneau să alerg spre haos. Iar creierul meu, mai bun, mă trimitea acasă, la femeia mea.

DAISY: Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Billy acolo. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Rod. Nu ştiu cum am ajuns în pat.

BILLY: Ştiam că nu o să adorm în noaptea aia. Aşa că m-am ridicat din pat şi am scris un cântec.

ROD: Billy a venit la studio a doua zi. Toţi erau acolo, gata să înceapă înregistrarea. Am adus-o chiar şi pe Daisy, relativ trează, bând o cafea.

DAISY: Mă simţeam prost. Nu voiam să nu apar la înregistrări, evident.

De ce-mi făceam rău în felul ăsta? Nu pot să explic. Mi-aş dori să pot. Uram chestia asta la mine. Uram asta la mine şi o făceam în continuare, pe urmă mă uram şi mai mult. Nu există răspunsuri potrivite la întrebarea asta.

ROD: Şi-a venit Billy şi ne-a arătat tuturor un cântec pe care îl compusese: „Impossible Woman”.

Am întrebat: „L-ai scris aseară?”

El a răspuns: „Da”.

BILLY: Daisy a citit versurile şi a zis: „Tare!”

GRAHAM: Era limpede, din atmosfera din cameră, că nimeni, nici măcar Daisy sau Billy, nu avea să recunoască faptul că era despre Daisy.
BILLY: Nu e vorba de Daisy. E despre când eşti curat şi sunt lucruri pe care nu poți să le atingi, lucruri pe care nu poți să le ai.

KAREN: După ce eu şi Graham l-am auzit pe Billy cântându-l prima dată, i-am zis lui Graham: „Cântecul ăsta e..."
Şi Graham a zis doar: „Da".

DAISY: Era un cântec al naibii de bun.

WARREN: Nu-mi păsa atunci, abia dacă-mi pasă acum.

KAREN: „Dansează desculță în zăpadă/ Frigul n-o atinge, nici sus, nici jos". Asta e Daisy Jones.

BILLY: Am hotărât să scriu un cântec despre o femeie care îți dădea senzația de nisip printre degete, pe care nu puteai să o prinzi vreodată. Ca o alegorie pentru lucrurile pe care nu le puteam avea, pe care nu le puteam face.

DAISY: Am întrebat: „E un cântec pe care să-l cântăm noi?"
Billy a răspuns: „Nu, cred că ar trebui să-l încerci singură. L-am scris în registrul tău".
Am spus: „Mi se pare mai potrivit să-l cânte un băr-bat despre o femeie".
Billy a zis: „E mai interesant dacă-l cântă o femeie. Îl face de neuitat".
Am spus: „În regulă, hai că fac o încercare".
Am aşteptat puțin până când şi-au aranjat toți părțile. Câteva zile mai târziu, m-am dus la studio. Am ascultat în

timp ce toți şi-au înregistrat partea. Încercam doar să-mi găsesc drumul spre piesă.

Când a fost rândul meu să intru, am făcut tot ce-am putut. Am încercat să mă simt puțin tristă, probabil. De parcă îmi era dor de femeia asta. Mă gândeam: *Poate femeia asta e mama mea, poate femeia asta e sora mea pierdută, poate e ceva ce am nevoie de la femeia asta.* Ştii?

M-am gândit: *E melancolic, e eteric.* Genul acela de lucru, dar trăgeam dublă după dublă şi îmi dădeam seama că nu merge.

Şi mă uitam la toată lumea, gândindu-mă: *Cineva să mă scoată din buclucul* ăsta! *Mă zbat aici.* Şi nu ştiam ce să fac. Şi am început să mă enervez.

KAREN: Daisy nu are niciun fel de educație muzicală. Nu ştie cum se numesc acordurile, nu ştie diverse tehnici vocale. Dacă ceea ce face Daisy în mod natural nu merge, atunci trebuie s-o scoți din cântec.

DAISY: Speram să mă salveze cineva de mine însămi. Am spus că vreau să iau pauză cinci minute. Teddy mi-a sugerat să mă duc la o plimbare, să-mi limpezesc gândurile. Am dat o tură pe stradă, dar bineînțeles că mai rău am făcut, pentru că mă tot gândeam: *Nu pot s-o fac* şi *Bineînțeles că nu pot s-o fac*, şi tot restul. Şi în final m-am dat bătută. Am urcat în maşină şi am plecat. Nu puteam să mă confrunt cu problema asta, aşa că am plecat.

BILLY: Am scris piesa pentru ea. Adică, am scris-o ca s-o cânte ea. Aşa că m-am supărat. Pe faptul că a abandonat aşa.

Evident, am înțeles de ce era frustrată. Adică, Daisy e şocant de talentată. Te şochează, dacă eşti în preajma ei. Nu

ştia însă cum să-şi controleze talentul. Nu putea să îl invoce, ştii? Trebuia doar să spere că avea să fie acolo.

Dar nu era OK să renunțe. Mai ales după ce încercase doar vreo două ore, maximum. Asta e problema cu oamenii care nu sunt nevoiți să muncească pentru ceva. Nu ştiu cum să muncească pentru acel ceva.

DAISY: În noaptea aia, cineva mi-a bătut la uşă. Eram cu Simone, pregăteam cina. Am deschis uşa şi am dat de Billy Dunne.

BILLY: M-am dus acolo cu scopul clar de-a o convinge să cânte afurisitul ăla de cântec. Voiam să mă întorc la Chateau Marmont? Nu, nu voiam, dar asta trebuia să fac, aşa că am făcut-o.

DAISY: M-a rugat să mă aşez. Simone era în bucătărie, făcea cocktailuri Harvey Wallbanger şi i-a oferit unul lui Billy.

BILLY: Şi Daisy m-a blocat imediat şi a spus: „Nu!" De parcă aveam să iau băutura din mâna lui Simone!

DAISY: Mi-era jenă că Simone i-l oferise pentru că ştiam că el mă considera deja o toxicomană bețivă şi nenorocită. Şi dacă Billy credea că o să-l fac să se apuce iar de băutură, eu voiam să fac tot ce-mi stătea în putere să mă asigur că nu era adevărat.

BILLY: M-a... surprins. Chiar mă ascultase.
DAISY: Billy mi-a spus: „Trebuie să cânți piesa asta". I-am zis că pur şi simplu nu am vocea potrivită pentru el. Am tot vorbit o vreme despre ce însemna cântecul şi dacă era vreun mod de a-l aborda, iar Billy mi-a zis până la urmă că era vorba despre mine. Că îl scrisese despre mine. Că eu eram

femeia imposibilă. „E blues deghizat în rock-and-roll/ De neatins, nu va ceda nicicând”. Eu eram. Şi ceva în mintea meu s-a schimbat.

BILLY: Nu i-am spus niciodată lui Daisy că piesa era despre ea. N-aş fi făcut asta pentru că nu era despre ea.

DAISY: Mi s-a părut că încep să îl înțeleg, dar tot i-am zis că nu sunt sigură că îi dau sunetul potrivit.

BILLY: I-am spus că piesa are nevoie de o energie brută. Aveam nevoie să simt că pârâia sub ac. Trebuia să pară electrică. De parcă o cânta ca să-şi salveze viața.

DAISY: Aia nu e vocea mea.

BILLY: Am spus: „Trebuie să te duci mâine la studio şi să încerci iar. Promite-mi că o să încerci din nou!” Şi a fost de acord.

DAISY: Aşa că m-am dus a doua zi dimineață acolo, iar ei eliberaseră locul. Restul trupei nu era acolo. Erau doar Billy, Teddy, Rod şi Artie la pupitru. Am intrat şi doar... Ştiam că o să fie diferit.

ROD: M-am dus să fumez o țigară în timp ce Billy a con-dus-o pe Daisy în cabină şi a încurajat-o.
BILLY: Ştiam cum trebuie să sune piesa şi încercam întruna să mă gândesc cum să-i explic. Ceea ce mi-am dat seama, în cele din urmă, este că, la Daisy, e vorba doar despre lipsă de efort. Şi acesta trebuia să fie un cântec care să sune ca şi cum o durea să-l cânte, ca şi cum îi supunea tot corpul la efort. Voiam ca Daisy să simtă, după ce termina de cântat, că alergase la maraton.

DAISY: Există o energie în vocea mea, dar nu e genul de energie din adâncul sufletului. Şi asta voia Billy.

BILLY: Am spus ceva de genul: „Cântă atât de mult, atât de tare, încât să nu poți controla unde ți se duce vocea! Lasă-ți vocea să cedeze! Să pierzi controlul asupra ei”.

I-am dat permisiunea să sune prost. Gândeşte-te cum sună când cânți cu radioul dat la maximum! Când nu te auzi, nu ți-e teamă să cânți din toate puterile, pentru că nu tresari când vocea ta cedează fiindcă ai luat-o fals. Daisy avea nevoie de genul acela de libertate. Pentru asta, e nevoie de o grămadă de încredere. Şi Daisy nu avea încredere, de fapt. Ea a fost întotdeauna *bună*. Încredere înseamnă să fii împăcat cu faptul că ai cântat prost şi să nu fii împăcat cu faptul că eşti bun.

Am zis: „Dacă tu cânți piesa asta într-un fel care sună bine de la început până la sfârşit, ai pierdut”.

DAISY: A zis: „Cântecul ăsta nu trebuie să fie drăguț. Nu-l cânta ca şi cum ar fi!”

ROD: M-am întors, iar Billy o instalase pe Daisy în cabină, cu luminile scăzute, cu un inhalator Vicks, o cană de ceai aburind lângă ea, un morman de bomboane pentru gât şi câteva şervețele, o carafă uriaşă de apă, nu ştiu, la orice te-ai fi gândit, toate erau acolo cu ea.

Şi pe urmă Daisy s-a aşezat pe un scaun, iar Billy s-a ridicat imediat, a ieşit din camera de control, a intrat înapoi în cabină cu ea. I-a luat scaunul, a ridicatmicrofonul şi apoi a spus: „Trebuie să stai în picioare şi să cânți atât de tare, că te lasă genunchii”.

Daisy părea îngrozită.

DAISY: Voia să renunț la orice inhibiții aveam. Billy spunea că vrea să fiu dispusă să greşesc, mai ales în fața lui şi a lui

Teddy, şi Artie, dar ştia că nu pot să trec peste orgoliul meu fiind trează.

Am întrebat: „Putem aduce nişte vin?”

Billy a răspuns: „N-ai nevoie de el”.

Am spus: „Nu, *tu* n-ai nevoie de el”.

BILLY: Rod i-a adus o sticlă de coniac.

ROD: Nu voiam să-i iau lucrurile uşoare şi să o pun să alerge şi mai tare după chestii mai puternice.

DAISY: Am luat câteva înghiţituri şi m-am uitat la Billy prin geam, apoi am spus la microfon: „În regulă, vrei să sune un pic urât, da?” El a dat din cap, apoi am spus: „Şi nu mă judecă nimeni dacă o să ajung să cânt ca o mâţă care urlă?”

Nu o să uit niciodată, Billy a apăsat pe buton şi a spus: „Dacă ai fi o pisică, urletul tău ar face toate pisicile să alerge spre tine”. Şi mi-a plăcut asta. Ideea că doar fiind eu însămi mă descurcam bine.

Aşa că am deschis gura şi am respirat adânc, pe urmă i-am dat bătaie.

BILLY: Niciunul dintre noi nu i-a spus asta lui Daisy, iar eu... ezit să o spun chiar şi acum, dar... primele două duble au fost groaznice. Începeam să regret ce-i spusesem, dar am continuat să o încurajăm.

Când stai pe margine în felul acela, mai ales când tu eşti cel care ai convins omul să vină acolo, nu îndrăzneşti să faci nimic care să-l dezechilibreze.

Aşa că am spus: „Grozav, grozav!” Şi pe urmă, cred că după a treia dublă, am zis: „Du-te cu o octavă mai jos”.

ROD: Era a patra sau a cincea dublă a lui Daisy. Cred că a cincea. Şi a fost al dracului de magic. Adică, magic. Nu

folosesc cuvântul ăsta cu uşurinţă, dar era ca şi cum erai martor la ceva ce se întâmplă doar de câteva ori în viaţă. Pur şi simplu, se văita. Înregistrarea pe care o auzi pe disc a fost a cincea dublă a lui Daisy, de la început la sfârşit.

BILLY: A început atât de sigură prima strofă, nu neapărat încet, dar plat. Uniform. „Femeie imposibilă/ Las-o să te ţină/ Las-o să-ţi mângâie sufletul".

Şi a lăsat asta să mocnească un pic, crescând în intensitate într-un fel foarte subtil către următoarea, ştii: „Nisip între degete/ Cal sălbatic, dar numai un mânz". Şi pe „mânz" o simţi cu adevărat cum se ambalează.

A trecut prin altă strofă şi pe urmă, prima dată când a cântat refrenul, o vedeam în ochii ei, se uita drept la mine, şi simţeai cum îi creşte în piept: „Te face să alergi/ În direcţia greşită/ Te face să ai obsesii greşite/ Oh, aleargă după izbăvirea ta/ Te face să-ţi înnoieşti mărturisirea". Şi când a repetat „mărturisirea" a fost momentul în care i-a dat dru-mul cu adevărat.

Vocea ei se frânge în mijlocul cuvântului, scârţâind doar puţin. Şi pe urmă cântă mai toate versurile din nou. Când ajunge la refren a doua oară, pur şi simplu îşi dezlănţuie vocea. E pietroasă şi aspră, şi şoptită, şi e atât de multă emoţie în ea! De parcă se roagă.

Şi pe urmă se apropie de sfârşit. „Fugi de imposibil/ N-o vei atinge nicicând/ Nu-ţi vei mângâia sufletul". Pe urmă a adăugat un cuplet. Şi a fost grozav. A fost perfect. A cântat: „Eşti doar un alt bărbat imposibil/ Fugi de ea/ Strângi în pumn ce-ai furat".

A interpretat toată piesa cu un vaiet sfâşietor. A făcut din cântecul acela mult mai mult decât ce-i oferisem eu.

DAISY: Am deschis ochii după dubla aceea şi de-abia îmi aminteam ce tocmai făcusem. Îmi amintesc doar că mi-am zis: *Am făcut-o*.

Îmi amintesc că mi-am dat seama de ceva: că aveam mai multă putere în mine decât crezusem iniţial. Că aveam mai mult de dăruit, mai multă profunzime şi amplitudine decât ştiam chiar eu despre mine însămi.

ROD: S-a uitat fix la Billy tot timpul cât a cântat. Şi el se uita la ea, dădea din cap odată cu ea. Când a terminat de cântat, Teddy a început să aplaude. Şi expresia de pe faţa ei, bucuria pe care o simţea, parcă te uitai la un copil de Crăciun. Cu adevărat. Era foarte mândră de ea.

Şi-a scos căştile şi le-a aruncat, apoi a ieşit în fugă din cabină şi – nu glumesc – a alergat direct în braţele lui Billy. El a luat-o în braţe, a ridicat-o de jos şi a legănat-o o clipă înainte şi înapoi. Şi aş fi putut să jur că i-a mirosit părul înainte s-o lase jos din nou.

DAISY: Eram toţi în studio, înregistram într-o după-a-miază, când a venit Camila cu fetele.

GRAHAM: Îi spusesem Camilei: „De ce nu aduci fetele mai des aici?” Pentru că venea câteodată, dar întotdeauna doar pentru un minut să lase ceva pentru Billy. Nu venea niciodată să stea, dar pe atunci erau mulţi oameni care stăteau.

Desigur, odată, când a venit şi ea să stea o vreme, una dintre gemene a început să plângă aparent fără motiv. Nu se

mai oprea. Nu-mi amintesc dacă era Susana sau Maria, dar Billy a luat-o şi a ţinut-o în braţe, încercând să o liniştească, dar ea nu voia să se calmeze. Am luat-o eu, a luat-o Karen. Nu conta nimic din ce făceam noi.

Până la urmă, Camila a mers cu gemenele afară.

CAMILA: Copiii şi rock-and-rollul nu fac casă bună.

KAREN: Într-o zi, m-am dus la o plimbare cu Camila şi fetele, la studio. Am întrebat: „Cum merg lucrurile?"

Şi pur şi simplu... s-a deschis. Vorbea şi vorbea, de parcă se rostogoleau cuvintele din ea. Gemenele nu dormeau, Julia trecea printr-o perioadă de gelozie, iar Billy nu era acasă niciodată. Şi pe urmă s-a oprit în loc, în timp ce împingea fetele cu căruciorul, şi a spus: „De ce mă plâng? Îmi place viaţa mea".

CAMILA: Cum e vorba aceea? Că zilele sunt lungi, dar anii sunt scurţi? Cine a spus asta era cu siguranţă mamă cu trei copii sub trei ani. Obosită şi ţâfnoasă aproape în fiecare oră şi explodând de bucurie când îşi punea capul pe pernă. Să creşti copii e muncă grea, dar era o muncă pe care eram fericită s-o fac.

Toţi sunt buni la ceva. Eu eram bună la a fi mamă.

KAREN: Camila îmi spusese în ziua aceea ceva de genul „Trăiesc viaţa pe care vreau s-o trăiesc". Şi avea o relaxare aparte când a spus-o.

GRAHAM: În timp ce Camila şi gemenele erau afară, Billy a aşezat-o pe Julia în camera de control. Stătea acolo cu Artie, Teddy şi toată lumea în timp ce înregistram fiecare câte ceva.

S-a distrat de minune acolo. Era atât de drăguță în rochiță şi cu căştile pe urechi! Avea părul încă blond. Picioarele ei erau atât de scurte, încât nici nu se îndoiau de la genunchi când se aşeza, doar stăteau drepte.

KAREN: Am hotărât să-i spun Camilei despre Graham. Aveam nevoie de ajutorul ei să-mi dau seama ce să fac.

Nu... lui nu-i spusesem chestia asta, dar văzusem o scrisoare de la mama lui pe noptieră într-o dimineață. Şi n-am vrut să-mi bag nasul, dar era chiar acolo şi câteva rânduri au ieşit în evidență. Mama lui îi spunea că dacă o iubea cu adevărat pe fata asta cu care era împreună atunci ar trebui să oficializeze relația. Şi asta m-a băgat în sperieți.

GRAHAM: Voiam o familie. Nu chiar atunci, dar, sigur, voiam ce avea fratele meu.

KAREN: I-am spus Camilei: „Ce-ai spune dacă m-aş culca cu Graham?"

Ea şi-a scos ochelarii şi m-a privit drept în ochi. A spus: „*Dacă* te-ai culca cu Graham?"

Am zis: „Da, *dacă*".

CAMILA: El era îndrăgostit de ea de Dumnezeu ştie când.

KAREN: Am tot vorbit în ipoteze. Camila a spus că ar trebui să iau în considerare faptul că Graham avea sentimente față de mine de multă vreme. Ceea ce... ştiam, dar nu ştiam, cred.

CAMILA: I-am spus că dacă se culca cu Graham şi nu simțea pentru el acelaşi lucru pe care îl simțea el pentru ea... ei bine, cred că i-am zis să se oprească.

KAREN: Cred că a zis: „Să nu-l faci pe Graham să sufere, că te omor!”

Am spus: „Nu-ți faci griji că Graham ar putea şi el să mă facă să sufăr?”

Şi ea a spus: „Dacă Graham ți-ar frânge inima, l-aş omorî şi pe el. Ştii asta, dar ne e clar amândurora că Graham nu o să facă asta. Ştim amândouă încotro vor merge lucrurile”.

Am devenit puțin defensivă, dar Camila nu se dădea înapoi aproape de la nimic. Ştia foarte bine ce ar trebui să facă toată lumea şi nu avea o problemă să-ți spună verde-n față. Era foarte enervant. Cât de multă dreptate avea mereu. Şi îți spunea: „Ți-am zis eu”. Făceai ceva ce-ți spunea să nu faci şi, când nu mergea, te trezeai zbârlindu-te în preajma ei, aşteptând să vină acel „Ți-am zis eu”. Şi ea ți-o trântea mereu când erai cu garda jos.

CAMILA: Dacă vii la mine şi-mi ceri sfatul, pe urmă nu-l urmezi şi ți se întoarce totul pe dos exact cum ți-am spus că o să se întâmple, ce te aşteptți să-ți zic?

KAREN: I-am spus: „Graham e adult. Poate să facă față la orice chestie în care se bagă. Nu e treaba mea să iau decizii în locul lui”.

Camila a spus: „Ba da, este”.

Şi eu am spus: „Nu, nu e”.

CAMILA: I-am spus: „Ba da, este”.

KAREN: Şi am ținut-o tot aşa până când eu am cedat.

DAISY: Înregistram, iar Julia era în cabină. Veniseră toate să-l viziteze pe Billy în ziua aceea. Şi ceva nu mergea la microfonul meu, aşa că stăteam şi aşteptam în timp ce încercau toți să-l repare.

M-am dus în camera de control şi am întrebat-o pe Julia dacă vrea să luăm un fursec. Ea şi-a luat căştile de pe cap şi a întrebat: „Tata spune că am voie?” A fost atât de dulce!

Teddy a apăsat pe butonul de difuzor şi a spus: „Julia vrea să ştie dacă poate să ia un fursec”.

Billy s-a aplecat şi a spus: „Da, poate”. Pe urmă, a adăugat: „Doar fiţi siguri că e... unul normal”.

Am luat-o pe Julia de mână şi ne-am dus în bucătărie, unde am împărţit un fursec cu unt de arahide. Mi-a spus că-i place ananasul. Îmi amintesc asta pentru că eu iubesc ananasul şi i-am spus şi ei. A fost foarte bucuroasă că aveam asta în comun. I-am spus că ar trebui să împărţim un ananas cândva. Şi pe urmă a intrat Karen în bucătărie, Camila o striga pe Julia, iar eu i-am adus-o. Julia mi-a făcut semn cu mâna la despărţire, iar Camila mi-a mulţumit că stătusem cu ea.

CAMILA: Tot drumul spre casă, [Julia] a spus: „Daisy Jones poate să fie cea mai bună prietenă a mea?”

DAISY: Imediat după ce au plecat, Eddie ne-a chemat pe mine şi pe Karen înapoi în cabină. Şi cineva, nu-mi amintesc cine, a spus că mă pricep la copii. Şi pe urmă Eddie a spus: „Pun pariu că ai fi o mătuşă grozavă”.

Nu-ţi dă prin cap să-i spui cuiva că o să fie o mătuşă bună dacă ai impresia că o să fie o mamă bună. Ştiam însă la fel de bine ca oricine că n-aş fi o mamă bună. Nu era cazul să mă gândesc că aş fi mama cuiva.

Am scris „A Hope Like You” curând după aceea.

BILLY: Când Daisy mi-a arătat „A Hope Like You”, mi-am zis: *Asta ar merge ca baladă de pian.* Era un cântec de dragoste foarte trist. Despre faptul că vrei un om pe care nu poţi să-l ai.

Am zis: „Cum îl auzi tu?”

Ea a cântat un pic din el şi pur şi simplu... L-am auzit. Am auzit cum trebuia să fie.

DAISY: Billy a spus: „Ăsta e cântecul tău. Ar trebui să fii doar tu şi pianul pe înregistrare, asta e tot”.

KAREN: A fost un cântec grozav. Eram foarte mândră de el. Doar Daisy la voce şi eu la clape. Asta e tot. Doar două gagici care cântă rock-and-roll.

BILLY: Eu şi Daisy am scris multe chestii bune după asta. Lucram în salon, la studio sau în casa cu piscină a lui Teddy dacă aveam nevoie de puțină pace şi linişte.

Eu veneam cu ceva, iar Daisy mă ajuta să rafinez. Sau viceversa. Lucram la una dintre ideile lui Daisy.

ROD: A fost o perioadă în care Daisy şi Billy veneau în fiecare zi cu lucruri noi.

GRAHAM: E foarte palpitant când creezi permanent. Lucram la liniile melodice pentru „Midnights” sau adăugam câte ceva la „Impossible Woman”, pe urmă veneau Daisy şi Billy cu una nouă, de care eram încântați.

KAREN: Mi s-a părut puțin maniacă perioada aceea. Atât de mulți oameni în studio! Atâtea cântece veneau şi ieşeau! Înregistram, înregistram, înregistram! Cântam nişte lucruri

de o mie de ori, încercând mereu să îmbunătățim ultima variantă.

Erau multe lucruri de făcut, foarte multe care ne țineau ocupați, dar veneam toți la studio dimineața, încă mahmuri după noaptea precedentă. Eram ca nişte zombi la zece dimineața. Până îşi făceau efectul cafeaua şi cocaina.

ROD: Primele variante sunau minunat.

ARTIE SNYDER: Când cântecele au început să prindă contur, ne-am dat seama că avem ceva special în față.

Billy şi Teddy stăteau mereu până târziu şi ascultau ce aveam. Ascultau iar şi iar. Era o energie deosebită în cabina de control în serile acelea. Foarte linişte în restul studioului, foarte întuneric afară. Doar noi trei, ascultând cum se făcea rockul.

Pe atunci, treceam printr-un divorț dureros, aşa că stăteam bucuros oricât de târziu voiau ei. Câteodată eram în studio la trei dimineața. Eu şi Teddy dormeam acolo dacă voiam. Billy se ducea mereu acasă. Chiar dacă mai erau două ore până să se întoarcă.

ROD: Începea cu adevărat să sune ca de pe altă lume. Voiam să mă asigur că cei de la Runner erau pregătiți să-i susțină pe băieții ăştia cu bani serioşi. Albumul merita să facă vâlvă.

Îl tatonam pe Teddy să dea o cifră uriaşă pentru prima versiune. Voiam un hit single foarte clar. Voiam să apară la radiourile rock şi pop. Voiam să aranjeze un turneu de anvergură. Deveneam foarte ambițios. Voiam să fie un impuls puternic din start.

Toți ştiau că Daisy şi Billy în turneu, promovând albumul, aveau să umple sălile şi asta avea să vândă discuri. O

simțeai. Iar Teddy se asigura că toți sunt de acord. Chiar şi la Runner Records, se simțea entuziasmul.

DAISY: Eu şi Billy am făcut vreo patru cântece într-o goană nebună, timp de o săptămână sau două. Adică, de fapt, am făcut şapte cântece, dar numai patru au ajuns pe album.

ROD: Au terminat „Please", „Young Stars", „Turn It Off" şi „This Could Get Ugly" în decurs de o săptămână.

BILLY: Conceptul albumul a prins contur în mod natural. Noi – adică eu şi Daisy – ne dădeam seama că scriam despre atracția şi respingerea dintre tentație şi mersul pe calea dreaptă. Era vorba despre droguri, sex, dragoste şi negare, şi o grămadă de alte lucruri.

De acolo a venit „Turn It Off ". Noi doi scriam despre cum, ori de câte ori credeai că i-ai dat de capăt unei probleme, aceasta se încăpățâna să reapară la suprafață.

DAISY: „Turn It Off " a fost compusă de mine şi de Billy la casa de la piscină, cu el la chitară, eu propunând versul „Tot încerc s-o opresc/ Dar, iubitule, tu mă aprinzi întruna" şi, de acolo, totul a venit tăvălug.

Eu spuneam un vers, el spunea un vers. Notam fiecare ce spunea celălalt, apoi scriam pe deasupra. Totul ca să încercăm să obținem cea mai bună versiune a piesei.

BILLY: Eu şi Daisy ajunseserăm într-un punct în care puteam cu adevărat să lucrăm o vreme la ceva. Aveam destulă încredere să muncim în continuare la ceva chiar dacă nu era uşor. Aşa am ajuns să dezvoltăm „Young Stars".

DAISY: Am muncit la „Young Stars" în sincope. Prindeam piesa, pe urmă o pierdeam şi o reluam câteva zile mai

târziu. Cred că Billy a sugerat versul „Doar arătăm ca nişte stele tinere/ Pentru că nu se văd vechile cicatrici". Pentru mine, avea sens. În cele din urmă, am construit în jurul acelei idei.

BILLY: Foloseam multe cuvinte care te făceau să te gândeşti la durere fizică. *Durere, noduri, frânt, pumn,* şi tot restul. A început să se încadreze bine în restul albumului – cum te doare când te lupți cu propriile instincte.

DAISY: „Ți-aş spune adevărul doar să te văd roşind,/ Dar nu suporți lovitura şi nu mai dau cu pumnul". Cântecul a ajuns să fie atât de aproape de inima mea, în multe feluri! Poate prea aproape! „Cred că poți să mă distrugi,/ Dar mă păstrez pentru cel ce m-a salvat".

BILLY: Adică, uneori e greu de spus despre ce e vorba în piesă. Uneori, nici măcar tu nu ştii de ce ai scris versul acela sau cum ți-a venit în minte, nici măcar ce înseamnă.

DAISY: Cântecele pe care le scriam împreună... *[se opreşte]* Am început să simt că multe din cele scrise de Billy erau despre ce simțea el cu adevărat. Mi se părea limpede că există lucruri nespuse care se rostesc în munca noastră împreună.
BILLY: Sunt cântece. Le scoți de oriunde poți. Schimbi câteodată sensurile ca să se potrivească mai bine cu momentele. Unele cântece vin mai mult din inimă decât altele, cred.

DAISY: E foarte ciudat cum tăcerea cuiva, insistența cuiva că ceva nu se întâmplă pot fi atât de sufocante, dar aşa e. Şi *sufocante* este cuvântul potrivit. Parcă nu poți să respiri.

KAREN: Cred că Daisy mi-a arătat „Please” înainte s-o vadă oricine altcineva. Şi mi s-a părut un cântec tare. Şi am zis: „Billy ce crede?”

Iar ea a spus: „Nu i l-am arătat încă. Voiam să ți-l arăt ție mai întâi”.

Mi s-a părut ciudat.

BILLY: Daisy mi-a dat piesa şi mi-am dat seama că avea emoții pentru ea, dar mi-a plăcut imediat. Am adăugat câteva versuri, am scos câteva.

DAISY: E foarte vulnerabil să fii artist, să spui adevărul, cum facem noi acum. Când îți trăieşti viața, eşti prins în mintea ta, te învârți în jurul propriei dureri, aşa că e greu să vezi cât de evident este pentru oamenii din jurul tău. Cântecele pe care le scriam păreau codificate şi secrete, dar bănuiesc că nu erau deloc codificate şi secrete.

BILLY: „This Could Get Ugly”... A fost un cântec, aveam melodia înainte să terminăm versurile. Eu şi Graham găsiserăm un riff de chitară care ne plăcea şi cântecul a ieşit din treaba asta. De fapt, m-am dus la Daisy şi i-am spus: „Ai ceva pentru asta?”

DAISY: Aveam o idee în minte. Că „urât” poate fi un lucru bun. Voiam să scriu un cântec despre faptul că simți că ai înțeles o persoană chiar dacă ea nu ştie lucrul ăsta.

BILLY: Eu şi Daisy ne-am întâlnit la Teddy într-o dimineață şi i l-am cântat iar, apoi ea a venit cu câteva idei. Vorbea despre un tip cu care se întâlnea, nu-mi amintesc cine. Şi avea câteva versuri care m-au impresionat. Mi-au plăcut foarte mult „Scrie o listă de lucruri pe care o să le regreți/

Eu aş sta deasupra, fumând o ţigară”. Mi-au plăcut versurile acelea.

I-am spus: „Prin ce te face tipul ăsta să treci ca să scrii un asemenea cântec?”

DAISY: Chiar şi atunci, nu sunt sigură că eu şi Billy purtam aceeaşi discuție.

BILLY: Se pricepea la jocuri de cuvinte. Era bună la schimbarea sensului lucrurilor, la sublinierea sentimentului. Îmi plăcea asta la ce făcea ea şi i-am spus-o.

DAISY: Cu cât munceam mai mult scriind piese, cu cât petreceam mai mult timp lucrând la ele şi cu atât deveneam mai bună. Nu chiar într-un mod liniar. Mai degrabă, în zigzaguri, dar deveneam mai bună, deveneam foarte bună. Şi ştiam asta. Ştiam asta când i-am arătat piesa, dar să ştii că eşti bun nu te duce decât până la un punct. La un moment dat, ai nevoie să vadă şi altcineva lucrul ăsta. Aprecierea din partea oamenilor pe care îi admiri schimbă felul în care te vezi pe tine însuți. Şi Billy vedea felul în care voiam să fiu văzută. Nu e nimic mai puternic de atât. Chiar cred asta.

Toți vor să ridice cineva oglinda potrivită.

BILLY: „This Could Get Ugly” a fost ideea ei, execuția ei şi a fost... excelent.

Scrisese ceva ce părea că ar fi putut fi scris de mine, numai că eu ştiam că mi-ar fi fost imposibil. Nu mi-ar fi venit asemenea idee. Ceea ce e tot ce ne dorim de la artă, nu-i aşa? Când cineva identifică ceva ce pare să trăiască înăuntrul nostru? Îți scoate din piept o parte din inimă şi ți-o arată? E ca şi cum îți prezintă o parte din tine însuți. Şi

asta a făcut Daisy, cu cântecul acela. Cel puțin, pentru mine.

N-am putut decât s-o laud pentru asta. N-am schimbat niciun cuvânt.

EDDIE: Când au intrat în studio cu „This Could Get Ugly”, m-am gândit: *Grozav, încă un cântec în care nu am loc să încerc ceva* propriu!

Nu-mi plăcea în ce fel de om mă transforma chestia asta. Nu sunt un om înverşunat. În aproape orice altă situație din viața mea, nu sunt omul ăsta, ştii ce spun? Dar începeam să mă satur. Mă duceam la muncă în fiecare zi, simțindu-mă ca un cetățean din pătura de jos. Chestiile astea te dau peste cap. Oricine ai fi. Te dau peste cap.

I-am zis lui Pete, chiar am făcut-o: „Cetățean din pătura de jos. Stațiune de clasa întâi”.

KAREN: A devenit, cu siguranță, un club din care noi nu făceam parte. Daisy şi Billy. Chiar şi Runner Records spuneau să avem grijă ca Daisy şi Billy să fie fericiți. Stabili.

WARREN: Daisy sărea mereu peste lucruri pe care nu voia să le facă. Întotdeauna venea ametită, dar toți se purtau ca şi cum era gâsca aia din poveşti, cea cu ouăle de aur.

DAISY: Credeam cu adevărat că țin totul foarte bine în echilibru. Nu era aşa, însă eu credeam că da.

KAREN: Crezusem că-şi ține pastilele sub control şi mi-am dat seama, la un moment dat, în timp ce înregistram albumul acela, că învățase doar să se ascundă mai bine.

ROD: Billy şi Daisy păreau că se înţeleg ca nişte prieteni la cataramă şi, pe urmă, Daisy întârzia la ceva sau era afară cu cineva şi nu o găsea nimeni, şi atunci Billy se enerva.

KAREN: Billy se înfuria foarte tare când Daisy lenevea.

BILLY: Nu cred că eu şi Daisy ne certam foarte mult atunci. Poate doar de la lucruri normale. La fel cum m-aş fi certat cu Graham sau Warren.

DAISY: Billy credea că ştie mai bine ca mine ce ar trebui să fac. Şi nu se înşela neapărat, dar tot nu aveam de gând să las pe cineva să-mi spună ce şi cum.

Eram prinsă într-un vârtej al propriului orgoliu. Aveam o validare pe care o căutam de foarte multă vreme, dar, pe de altă parte, eram foarte nemulţumită în multe alte privinţe.

În perioada aceea, aveam un sentiment exagerat al importanţei de sine, dar pic de respect pentru propria persoană. Nu conta cât de superbă eram sau ce grozavă era vocea mea, ori pe ce copertă de revistă apăream. Adică, erau multe adolescente care voiau să crească şi să *fie* ca mine la sfârşitul anilor ’70. Eram foarte conştientă de asta, dar singurul motiv pentru care oamenii credeau că am totul este că aveam toate lucrurile care se pot vedea.

Nu aveam nimic din ce nu se poate vedea.

Şi o cantitate mare de droguri bune te poate face să nu-ţi dai seama dacă eşti fericit sau nu. Te poate face să crezi că a avea oameni în jur e acelaşi lucru cu a avea prieteni.

Ştiam că nu este o soluţie pe termen lung să te droghezi, dar, Doamne, e atât de uşor! Pur şi simplu, e atât de uşor!

Dar, bineînţeles, nu e deloc uşor, pe de altă parte. Pentru că în clipa asta încerci doar să vindeci o rană. Iar în clipa următoare, încerci cu disperare să ascunzi faptul că acum eşti un om făcut din bucăţi, lipit cu scotch, peticit, iar rana

pe care o îngrijeşti s-a transformat, între timp, într-un abces.

Dar eram slăbuță şi frumoasă, aşadar cui îi păsa, nu?

ROD: Teddy încerca mereu să-i țină pe Billy şi Daisy calmi. Erau... Billy şi Daisy împreună erau ca şi cum întreţineai un foc mic. Bun, dacă era controlat. Numai să ții kerosenul la distanță şi aveam să fim toți în regulă.

EDDIE: E mult de muncă să-l ții pe Billy treaz, să o ții pe Daisy echilibrată. Mă îndoiesc că Teddy Price s-ar fi dat peste cap să se asigure că eu, unul, nu călcam într-un bar.

GRAHAM: Am început să le spunem Aleşii. Nu ştiu dacă ei au ştiut asta vreodată, dar... adică, asta erau.

ROD: Lucram la înregistrarea portofoliului de cântece scrise de Daisy şi Billy. Cred că aveau deja un album întreg. Vorbeam deja despre ce se potrivea pe disc şi ce nu.

Oamenii nu se mai gândesc la asta acum, pentru că tehnologia este foarte diferită, dar atunci aveam o durată foarte strictă de desfăşurare. De cele mai multe ori, puteai pune 22 de minute pe o parte a discului.

KAREN: Graham a scris un cântec intitulat „The Canyon”.

GRAHAM: Compusesem un cântec, singurele versuri pe care le scrisesem vreodată şi care îmi plăceau cu adevărat. Eu nu scriam cântece, ştii. Ăsta a fost mereu domeniul lui Billy,

dar mai mâzgăleam câte ceva din când în când. Şi în cele din urmă compusesem un cântec de care eram mândru.

Piesa era despre cum, deşi eu şi Karen trăiam pe picior mare pe atunci, aş fi fost fericit într-o casă dărăpănată câtă vreme eram lângă ea. Pornisem de la imaginea casei vechi în care locuiserăm toţi în Topanga Canyon. Unde stăteau în continuare Pete şi Eddie.

Ştii, căldura nu mergea aproape deloc şi rareori era apă caldă, o fereastră era spartă şi tot restul, dar nu conta dacă eram împreună. „Nu e apă în chiuvetă/ Şi cada curge,/ Dar o să-ţi strâng trupul cald într-un duş rece/ O să stau cu tine acolo să pierdem timpul".

KAREN: Şovăiam puţin în privinţa lui. Nu-i promisesem niciodată lui Graham un viitor împreună. Şi eram îngrijorată că el asta vedea, dar, din nefericire, cel puţin pe atunci, tindeam să evit problemele cu care nu voiam să mă confrunt.

WARREN: Graham a scris un cântec şi l-a rugat pe Billy să-l aibă în vedere pentru album, iar Billy l-a respins.

BILLY: Până să vină Graham cu piesa asta pe care voia să o înregistrăm, eu şi Daisy aveam albumul aproape gata. Iar cântecele erau complicate, nuanţate şi puţin sumbre.

Eu şi Daisy am discutat că voiam să mai scriem încă una sau două piese şi voiam cel puţin una dintre ele să fie ceva mai aspră, mai puţin romantică.

Ce mi-a arătat Graham... Graham mi-a arătat un cântec de dragoste. Doar un cântec simplu de dragoste. Nu avea complexitatea pe care o urmăream eu şi Daisy.

GRAHAM: Era primul cântec pe care îl compusesem cu adevărat şi îl scrisesem pentru femeia pe care o iubeam. Iar

Billy era atât de preocupat de propriile tâmpenii, că nu şi-a dat seama despre cine îl compusesem şi nu a întrebat. A citit cântecul în vreo treizeci de secunde şi a spus: „Poate pe albumul următor, frate. Pe acesta îl avem”.

Întotdeauna îl susţinusem pe Billy. Întotdeauna fusesem alături de el. Îl sprijinisem în toate, în orice.

BILLY: Am spus că, pe albumul ăsta, nu o să spun nimănui cum să-şi facă treaba. Aşa că nu voiam să las pe nimeni să ne spună mie şi lui Daisy ce să cântăm.

KAREN: Graham l-a vândut celor de la Stun Boys şi au făcut un mare hit din el. M-am bucurat pentru asta. M-am bucurat cum s-a terminat totul. N-aş fi vrut să fiu nevoită să cânt piesa aia în fiecare seară.

N-am înţeles niciodată de ce oamenii îşi pun adevăratele sentimente în ceva ce ştiu că trebuie să cânte la nesfârşit în turneu.

ROD: A fost cam în perioada în care Daisy şi Billy au început să-şi înregistreze vocile împreună. Pentru cele mai multe piese, erau în cabină în acelaşi tip, cântând la acelaşi microfon, armonizându-se în timp real.

EDDIE: Billy şi Daisy, la acelaşi microfon într-o cabină mică... Adică, am fi ucis toţi să fim atât de aproape de Daisy.

ARTIE SNYDER: Ar fi fost mult mai uşor pentru mine să îi pun în două cabine diferite ca să le izolez vocile. Faptul că ei cântau la acelaşi microfon îmi îngreuna sarcina de zece ori mai mult.

Dacă Daisy avea o porțiune în care era moale, nu puteam să o dublez fără să pierd vocea lui Billy. Era aproape imposibil să tai înainte şi înapoi între duble.

Trebuia să înregistrăm iar şi iar ca să avem o variantă în care sunau amândoi bine în acelaşi timp. Trupa mergea acasă seara, iar eu, Teddy, Billy şi Daisy eram încă acolo, muncind până târziu în noapte. Limita foarte mult măsura în care puteam şlefui piesele. De fapt, eram cu capsa pusă, iar Teddy nu mă susținea.

ROD: Credeam că Teddy a luat decizia bună. Pentru că se vedea pe piesă. Simțeai că respirau acelaşi aer în timp ce cântau. Era – adică, nu există alt cuvânt pentru asta – intim.

BILLY: Ştii, când ai muzica şi toate asperitățile au fost netezite, toate zgârieturile şterse... unde e emoția în chestia aia?

ROD: Am auzit asta indirect de la Teddy, aşa că nu pot să garantez cât de adevărat e, dar, la un moment dat, Billy şi Daisy au rămas toată noaptea, trăgând duble pe „This Could Get Ugly”.

Teddy a spus că, în timpul unei duble, târziu în noapte, Billy nu şi-a luat ochii de la Daisy tot timpul. Şi pe urmă au terminat, iar Billy l-a surprins pe Teddy privind. Şi Billy s-a oprit imediat – a încercat să pretindă că nu se uita deloc.

DAISY: Cât de sinceri trebuie să fim aici? Ştiu că ți-am zis că o să-ți spun tot, dar cât de mult din „tot” vrei să ştii cu adevărat?

BILLY: Eram la casa cu piscină a lui Teddy. Daisy purta o rochie neagră cu bretele subțiri. Cum se numesc?

Lucram la un cântec care se intitula „For You”. Nu aveam prea mult la început, dar era vorba despre faptul că renunțasem la băutură pentru Camila. Adică, n-am spus-o clar, pentru că ştiam că o să mă bată la cap Daisy că scriam despre Camila. Aşa că am spus că era despre faptul că sunt dispus să renunț la ceva pentru altcineva.

Daisy îmi amintise că vrem să scriem ceva mai dur, iar eu spusesem că aveam s-o facem mai târziu. Pentru că îmi plăcea foarte mult ideea asta. Poate am spus: „Am avut asta în gând în ultima vreme”.

DAISY: Era cam pe la unsprezece dimineața, dar eram deja amețită. Billy cânta o piesă la clape şi eu stăteam lângă el. Îmi arăta notele, eu cântam câteva cu el. Încercam să găsim tonalitatea potrivită. Cele câteva rânduri pe care le scrisese Billy deja... mi le amintesc perfect. „Aş face orice/ Să mă întorc în trecut şi să te aştept”. A cântat asta, stând drept lângă mine.

BILLY: Daisy şi-a pus mâna pe a mea, ca să mă oprească din cântat. M-am uitat la ea şi a spus: „Îmi place să compun cu tine”.

Iar eu am zis: „Şi mie îmi place să compun cu tine”.

Şi pe urmă am spus ceva ce n-ar fi trebuit să spun.

DAISY: A spus: „Îmi plac multe la tine”.

BILLY: Daisy a zâmbit când am spus-o, s-a luminat. Un zâmbet larg şi un râs de fetişcană, şi am văzut că i se umezesc puțin ochii. Sau poate îmi imaginam. Nu ştiu. E... Te simți bine când o faci pe Daisy să zâmbească. E... *[se opreşte]* Nu ştiu. Nu ştiu ce spun.

DAISY: Îmi plac multe la tine.

BILLY: Era periculoasă. Şi ştiam asta, dar nu cred că-mi dădeam seama: cu cât mi se părea mai în siguranță, cu atât mai periculoasă era.

DAISY: Înainte să-mi dau seama ce fac, m-am aplecat şi l-am sărutat. Eram atât de aproape de el, încât îi simțeam răsuflarea. Şi când am deschis ochii, ai lui erau închişi. Şi pe urmă mi-am zis: *Are sens.* Avea sens într-un mod profund satisfăcător.

BILLY: Cred că m-am pierdut. Pentru un moment, cel puțin.

DAISY: Buzele mele abia le-au atins pe ale lui. Le simțeam doar în sensul în care eram conştientă că *aproape* le simțeam, dar pe urmă s-a retras.

Billy s-a uitat la mine. Şi avea ochii foarte blânzi când a spus-o.

A zis: „Nu pot”.

Mi s-a strâns inima. Nu o spun în sensul figurat. O simțeam cum mi se strânge în piept.

BILLY: Mă cutremur când mă gândesc la asta. La perioada aceea. Cum aş fi putut să fac o mică greşeală care mi-ar fi distrus toată viața.

DAISY: După ce m-a refuzat, s-a uitat cumva înapoi la clape şi mi-am dat seama că încerca să pretindă că ceea ce tocmai se întâmplase nu se întâmplase. Probabil de dragul meu. Deşi cred că în mare parte şi de dragul lui. Era chinuitoare minciuna asta pe care încerca să ne-o spună amândurora. Aş prefera mai degrabă să urle cineva la mine decât să se încordeze şi să rămână nemişcat.

BILLY: Când eu şi Graham eram copii, mama ne ducea la o piscină publică în timpul verii. Şi, într-o zi, Graham stătea pe marginea piscinei, aproape de capătul adânc. Era înainte să învețe să înoate.

Eu stăteam acolo lângă el, iar creierul meu spunea *Aş putea să-l împing în apă.* Iar asta m-a speriat îngrozitor. Nu voiam să-l împing. Nu l-aş fi împins niciodată, dar... m-a speriat că între acest moment de calm şi cea mai mare tragedie posibilă pentru mine a fost alegerea mea de-a nu o face. Asta m-a făcut să cad serios pe gânduri, faptul că viața tuturor era atât de fragilă. Că nu exista un mecanism omniscient care să împiedice lucrurile care *nu ar trebui* să se întâmple.

E ceva care m-a speriat întotdeauna.

Şi aşa mă simțeam stând în preajma lui Daisy Jones.

DAISY: I-am spus: „Ar trebui să plec".

Şi el a zis: „Daisy, e în regulă".

BILLY: Amândoi voiam să ne prefacem că nu se întâmplase. Speram cu disperare ca unul dintre noi să se ridice şi să plece.

DAISY: Mi-am luat haina şi cheile şi am spus: „Îmi pare foarte rău!" Şi am plecat.

BILLY: În cele din urmă, eu am fost cel care a plecat. I-am spus lui Daisy că reluăm mai târziu în săptămâna aveea, apoi m-am urcat în maşină şi m-am dus acasă la Camila.

Ea a spus: „Ai venit devreme".

I-am zis: „Voiam să fiu cu tine".

DAISY: Am condus spre plajă. Nu ştiu de ce. Trebuia să mă duc undeva, aşa că am condus până s-a terminat drumul. Am condus până am ajuns la nisip.

Am parcat maşina, simțindu-mă extrem de ruşinată şi de stânjenită, de proastă şi de singură, melancolică şi jalnică, murdară şi îngrozitoare. Pe urmă, m-am enervat foarte tare.

M-am enervat pe tot ce avea legătură cu el. Că se retrăsese, că mă făcuse să mă simt prost, că nu simțea ce voiam eu să simtă. Sau poate era faptul că bănuiam că simțea asta şi nu recunoştea, dar oricum ai fi vrut s-o iei, eram furioasă. Nu gândeam rațional. Adică, ce este rațional vreodată? Dar oricât de irațional era, eram mânioasă. Eram furioasă. Simțeam o indignare în piept.

Vorbim despre primul bărbat din viața mea, probabil, care m-a văzut cu adevărat, care m-a înțeles vreodată cu adevărat, care avea atât de mult în comun cu mine, dar, cu toate astea, nu mă iubea.

Când găseşti omul acela rar care chiar ştie cine eşti şi tot nu te iubeşte...

Ardeam!

BILLY: Era încă destul de devreme în timpul zilei, aşa că m-am uitat la Camila şi am spus: „Ce-ar fi dacă ne-am urca în maşină şi am pleca undeva?”

Camila a întrebat: „Unde?”

M-am întors spre Julia şi am spus: „Dacă ai putea să faci ceva chiar acum, ce-ai vrea să faci?”

Şi ea nu a ezitat. A țipat: „Disneyland!” Aşa că am urcat în maşină şi am dus copiii la Disneyland.

DAISY: Maşina mea era parcată lângă PCH şi am auzit un vers în gând: *Regretă-mă.*

Nu aveam în maşină pe ce să scriu în afară de spatele permisului şi un şervețel de la benzinărie. Şi am scotocit

peste tot după ceva cu care să scriu. Nu era nimic în compartimentul de la portieră. Nimic în torpedou. Am ieşit din maşină şi am căutat pe sub scaune, iar sub locul pasagerului era un creion dermatograf.

Am început să scriu. Cu viteza fulgerului. De la început până la sfârşit, aveam cântecul.

BILLY: Mă uitam la Julia cum se învârtea în ceşcuțe cu Camila, în timp ce gemenele dormeau în cărucior. Şi încercam să-mi scot dimineața aceea din minte, dar îmi pierdeam mințile pentru că... ei bine, era complicat, evident.

Şi pe urmă, ştii ce-am înțeles? Nu era foarte important. Ce simțeam pentru Daisy. Istoria reprezintă ce ai făcut, nu ce aproape ai făcut, nu ce te-ai gândit să faci. Şi eram mândru de ce făcusem.

DAISY: Acțiunile lui Billy chiar justificau cântecul? Probabil că nu. Nu justificau, dar asta e ideea. Arta nu datorează nimic nimănui.

Cântecele sunt despre ce simți, nu despre fapte. Autoexprimarea e despre cum te simți, nu dacă eşti îndreptățit să ai orice sentiment în orice moment. Aveam dreptul să mă supăr pe el? Făcuse ceva greşit? Cui îi pasă! Cui îi pasă? Mă durea. Aşa că am scris despre asta.

BILLY: Am plecat foarte târziu de la Disneyland. Adică, deja începeau să închidă parcul.

Julia a adormit în drum spre casă. Gemenele dormeau de ceva vreme. În timp ce conduceam înapoi pe 405, am dat drumul încet la radio pe KRLA, iar Camila şi-a pus picioarele pe bord şi capul pe umărul meu. Era foarte plăcut, cu capul ei pe umăr. Am rămas cu spatele drept şi nu m-am mişcat deloc, doar ca să o țin acolo.

Era un lucru nerostit între mine şi Camila pe atunci.

Adică, ea ştia că Daisy e... Ştia că lucrurile sunt... *[se opreşte]* Ce vreau să spun e că în unele căsnicii nu e nevoie să spui tot ce simți.

Cred că dacă spui tot ce crezi şi simți... ei bine, unii sunt aşa. Eu şi Camila nu eram aşa. Cu mine şi Camila, era mult mai... Aveam amândoi încredere unul în altul să rezolvăm detaliile.

Încerc să mă gândesc cum să explic. Pentru că acum, când o spun, pare o nebunie, faptul că eu şi Camila n-am discutat niciodată faptul că eu... Pare o nebunie că eu şi Camila nu am avut o discuție sinceră despre Daisy. Pentru că, în mod evident, era un factor important în viața noastră.

Ştiu că pare să fie o lipsă de încredere. Că fie eu nu aveam încredere în ea să ştie ce anume se întâmpla cu Daisy, fie că ea nu avea încredere destulă în mine să mă descurc cu asta, dar e exact contrariul.

Cam în aceeaşi perioadă – plus sau minus câțiva ani, nu-mi amintesc – Camila a primit un telefon de la un tip din liceu. Un tip care era în echipa de fotbal şi a dus-o la bal, şi aşa mai departe. Cred că se numea Greg Egan sau Gary Egan? Ceva de genul ăsta.

Mi-a spus: „Mă duc să iau prânzul cu Gary Egan". Şi am zis: „OK". Şi ea s-a dus şi a luat prânzul cu el, şi a lipsit patru ore. Nimeni nu ia prânzul patru ore.

Când s-a întors, m-a sărutat şi, ştii, a început să se ocupe de rufe sau ceva, iar eu am întrebat: „Cum a fost la prânz cu Greg Egan?" Iar ea a răspuns: „Bine". Şi asta e tot ce-a spus.

În clipa aceea, am ştiut că ce se întâmplase între ea şi Gary Egan – dacă mai simțea ceva pentru el, orice s-ar fi putut întâmpla –, toate acelea nu mă priveau. Nu era ceva ce voia să-mi împărtăşească. Era un moment aparte pentru ea şi nu avea nimic de-a face cu mine.

Nu spun că nu-mi păsa. Îmi păsa foarte mult. Spun că atunci când iubeşti pe cineva cu adevărat, uneori, lucrurile de care are nevoie te pot răni, dar pentru unii oameni merită să suferi.

Eu o rănisem pe Camila. Dumnezeu ştie asta, dar să iubeşti pe cineva nu înseamnă perfecțiune, vremuri bune, să râzi şi să faci dragoste. Iubirea înseamnă iertare, răbdare, credință şi, din când în când, e un pumn în burtă. De asta e periculos când iubeşti omul nepotrivit. Când iubeşti pe cineva care nu merită. Trebuie să fii cu cineva care merită încrederea ta, iar tu trebuie să o meriți pe a altcuiva. E ceva sacru.

Nu tolerez oamenii care irosesc încrederea altor oameni în ei. Absolut deloc.

Eu şi Camila am promis să punem căsnicia noastră pe primul loc. Să punem familia pe primul loc. Şi am promis să avem încredere unul în altul. Ştii ce faci cu nivelul acela de încredere? Când cineva spune: „Am atât de multă încredere în tine, încât tolerez faptul că ai secrete”?

Prețuieşti asta. Îți aminteşti cât de norocos eşti că ți s-a dat încrederea asta în fiecare zi. Şi când ai momente în care te gândeşti *Vreau să fac ceva care să distrugă încrederea aceea, orice ar fi* – să iubeşti o femeie pe care nu ar trebui s-o iubeşti, să bei o bere pe care n-ar trebui să o bei –, ştii ce faci?

Îți ridici fundul şi îți duci copiii la Disneyland cu mama lor.

CAMILA: Dacă am dat impresia că încrederea e ceva uşor – cu soțul, cu copiii, cu orice om de care-ți pasă –, dacă am făcut-o să pară uşor de făcut, atunci am spus ceva greşit. E cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

Dar nu ai nimic fără ea. Nimic semnificativ. De asta am ales s-o fac. Iar şi iar, şi iar. Chiar şi când s-a întors împotriva mea. Şi o să o aleg mereu până o să mor.

DAISY: Am sunat-o pe Simone în noaptea aceea, când m-am întors acasă. Era la New York. Nu o mai văzusem de vreo lună şi ceva, poate mai mult.

Şi a fost una dintre primele nopți, după foarte mult timp, pe care o petreceam singură, fără să stau cu nimeni, fără să petrec cu cineva, pe undeva. Eram doar eu în căsuță. Era atâta liniște, că mă dureau urechile!

Am sunat-o şi am spus: „Sunt singură".

SIMONE: Auzeam tristețea profundă din vocea ei. Ceea ce e rar pentru Daisy, mai ales pentru că de obicei e drogată cu ceva. Îți dai seama cât de trist trebuie să fii dacă eşti trist când iei cocaină şi dexedrină? Ştiam că, dacă ea ar şti cât de des mă gândeam la ea, nu s-ar mai simți singură.

DAISY: Simone a spus: „Fă-mi o favoare! Imaginează-ți harta lumii".

Nu aveam chef. A zis: „Doar imaginează-ți". Aşa că asta am făcut.

Şi ea a zis: „Şi tu eşti în LA. Eşti o lumină care pâlpâie; mă mai urmăreşti?"

Şi am răspuns: „Sigur".

„Şi ştii că lumina asta sclipeşte mai puternic decât oricine. Înțelegi asta, nu?"

Am spus: „Sigur". Îi făceam pe plac.

Şi pe urmă ea a zis: „Şi la New York azi, la Londra joi şi la Barcelona săptămâna viitoare, mai e o lumină care pâlpâie".

„Aceea eşti tu?" am întrebat.

A răspuns: „Sunt eu. Şi oriunde am fi, orice oră din zi ar fi, lumea e întunecată, şi noi două suntem lumini care

sclipesc. Strălucind în acelaşi timp. Niciuna dintre noi nu sclipeşte singură”.

GRAHAM: Billy m-a sunat pe la trei într-o noapte. Era şi Karen cu mine. Am răspuns la telefon doar pentru că mă gândeam că murise cineva dacă primeam telefon la trei dimineața. Billy nici măcar nu a salutat, doar a zis: „Nu cred că o să meargă”.

Eu am spus: „Despre ce vorbeşti?”

Şi el a spus: „Daisy trebuie să plece”.

Am zis: „Nu. Daisy nu o să plece”.

Dar Billy a spus: „Te rog frumos!”

Şi am zis: „Nu, Billy! Hai, frate! Aproape am terminat albumul”.

Iar el a închis telefonul şi s-a terminat totul acolo.

CAMILA: În toiul nopții, odată, l-am auzit pe Billy ridicându-se şi luând telefonul. Eram destul de sigură că vorbea cu Teddy. Nu eram sigură.

L-am auzit spunând: „Daisy trebuie să plece”.

Şi am ştiut. Adică, evident că am ştiut.

GRAHAM: Am crezut doar că se speriase pentru că nu mai era el vedeta albumului. Adică, ştiam că lucrurile dintre Billy şi Daisy erau riscante, dar pe atunci credeam că muzica era doar despre muzică.

Dar muzica nu e niciodată despre muzică. Dacă ar fi, am scrie cântece despre chitare, dar nu e aşa. Scriem cântece despre femei.

Femeile te zdrobesc, ştii? Cred că toți îi facem pe ceilalți să sufere, dar femeile par mereu să se ridice la loc, ai remarcat asta vreodată? Femeile sunt mereu în picioare.

ROD: Daisy nu trebuia să vină în ziua aia la studio.

KAREN: Îndulceam „Young Stars”. Eram în salon când am văzut-o pe Daisy intrând. Se vedea că e ruptă de beată.

DAISY: Eram beată. În apărarea mea, era ora cinci. Sau pe aproape de cinci. Nu e ora internațională de băut? Nu, ştiu. Sunt conştientă că era absurd. Înțelege-mă şi pe mine. Ştiu cât de nebună sunt.

BILLY: Eram în cabina de control, ascultam dublele lui Eddie şi încercam să-l fac să încetinească un pic, când apare Daisy în uşă şi spune că trebuie să discute cu mine.

DAISY: El încerca să pretindă că habar nu are de ce vreau să vorbesc cu el.

BILLY: Aşa că am spus bine şi am intrat cu ea în bucătărie. Ea mi-a întins un şervețel şi spatele unei note de plată sau ceva. Şi peste tot era scris cu pete negre.

DAISY: Creionul dermatograf se întinde uşor.
BILLY: Am întrebat: „Ce-i asta?”
Ea a spus: „E noul nostru cântec”.
M-am uitat la el din nou şi nu mi-am dat seama la ce mă uitam.
Ea a zis: „Începe pe hârtie şi continuă pe şervețel”.

DAISY: El l-a citit o dată şi a spus: „Nu înregistrăm asta”.
Şi eu am întrebat: „De ce nu?”
Vorbeam lângă o fereastră care era deschisă, iar Billy s-a aplecat şi a închis-o. Pur şi simplu, a trântit-o. Şi pe urmă a spus: „Pur şi simplu”.

BILLY: Când scrii un cântec care s-ar putea să fie despre cineva sau nu, poți fi sigur că nimeni nu o să te întrebe nimic. Pentru că nimeni nu vrea să pară un nesimțit care are impresia că totul e legat de el însuşi.

DAISY: Am spus: „Dă-mi un motiv bun pentru care n-ar trebui să înregistrăm piesa asta".

El a început să vorbească, dar eu l-am întrerupt.

Am zis: „Eu o să-ți dau cinci motive pentru care ar trebui".

BILLY: Ea a ridicat pumnul şi a început să numere pe degete.

„Unu, ştiu că e bună. Doi, de curând spuneai că avem nevoie de ceva dur, ceva mai puțin romantic. Aşa e piesa asta. Trei, avem nevoie de cel puțin încă un cântec. Voiai să mai scriem unul împreună? Pentru că îți spun chiar acum, eu sigur nu am chef să scriem împreună. Patru, e scris pe melodia aceea de blues la care ai tot lucrat, aşa că e aproape gata. Şi, în sfârşit, cinci. M-am uitat din nou la lista de piese. Albumul ăsta e despre tensiune. Dacă vrei să ai mişcare, tematic vorbind, ai nevoie de ceva care să-l spargă. Aşa că, iată! Acum e spart."

DAISY: Îmi exersasem discursul pe drum.

BILLY: Era greu să te împotriveşti, dar tot am încercat.

DAISY: Am spus: „Nu există absolut niciun motiv să nu înregistrăm cântecul. Doar dacă nu e altceva care te deranjează?"

BILLY: Am zis: „Nu mă deranjează nimic, dar spun nu, pur şi simplu".

DAISY: „Nu eşti şeful formației, Billy”.

BILLY: Am spus: „Scriem împreună şi nu scriu piesa asta cu tine”. Daisy a luat hârtiile şi a ieşit nervoasă din cameră, aşa că m-am gândit că asta a fost tot.

DAISY: I-am adus pe toți în salon. Toți care erau acolo.

KAREN: Daisy m-a tras la propriu de mânecă.

WARREN: Stăteam la uşa din spate cu un joint în mână şi am simțit mâna lui Daisy pe umăr, care mă trăgea înapoi în studio.

EDDIE: Pete era în cabină cu Teddy. Eu fusesem la baie. Când am ieşit, ieşise şi Pete. Să vadă ce se întâmplă.
GRAHAM: Eu şi Pete stăteam în salon, lucram la ceva, când deodată toți erau în picioare în fața noastră.

DAISY: Am spus: „O să vă cânt o piesă”.

BILLY: I-am găsit pe toți în salon. Mă gândeam: *Ce dracului se întâmplă?*

DAISY: Am zis: „Şi pe urmă o să votăm dacă ar trebui înregistrată şi pusă pe album”.

BILLY: Eram atât de furios, era ca şi cum trecusem de fierbințeală şi mă răcisem. Stăteam încremenit acolo, şocat. Simțeam că mi se scurge sângele din mine, ca şi cum scosese cineva dopul de la cadă.

DAISY: Şi m-am apucat de cântat. Nu mă acompania nimic, cântam doar cântecul aşa cum îl auzeam în minte. „Cânt te uiți în oglindă/ Şi-ți analizezi sufletul/ Şi când îmi auzi vocea, aminteşte-ți/ Că m-ai distrus de tot”.

KAREN: Vocea ei era guturală. În parte, pentru că era evident beată sau amețită de ceva. Vocea îi suna hârşâit, dar combinația dintre cele două... Era un cântec furios. Şi ea era furioasă cântându-l.

EDDIE: Era rock-and-roll! Era furie, omule! Ea se zbătea. Când le spun oamenilor cum e să faci un album rock, le povestesc despre ziua aceea. Le spun că stăteam în fața celei mai tari tipe pe care am văzut-o vreodată, iar ea cânta din toate puterile şi toți aveau senzația că e pe cale să-şi piardă dracului mințile. În cel mai bun mod posibil.
WARREN: Ştii când m-a captivat pe mine? Când am ştiut că e un cântec al dracului de bun? Când a spus: „Când te gândeşti la mine, sper să-ți distrugă rock-and-rollul.”

BILLY: Când a terminat, toți erau muți. Şi mi-am zis: *OK, în regulă. Nu le place.*

DAISY: Am spus: „Cine crede că piesa ar trebui să fie pe album să ridice mâna”. Şi Karen a ridicat mâna imediat.

KAREN: Voiam să cânt pe piesa aia. Voiam să mă dezlănțui pe scenă cu o piesă ca aia.

EDDIE: Era cântecul unei femei batjocorite, dar era grozav. Am ridicat mâna imediat. La fel a făcut şi Pete. Cred că îi plăcea faptul că păreau cu adevărat chestii periculoase, ştii? Mare parte din ce făceam pe albumul acela suna atât de moale!

WARREN: Am zis: „Treceți-mă cu da”, pe urmă am dus jointul înapoi la buze şi m-am întors în parcare.

GRAHAM: N-am fi votat dacă lui Billy i-ar fi plăcut piesa, nu? Instinctul meu a fost să-l susțin, dar era şi o piesă grozavă.

DAISY: Toți erau cu mâinile sus, în afară de Graham şi Billy. Şi pe urmă a ridicat-o şi Graham.

M-am uitat la Billy, în spate. Am spus: „Şase contra unu”. El a dat din cap spre mine, spre toți, pe urmă a ieşit.

EDDIE: Am înregistrat-o fără el.

ROD: Era vremea să ne gândim cum aveam să promovăm albumul ăsta. Aşa că am aranjat ca trupa să se întâlnească cu un fotograf prieten cu mine, Freddie Mendoza. Un tip foarte talentat. I-am pus să asculte câteva dintre primele piese de pe album, doar ca să-i dau o idee către ce tindeam. El a zis: „Îl văd în munții din deşert”.

KAREN: Nu ştiu din ce motiv, îmi amintesc că Billy spunea că ar vrea să facem coperta cu noi pe o barcă.

BILLY: Mă gândisem că ar trebui să pozăm la răsărit. Hotărâserăm deja că albumul ar trebui să se numească *Aurora*, cred.

DAISY: Billy hotărâse ca albumul să se numească *Aurora* şi nimeni nu s-a putut contrazice cu el, dar eu am înțeles ideea. Că acest album, la care munciserăm din greu, era numit după Camila.

WARREN: M-am gândit că ar trebui să pozăm pentru copertă pe barca mea. M-am gândit că ar fi tare.

FREDDIE MENDOZA (*fotograf*): Mi s-a spus să fac o poză cu toată trupa, cu Billy şi Daisy în prim-plan. Nimic diferit de orice altă şedință foto cu o trupă, nu? Trebuie să fii foarte atent pe cine scoți în evidență şi cum faci ca asta să pară natural.

ROD: Freddie voia o atmosferă de deşert. Billy a spus că e în regulă. Aşa că asta a fost tot.

GRAHAM: Toți trebuia să fim într-un loc din munții Santa Monica în zorii zilei.

WARREN: Pete a întârziat vreo oră.

BILLY: M-am uitat la noi toți, în timp ce stăteam şi aşteptam ca fotograful să pregătească şedința, iar eu am ieşit un pic din mine însumi. Am încercat să ne văd aşa cum aveau să ne vadă ceilalți.

Adică, Graham a fost mereu un tip arătos. Mai voinic decât mine, mai puternic decât mine. Se mai rotunjise de-a lungul anilor în care duseserăm o viață de huzur, dar îi stătea bine. Iar Eddie şi Pete erau nişte băieți deşirați, dar se îmbrăcau bine. Warren avea mustața aia tare, care se purta pe atunci. Karen era superbă într-un fel mai subtil. Şi mai era Daisy.

KAREN: Ne adunaserăm toți acolo şi eram în blugi şi tricouri. Asta spusese Rod: „Purtați ce ați purta în mod obişnuit”. Şi pe urmă a apărut Daisy, care purta blugi tăiați scurt şi un maiou alb, fără sutien. Şi avea cerceii ei mari şi rotunzi, cu brățările pe brațe. Bluza era subțire şi albă şi i se vedeau sfârcurile cât se poate de bine. Şi ea ştia asta. Şi deodată a fost limpede pentru mine: *Coperta asta o să fie despre sânii lui Daisy.*

DAISY: Nu mă scuz pentru mizerii care au legătură cu coperta aceea de album. Mă îmbrac cum vreau. Port lucruri în care mă simt comod. Părerea altora nu e problema mea. I-am zis asta lui Rod. I-am spus-o şi lui Billy. Am vorbit mult cu Karen despre asta. *[Râde]* Am căzut de acord că nu suntem de acord.

KAREN: Dacă vrem să fim luați în serioşi ca muzicieni, de ce ne folosim de corpurile noastre?

DAISY: Dacă vreau să merg topless, e treaba mea. Îți zic eu, când o să ai vârsta mea, o să te bucuri că ai făcut o poză cu ei pe atunci.

GRAHAM: Billy şi Daisy nu mai vorbiseră cu adevărat, din câte ştiam eu, de la „Regret Me”.

BILLY: Nu era nimic de spus.

DAISY: Îmi datora scuze.

FREDDIE MENDOZA: Billy avea o ținută numai din denim, da? Iar Daisy avea o bluză care numai bluză nu era. Şi am ştiut că asta era fotografia. Denimul lui şi maioul ei.

Am pus trupa pe drum, sprijiniți de parapetul care stătea între şosea şi coborârea abruptă a canionului. Era un

munte uriaş care se înălța la treizeci de metri în spatele lor. Şi ieşea soarele.

Cu ei şapte stând acolo, în diferite poziții, îmi dădeam seama că obțineam ceva grozav. Calitate americană într-o singură poză, da? Ai şoseaua, praful şi țărâna. Ai o trupă pe o stâncă – jumătate din ei ciufuliți, jumătate din ei frumoşi. Ai deşertul şi pădurea din munții Santa Monica, nişte copaci care se văd pe pământul scorojit. Şi ai soarele, care străluceşte deasupra tuturor.

Şi-i mai ai pe Billy şi Daisy, nu?

Fiecare se dusese în capetele opuse ale grupului, dar eu tot încercam să-i amestec. La un moment dat, am văzut cum Daisy se apleca în față. Se uita la Billy. Am continuat să fac poze. Încerc mereu să nu atrag atenția la nimic. Încerc să stau în spate şi să las oamenii să facă ce vor. Aşa că am tot pozat-o pe Daisy cum se uita la Billy. Şi toți ceilalți se uitau la mine, la cameră. Pe urmă, pentru o fracțiune de secundă, bang, Billy s-a întors şi s-a uitat la Daisy exact când îl privea şi ea. Şi li s-au întâlnit privirile. Iar eu am surprins momentul.

Mi-am zis: *E destul de bun pentru o copertă de album.* De cum am impresia că am ceva bun, mă simt imediat mai liber, ştii? Mă simt pregătit să încerc lucruri şi să mişc oamenii, mă simt ca şi cum îi pot împinge ceva mai departe pentru că, dacă se supără pe mine şi pleacă, nu e o problemă, nu? Am spus: „E grozav, oameni buni! Acum să ne ducem în vârful muntelui”.

BILLY: Eram acolo, în soarele fierbinte, făcând poze de o oră sau două deja. Eram pregătit de plecare.

GRAHAM: Am spus: „Mergem cu maşina. Nu pe jos”. Iar eu şi fotograful ne-am contrazis puțin de câteva ori, şi, în cele din urmă, s-a decis că aveam dreptate.

FREDDIE MENDOZA: Am ajuns în locul perfect.

Billy şi Daisy s-au dat jos din maşină şi stăteau acolo, în vârful muntelui. Doar cu cerul albastru senin în spate, da? Iar restul trupei s-a aliniat şi s-a strecurat între Billy şi Daisy, iar eu am spus: „Hai să-i punem pe Billy, Daisy, Graham...” Aşa că în sfârşit i-am făcut pe Billy şi Daisy să stea unul lângă altul, iar limbajul trupului lor arăta că nu voiau ca niciun atom din corpurile lor să se atingă. Am încercat să fac conversaţie ca să-i mai destind. Am zis: „Cum a intrat Daisy în trupă?” Pentru că nu ştiam povestea şi m-am gândit că ar fi uşor de discutat.

Billy şi Daisy au început să vorbească în acelaşi timp şi pe urmă s-au uitat din nou unul la altul. Am făcut câteva poze şi am făcut prim-plan cu partea de sus a lui Billy şi a lui Daisy, cu piepturile lor, în timp ce vorbeau unul cu altul. Erau întorşi unul spre altul şi era atât de mult... Spaţiul negativ dintre ei părea... viu, cumva. Electric. Era multă *intenţie* în faptul că nu se atingeau, ştii?

Îmi dădeam seama în timp ce mă uitam prin obiectiv. Ştiam că e o poză grozavă.

DAISY: Când eram acolo, în vârful acelui munte, tipul ne-a aşezat pe mine şi pe Billy unul lângă altul şi ne-a pus o întrebare tâmpită şi imediat – eu şi Billy abia ne spuseserăm cinci vorbe de zile întregi –, primul lucru care i-a ieşit lui Billy din gură a fost o înţepătură la adresa mea.

BILLY: Ce tupeu să intri în trupa mea şi să preiei controlul albumului, şi să fii în centrul copertei de album, pe urmă să mă întrerupi în timp ce încerc să răspund la întrebarea tipului!

KAREN: Stăteam acolo, pozam, noi ceilalţi, şi îţi dădeai seama că aparatul foto nici măcar nu era îndreptat spre noi.

Tipul nici măcar nu ne fotografia. Ştii cât de prost te simți să pozezi pentru o fotografie pe care nu o face nimeni?

WARREN: M-am aşezat din greşeală pe o piatră care s-a desprins şi a început să se rostogolească la vale. Aproape l-a dărâmat pe Eddie. A trebuit să sară din calea ei.

EDDIE: Fusese o zi lungă. Mă săturasem de oamenii ăştia nenorociți.

GRAHAM: Stăteam în vârful muntelui, cu femeia pe care o iubeam, şi făceam o copertă pentru albumul despre care ştiam toți că va fi un mare hit. Jur, mă gândesc câteodată la ziua aceea când mă simt deprimat! Mă gândesc la asta ca să-mi amintesc că nu ştii niciodată ce fel de nebunie bună te aşteaptă după colț, dar e greu să nu-ți treacă prin minte şi că, după acelaşi colț, poți să ai parte de multe chestii nebuneşti.

FREDDIE MENDOZA: Când am început să developez imaginile, am ştiut că cea cu trupa sprijinită de parapet, cu Billy şi Daisy uitându-se unul la altul... am ştiut că aia era grozavă, da? Dar pe urmă am scos-o pe cea mai bună dintre pozele cu trunchiurile lui Billy şi Daisy şi am zis: „Da, futu-i!" E genul de poză grozavă care –în clipa când o vezi – nu se poate să nu îți trezească o reacție emoțională.

El era în blugi, ei i se vedea pieptul. Ştiai cine sunt, chiar fără să le vezi fețele. Puteai să umpli singur golurile. Cu cerul albastru între ei, încadrat într-o linie mai mult sau mai puțin dreaptă pe partea lui Billy, iar pe partea lui Daisy era mai curbată, pentru că se mişca după conturul corpului ei... Masculin şi feminin în acelaşi timp.

Pe urmă, când te uitai cu atenție, se vedea că ea are ceva în buzunar. Nu ştiam sigur ce e. Arăta ca o fiolă – bănuiam

că pentru pastile sau prafuri. Şi asta completa tabloul. Era America. Erau sâni. Era sex. Erau droguri. Era vară. Era angoasă. Era rock-and-roll.

Şi aşa era, Billy şi Daisy, cu torsul lor pe faţă. Pe spate, era toată trupa, cu Billy şi Daisy uitându-se unul la altul. O copertă de album al dracului de bună. Dacă pot să spun.

DAISY: Da, aveam cocaină în buzunar. Ce altceva putea să fie? Sigur că erau droguri.

BILLY: Ştii cum e când nu te poţi opri să verifici unde e cineva? Chiar şi când îţi spui că nu-ţi pasă? Doar... mă simţeam de parcă încercam mereu să nu mă uit la ea. [Râde] Jur că tipul ăla a prins singurele două momente când mă uitam la ea. M-a prins pe coperta din faţă şi pe cea din spate.

GRAHAM: Când Teddy ne-a arătat macheta albumului, cu Billy şi Daisy în faţă şi ei uitându-se unul la altul pe spate... Nimeni n-ar fi trebuit să se mire, dar te doare puţin, să ştii că nu eşti atracţia principală. Adică, trăiam în umbra fratelui meu practic din ziua în care mă născusem. Începeam să mă întreb cât mai trebuia să fac asta.

EDDIE: Billy şi Daisy credeau mereu că sunt cei mai interesanţi oameni din lume. Şi toată coperta aia de album le confirma asta.

BILLY: E o copertă grozavă.

DAISY: E legendară.

KAREN: Înregistrările începeau cu adevărat să se relaxeze. Ne-am întors în studio pentru ultimele retuşuri.

EDDIE: Cred că se întâmpla cam după ce terminaserăm înregistrările adiționale pentru „This Could Get Ugly*”.* Eram în studio, ascultând nişte piese cu toții. Mă rog, fără Warren, Pete sau Billy. Ei nu erau acolo. Pe urmă a plecat Teddy. Apoi Rod. Şi cred că a plecat chiar şi Artie. Voiam să termin pentru seara aia, aşa că m-am dus la maşină, cu gând să plec acasă, şi mi-am dat seama că îmi uitasem cheile, aşa că m-am întors foarte repede. Şi am auzit doi oameni care şi-o trăgeau! Şi mi-am zis: *Cine dracului şi-o trage în baie?*

Şi atunci am auzit vocea lui Graham. Şi am văzut, prin uşa întredeschisă, părul lui Karen. Şi am ieşit în fugă de acolo. M-am urcat în maşină. Am condus până acasă. Când am ajuns acasă mi-am dat seama că încă zâmbeam. Mă bucuram pentru ei. Se potriveau unul cu altul. Mi-am zis: *Pun pariu că se căsătoresc.* Şi eu nu credeam asta niciodată despre cineva.

WARREN: Cred că am terminat ultimele mele înregistrări prin decembrie. Îmi amintesc că mă gândeam că sunt pregătit să terminăm albumul ca să ne putem întoarce la drum. Voiam mulțimile, aplauzele, fanele şi drogurile. În plus, ceva ce nu-ți spune nimeni când cumperi o casă pe o barcă... e foarte uşor să te cuprindă febra cabinei. Asta ar trebui să fie mai mult o chestie de un *weekend.*

KAREN: În timp ce ne terminam părțile pentru album, am început să plecăm. Să luăm o binemeritată pauză. Când eu şi Graham am înregistrat tot ce era nevoie, am închiriat o casă în Carmel pentru câteva săptămâni. Doar noi doi, o cabană, plaja, copacii. Mă rog, şi ciupercile.

GRAHAM: Cred că Eddie şi Pete s-au întors pe Coasta de Est pentru ziua mamei lor sau ceva de genul.

EDDIE: Simțeam nevoia să mă destind. După petrecerea de aniversare a părinților noştri, Pete şi Jenny au rămas cu ei, iar eu am petrecut vreo două săptămâni la New York.

DAISY: Nu mai aveam nimic de făcut. Înregistrasem vocea. Coperta albumului era făcută. Datele turneului nu erau încă stabilite. Am zis: „Dă-o dracului, plec în Phuket!" Aveam nevoie de o călătorie să-mi limpezesc mintea.

BILLY: Mi-am luat puțin timp liber, dar pe urmă m-am întors cu Teddy în studio şi am reluat albumul secundă cu secundă, piesă cu piesă, apoi am remixat, am remixat, am remixat până a ieşit perfect. Teddy, Artie şi cu mine am stat în camera de control douăzeci de ore pe zi timp de vreo trei săptămâni.

Din când în când, mă duceam acolo şi reînregistram o parte din instrumente când ni se părea că un riff nu era exact cum trebuie sau voiam să adăugăm pianul sau o chitară Dobro, ori nişte accente pe tobă. Lucruri simple.

ARTIE SNYDER: Era un album când au plecat toți, şi când s-au întors era... un album diferit. Era mult mai nuanțat, mai profund, mai inovator. Teddy şi Billy au intrat şi au completat spațiile goale. Au adăugat clopote şi instrumente vibrante, chei şi scrapere[24]. Cred că la un moment dat am înregistrat chiar şi sunetul pumnului lui Billy care lovea lateralul unui braț de scaun pentru că ne-a plăcut sunetul înfundat pe care îl scotea.

---

[24] Instrument de percuție constând într-o suprafață crestată peste care se trece cu un băț (n. tr.).

Teddy şi Billy aveau o adevărată viziune. O imagine clară despre cum trebuiau construite cântecele, iar Teddy se concentra cu adevărat pe impuls.

De exemplu, la un cântec ca „Regret Me”, care, atunci când au început, era doar o singură voce şi câteva înfloriturisimple, Teddy l-a forțat pe Billy să intre şi să adauge un întreg nivel vocal. Billy nu a vrut la început, dar, până la final, îşi pusese o amprentă foarte puternică asupra cântecului. A rescris şi a reînregistrat rifful principal, apoi şi Teddy au dat înapoi tobele lui Warren până la introducerea în refren. Adică, au făcut un cântec complet nou.

Pe „Aurora” , Billy a încetinit, a rărit clapele lui Karen, l-a dat mai tare pe Graham. A devenit mult mai curat.

Teddy şi Billy – şi am ajuns şi eu la asta – aveau un limbaj codificat. Ne distram cu el. Cred că se vede cu adevărat. Cred că se vede pe ultima variantă. Mixajul final al albumului e un material dinamită.

BILLY: Când am avut cântecele aşa cum le-am vrut, eu şi Teddy ne-am gândit mult la ordinea de pe album. Cred că oamenilor le place când îi întristezi, dar nu vor să-i *laşi* trişti. Albumele grozave trebuie să fie ca un carusel de emoții care te lasă undeva, în vârf. Trebuie să le laşi oamenilor puțină speranță. Aşa că ne-am gândit multă vreme la lista pieselor. Trebuia să ne iasă perfect. Am ordonat-o matematic şi instrumental.

Începem în forță, cu îndrăzneală, „Chasing the Night”.

Lucrurile devin un pic mai intense cu „This Could Get Ugly”.

Pe urmă, „Impossible Woman” e sălbatic şi sumbru. Are ceva care te bântuie.

„Turn It Off” o ia la fugă. E un imn.

„Please” e disperat, există ceva apăsător, o implorare.

Pe urmă, fața B.

„Young Stars” e chinuit, dar în ritm alert, un pic periculos, dar poți să dansezi pe el.

Şi pe urmă intri direct în „Regret Me”, care e dur, rapid şi aspru.

Apoi cobori un pic cu „Midnights”, care se îndulceşte puțin.

Începe „A Hope Like You”. Lent, tandru şi nostalgic şi spartan.

Pe urmă, ştii, iese soarele în sfârşit. Termini într-o notă optimistă. Închei cu o explozie. „Aurora”. Vastă, exuberantă şi percutantă.

Tot albumul... era o călătorie grozavă. De la început la final.

SIMONE: Eram în Manhattan când am primit o vedere de la Daisy, din Thailanda.

DAISY: În primele zile petrecute în Thailanda, am vrut doar să mă relaxez. În mintea mea era că aveam să mă duc singură într-un loc şi poate voi reflecta la mine însămi. Evident, nu s-a întâmplat asta. După două zile, turbam de nelinişte. Era cât pe ce să-mi iau bilet la un zbor spre casă, cu cinci zile mai devreme.

SIMONE: Pe vederea pe care a trimis-o scria doar: „Vino în Phuket. Adu cocaină şi ruj”.

DAISY: Dar pe urmă l-am întâlnit pe Nicky.

Stăteam afară la piscină, privind spre apă. Cu mințile aiurea de drogată. Şi un bărbat incredibil de frumos, înalt şi cu înfățişare elegantă a venit şi fuma o țigară, iar eu am spus: „Poți s-o stingi, te rog?” Pentru că uram să simt miros de fum dacă nu fumam eu.

El a răspuns: „Crezi că doar pentru că eşti superbă obții ce vrei?” Avea un accent italian fabulos.

Am zis: „Da”.

Iar el a spus: „OK, atunci. Ai dreptate”. Şi a stins țigara. A spus: „Sunt Niccolo Argento”. M-am gândit că e un nume grozav. Îl spuneam întruna. *Niccolo Argento. Niccolo Argento.* Mi-a oferit ceva de băut. Apoi i-am oferit şi eu ceva de băut. Pe urmă, am tras o linie sau două pe marginea piscinei, *cum era normal*, apoi mi-am dat seama că el habar nu avea cine sunt. Ceea ce, la momentul respectiv, era un fel de noutate. Pentru că majoritatea oamenilor cel puțin ştiau „Honeycomb”. Aşa că i-am povestit despre trupă, iar el mi-a povestit despre el şi cum călătorea din loc în loc, fără să rămână nicăieri prea mult timp. Îşi spunea „aventurier”. Cică era în căutarea unei „vieți pline de experiențe”. Apoi a ieşit la iveală faptul că era prinț. Un prinț italian.

Nici nu ştiu când s-a făcut patru dimineața şi am ajuns în camera mea de hotel, ascultând discuri cu volumul dat la maximum, în vreme ce personalul hotelului ne ruga să păstrăm liniştea. Niccolo avea LSD şi-mi spunea că mă iubeşte, iar eu am zis că suna poate nebunesc de-a dreptul, dar credeam că şi eu îl iubesc.

SIMONE: Voiam să o văd şi aveam o pauză de câteva săptămâni între concerte. Eram puțin îngrijorată pentru ea, ceea ce, de la o vreme, devenise un fel de stare de fapt. Aşa că mi-am luat bilet de avion.

DAISY: În următoarele câteva zile, i-am mărturisit totul lui Nicky. Mi-am pus sufletul pe tavă. Îi plăcea muzica pe care o iubeam eu. Şi arta care-mi plăcea mie. Şi pastilele care-mi plăceau. Mă făcea să simt că era singurul care mă putea înțelege vreodată. I-am spus cât de singură sunt şi cât de greu fusese să lucrez la albumul acela. Şi ce simțeam pentru Billy. Nu i-am ascuns nimic. M-am deschis şi am lăsat totul să se reverse, iar el a ascultat totul.

La un moment dat, am zis: „Probabil crezi că sunt nebună".

Iar el a spus: „Daisy a mea, în ceea ce te priveşte, totul are logică pentru mine".

Din câte se părea, nu era nimic legat de mine, orice i-aş fi spus, orice adevăr, pe care el să nu-l poată accepta. Acceptarea este un drog puternic. Şi ar fi trebuit să o ştiu, pentru că le-am luat pe toate.

SIMONE: Aşadar, am zburat în Thailanda. Eram epuizată şi amețită de diferența de fus orar. Am urcat într-un autobuz ca vai de el şi am ajuns la hotel. M-am cazat. Am întrebat la recepție în ce cameră era Lola La Cava şi... plecase de la hotel. Dispăruse.

DAISY: Eu şi Nicky eram într-o discotecă din Patong, iar el a avut ideea să ne facem bagajul şi să plecăm în Italia. A spus: „Trebuie să-ți arăt țara mea". Probabil că am sunat pe cineva şi am rezervat două bilete spre Florența, la un moment dat, pentru că, într-o dimineață, au apărut nişte bilete la uşă.

Aşa că eu şi Nicky am luat avionul spre Italia. Şi jur că eram la jumătatea drumului într-acolo când mi-am amintit că Simone venea în Thailanda să ne întâlnim.

SIMONE: Am găsit-o dându-mă drept ea la telefon când am sunat la banca la care avea cardurile de credit.

DAISY: Eu şi Nicky eram la Florența, în vizită la Grădinile Boboli, când a spus: „Hai să ne căsătorim”. Aşa că am zburat la Roma şi ne-a cununat un prieten de familie al lui, care era preot. Am spus că sunt catolică. Am mințit un preot catolic, dar purtam o rochie superbă, fără umeri, din dantelă şi bumbac, de culoarea fildeşului, cu nişte mâneci uriaşe bufante.

Regret căsătoria aceea, dar nu regret rochia.

SIMONE: În sfârşit, am găsit-o pe Daisy la Roma, într-o cameră de hotel uriaşă, grandioasă, cu vedere spre Vatican. La Roma! A trebuit să traversez jumătate de lume ca să o găsesc. Şi când am găsit-o, era drogată şi nu purta nimic altceva decât o pereche de chiloți. Şi îşi tăiase părul; avea o tunsoare bob neîngrijită.

DAISY: Era o tunsoare grozavă.

SIMONE: Era o tunsoare foarte bună.

DAISY: Am spus mereu: „Italienii se pricep la păr”.

SIMONE: Daisy nici măcar nu a părut surprinsă să mă vadă. Ceea ce mi-a demonstrat cât de distrusă era. Primul lucru pe care l-am observat când m-am aşezat a fost că avea un inel cu un diamant uriaş pe deget. Şi a apărut un tip – slăbuț, cu părul des şi creț –, şi nu avea cămaşă. Iar Daisy mi l-a prezentat: „Simone, el e soțul meu, Niccolo”.

DAISY: Practic vorbind, căsătoria cu Niccolo mă transforma în prințesă. Asta nu poate să iasă din ecuație. Îmi plăcea

ideea de a aparține unei familii regale uriașe. Bineînțeles, viața mea cu Nicky nu era deloc așa. Ar fi trebuit să știu că a fi cu Nicky nu avea să fie așa cum o făcuse el să pară. Iată o lecție pentru toți, învățați de la mine: bărbații frumoși care-ți spun ce vrei să auzi sunt aproape întotdeauna mincinoși.

SIMONE: Am încercat s-o conving să vină acasă, dar nu voia să cedeze. Pentru că, atunci când îi spuneam că sunt lucruri pe care trebuia să le facă – trebuie să te pregătești pentru turneul de promovare a albumului sau ar trebui să nu mai iei atâtea droguri odată, sau ar trebui să încerci să rămâi puțin trează –, venea Nicky, care-i spunea că nu trebuia să facă nimic din ce nu voia să facă. El era acolo, amplificându-i toate pornirile negative. Tot timpul. Era ca o pasăre care-i ciripea la ureche, validându-i fiecare impuls.

KAREN: Când ne-am întâlnit toți în ianuarie, Daisy nu era de găsit.

GRAHAM: Eram în biroul lui Teddy de la Runner, cu Rich Palentino, și voiam să ascultăm toți mixajul final. Și ne așteptam să... Mă rog, credeam cu toții că știm exact ce înregistrarăm, mai mult sau mai puțin.

WARREN: Eram mahmur și nu era cafea în nicio cafetieră din birourile de la Runner. I-am spus secretarei de la recepție: „Cum adică nu e cafea?”

„E stricat aparatul”, a răspuns ea.

I-am zis: „Păi, înseamnă că n-am şanse să fiu viu la şedința asta”.

Ea mi-a răspuns: „Eşti prea de tot”. Pe urmă a părut un pic supărată, de parcă nu puteam să înțeleg în ce situație se afla. Eram mahmur.

Am zis: „Stai, nu m-am culcat cu tine, nu?”

Nu mă culcasem.

KAREN: Albumul începe, toți stăm în jurul mesei...

EDDIE: Primul cântec, „Chasing the Night”! Ticălosul îmi schimbase nenorocita aia de linie. Îmi schimbase căcatul de linie.

BILLY: Nu cred că mi-am dat seama, până nu l-am ascultat toți la un loc... Nu cred că mi-am dat seama câte lucruri schimbaserăm eu şi Teddy.

EDDIE: De acolo, a fost şi mai rău. A schimbat reglajul la „Please”. L-a schimbat complet şi l-a reînregistrat. De parcă nu aveam să observ că trecuse la reglaj de Nashville. De parcă nu aveam să observ că piesa trebuia cântată cu altă afurisită de chitară. Şi toți ceilalți au văzut şi ei! Vedeau ce făcuse, dar nimeni nu voia să spună nimic, ştii ce zic? Pentru că Teddy şi Runner erau atât de mulțumiți de album, încât vorbeau de concerte pe stadioane şi de sute de imprimări şi chestii din astea. Spuneau că vor să lanseze „Turn It Off” cât de curând şi erau încredințați că va ajunge pe primul loc în topuri. Aşa că toți vedeau numai simbolul dolarului şi nimeni nu i-a spus absolut nimic lui Billy. Sau lui Teddy.

KAREN: Îmi scosese clapele de pe două cântece. Eram furioasă, normal că eram furioasă, dar ce era să facem?

Rich Palentino era atât de încântat de album, încât împroşca peste tot cu salivă când vorbea.

WARREN: Aş fi avut mult mai mult respect dacă Billy n-ar fi încercat să pretindă că nu producea albumul cu Teddy. Nu-mi plac chestiile pe sub mână. Nu-mi place să spun un lucru şi să fac altul.

Pe de altă parte, eram bateristul unei trupe rock de succes despre care toţi spuneau că se îndreaptă spre vârful topurilor. Am ştiut mereu să privesc în perspectivă. Dacă pot să spun aşa.

ROD: Atunci au început şuşotelile. Toţi au încetat să vorbească unii cu alţii şi au început să-mi şoptească mie.

Karen a spus: „Mi-a scos clapele şi nici măcar nu m-a întrebat".

Am sfătuit-o: „Trebuie să vorbeşti cu el despre asta".

Dar ea nu a făcut-o.

Pete a zis că acum discul era prea blând. Că era stânjenit de el. I-am spus: „Vorbeşte cu Billy despre asta".

I-am spus şi lui Billy: „Trebuie să vorbeşti cu colegii tăi de trupă".

El a comentat: „Dacă vor să discute cu mine, o să discute cu mine".

Una peste alta, toţi se întrebau când avea să se întoarcă Daisy, dar eu eram singurul dispus să încerce să o găsească.

GRAHAM: Situaţia asta stranie îmi dădea de înţeles că lucrurile se schimbau. Că nu mai eram aceeaşi trupă din urmă cu câţiva ani, când, dacă Billy voia să refacă înregistrările lui Eddie, mi-ar fi spus. Ar fi tatonat ideea cu mine. În schimb, vorbea cu Teddy, dar asta era valabil pentru multe lucruri care ne priveau pe mine şi Billy. Eu o aveam pe Karen. El le avea pe Camila şi pe fete. Şi când voia

să vorbească despre idei... ei bine, măcar pe parcursul înregistrărilor pentru *Aurora...* o avea pe Daisy. Nu o să spun că mă simțeam ca şi cum Billy nu mai avea nevoie de mine. E mult prea dramatic, dar mă simțeam ca şi cum nu mai eram tot timpul o echipă. Ca şi cum depăşiserăm etapa asta.

Ştii, cred că o mare parte din felul în care mă autodefineam avea legătură cu el. Întotdeauna – toată viața mea până în acel punct –, întotdeauna m-am simțit ca fratele mai mic al lui Billy Dunne. Şi atunci mi-a dat prin minte că el probabil nu se definea niciodată ca fratele mai mare al lui Graham Dunne. Nici prin gând nu i-ar fi trecut.

BILLY: Privind în urmă, înțeleg de ce s-au supărat, dar nu regret nimic din ce am lucrat la acel album. Rezultatul vorbeşte de la sine.

KAREN: E foarte complicat. Albumul nostru era cel mai bun pentru că Billy a fost forțat să ne lase să compunem şi să facem aranjamentele de la început? Aşa cred. A fost cel mai bun pentru că, în cele din urmă, Billy a preluat din nou conducerea? Pentru că Teddy ştia când să-l facă pe Billy să asculte alte idei şi când să-l lase să conducă totul? A fost cel mai bun datorită lui Daisy? Habar n-am! Am stat mult timp să mă gândesc la asta şi n-am idee.

Dar când faci parte din ceva atât de important cum a ajuns acel album să fie, vrei să ştii că eşti parte integrantă din el. Vrei să crezi că n-ar fi putut să o scoată la capăt fără tine. Billy nu s-a străduit niciodată să-i facă pe ceilalți să se simtă parte integrantă.

BILLY: Toate trupele trec prin probleme din astea. Ştii cât de greu e să faci atât de mulți oameni să ajungă la un acord pe o temă atât de subiectivă?

ARTIE SNYDER: Am auzit nişte aluzii cum că existau nemulţumiri. Că o parte din membrii trupei nu erau fericiţi cu schimbările făcute. Sau poate cu *felul* în care se făcuseră schimbările, dar mie mi s-a părut că e cam ciudat, faptul că toţi se supărau pe Billy, de parcă el era la conducere. Teddy era la conducere. Dacă Billy refăcuse înregistrările lui Eddie a fost pentru că Teddy fusese de părere că Billy trebuia să le refacă. Nu l-am văzut niciodată pe Billy făcând ceva fără susţinerea lui Teddy.

Ba chiar am făcut o glumă odată, când Teddy nu era în cameră. Billy voia să scoată chitara Dobro de pe o piesă, dar Teddy voia să o păstreze. Când a plecat Teddy, am spus: „Ar trebui să o scoatem pur şi simplu şi să vedem dacă observă".

Billy a clătinat din cap, foarte serios. A zis: „Cel mai mare hit al nostru a fost un cântec pe care aveam impresia că-l urăsc. Teddy e singurul care l-a salvat". A adăugat: „Dacă trebuie să alegem între părerea lui şi a mea, alegem părerea lui".

SIMONE: În sfârşit, am convins-o pe Daisy să-şi cumpere bilet de avion şi să se întoarcă în LA pentru începerea repetiţiilor.

DAISY: Când i-am spus lui Nicky că e timpul să mă întorc în LA, nu prea m-a încurajat. Trupa trebuia să facă promovare şi să lanseze piese în premieră. Trebuia să ne pregătim să plecăm în turneu. Şi el ştia asta. Îi spusesem toate astea

încă de când ne cunoscuserăm, dar el a spus: „Nu pleca! Stai aici! Trupa nu înseamnă nimic”. M-a durut treaba asta. Pentru că trupa însemna totul. Un lucru în care părea să constea toată valoarea mea, iar el îl trata ca şi cum era un nimic. Mi-e jenă să spun că aproape m-a convins. Aproape că n-am plecat spre aeroport.

Simone a bătut la uşă, iar Nicky a spus: „Nu răspunde!”

Am zis: „E Simone. Trebuie să răspund”. Ea stătea în uşă, cu o expresie furioasă, şi, nu o să uit niciodată, a zis: „Ia-ţi valiza şi treci în taxi! Acum”. Nu o mai văzusem niciodată aşa. Şi parcă, pur şi simplu, m-am trezit din somn.

Fiecare ar trebui să aibă în viaţa sa o persoană despre care să ştie că n-ar face nimic să o îndrume greşit. S-ar putea ca omul acesta să nu fie de acord cu tine. Ar putea chiar să-ţi frângă inima, din când în când, dar trebuie să ai măcar un om despre care ştii că-ţi va spune întotdeauna adevărul.

Ai nevoie de un om care, când se stârneşte rahatul, să-ţi ia boarfele, să ţi le arunce într-o valiză şi să te smulgă de lângă prinţul italian.

SIMONE: Am târât-o acasă.

KAREN: Daisy s-a întors dintr-o vacanţă de o lună şi, cumva, era cu vreo cinci kilograme mai slabă ca înainte, în condiţiile în care, ştii, Daisy nu avea de unde să dea jos cinci kilograme. Şi îşi tăiase părul, şi avea un inel cu diamant, şi era prinţesă.

BILLY: Eram şocat – adică, absolut şocat, mi-a căzut faţa – când a apărut măritată.

DAISY: Ce-i păsa lui? Sincer, ce-i păsa lui? Asta mă întrebam. El era căsătorit. Eu nu puteam fi măritată?

WARREN: Hai să n-o luăm razna! Se măritase cu *fiul* unui prinț. Când s-a întors, am întrebat-o câți trebuiau să moară ca să ajungă tipul ăla rege, iar ea a zis: „Păi, practic, italienii nu mai au monarhie”. Aşa că... mie nu mi se pare că era cine ştie ce prinț.

ROD: Pregăteam albumul de lansare în vara aceea. Pe măsură ce se apropia momentul, am început să trimitem albumul terminat criticilor şi revistelor. Aveam multe cereri de interviuri.

Voiam o copertă mare şi ochioasă de revistă care să apară pe tarabe când ieşea albumul. Evident, voiam *Rolling Stone*. Şi Daisy, mai ales, îl voia din nou pe Jonah Berg. Aşa că am sunat, iar el a fost de acord.

JONAH BERG: Planul era să mă duc să stau cu ei în timpul repetițiilor.

Simțeam că am o anumită legătură cu ei, cu trupa, pentru că ştiam că articolul meu îi îmboldise să facă un album împreună. Aşa că, dacă eu credeam că albumul era nasol, ar fi fost puțin stânjenitor, dar m-a lăsat cu gura căscată. Sub aspect liric, se întâmplau multe acolo. Billy şi Daisy aveau număr egal de piese. Şi la câteva dintre piesele care te prindeau cel mai mult erau coautori. Aşa că m-am trezit în situația în care credeam că toată colaborarea asta dintre Billy şi Daisy era foarte intensă.

KAREN: În primele zile de repetiții, a fost foarte subtil, dar, dacă erai foarte atent, observai că Billy şi Daisy nu vorbeau deloc unul cu altul.

GRAHAM: În timp ce discutam de lista pieselor pentru concert, stăteam toți pe scenă, dar Billy şi Daisy nu-şi vorbeau direct. Îmi amintesc că Billy a propus să nu mai

cântăm „Honeycomb” , deşi era un mare hit al nostru. Ne-a sugerat să rămânem la „Aurora” şi poate încă un cântec sau două.

Daisy s-a uitat la mine şi a întrebat: „Ce părere ai, Graham? Cred că oamenii aşteaptă piesa asta. Nu vrem să-i dezamăgim”. Nu înțelegeam de ce mi se adresa mie.

Până să apuc să răspund, Billy s-a uitat la mine şi a zis: „Dar e lentă. Trebuie să ținem minte că vom cânta în săli mari. Avem nevoie de piese care să mişte publicul”. Era cât pe ce să-l întreb pe Billy dacă asta însemna că nu vrea să cântăm nici „A Hope Like You”, pentru că şi piesa aceea era lentă. Înainte de asta, Billy a zis: „Atunci aşa rămâne”.

Şi atunci Daisy a întrebat: „Păi, ceilalți ce părere au?”

Iar în tot acest timp nici măcar nu se uitau unul la altul. Toți stăteam în jur, uitându-ne cum vorbeau unul pe lângă altul.

BILLY: În prima zi de repetiții am venit cu o stare bună de spirit. Mi-am zis: *E un om cu care trebuie să muncesc. O să uit de haosul din jur. E o relație profesională.* Am încercat să las la o parte problemele mele personale cu ea. Şi ştii ce? Tot mai eram supărat pe ea pentru că ceruse să se voteze pentru „Regret Me”. Da, eram, dar asta era de domeniul trecutului. Aşa trebuia să fie. În concluzie, m-am asigurat că vorbesc blând şi că-mi văd de treaba mea.

DAISY: Eram pregătită să las toate mizeriile dintre mine şi Billy în urmă. Acum eram măritată. Încercam să mă concentrez asupra lui Nicky. Încercam cu adevărat să fac relația să meargă.

În cele din urmă, Nicky a fost de acord să vină când am intrat în repetiții. A sosit cu avionul de la Roma şi s-a mutat la mine acasă, la Marmont.

A luat şi cina cu părinţii mei. Eu nu luam cina cu ai mei aproape niciodată, dar i-am întrebat dacă vor să-l cunoască şi ne-au invitat la Chez Jay. A fost incredibil de politicos şi plăcut, şi chiar i-a impresionat. Îi dădea întruna cu „Da, doamnă Jones. Nu, domnule Jones", iar lor le plăcea chestia asta. Însă în clipa în care am urcat în maşină, după cină, a zis: „Cum poţi să-i suporţi pe oamenii ăştia?" Şi eu am zâmbit cât de larg era omeneşte posibil.

Îmi plăcea să fiu măritată. Îmi plăcea ideea că suntem o echipă, că sunt legată de o singură persoană. Aveam un om care mă întreba ce făcusem peste zi, în fiecare zi.

SIMONE: Teoretic, căsătoria avea sens pentru Daisy. Avea nevoie de stabilitate pe atunci. Adică, a fost mereu prietena mea cea mai bună, întotdeauna va fi, dar ea voia pe cineva cu care să-şi împartă viaţa. Cineva care s-o iubească şi căruia să-i pese de ea, şi să o venereze. Voia pe cineva care, când nu ajungea acasă până la o anumită oră, să se întrebe pe unde umblă.Aşa că... am înţeles ce încerca să facă. Şi eu îmi doream asta pentru ea.

Doar că alesese persoana greşită, din motivele greşite.

DAISY: Evident, au fost multe semne că făcusem o manevră greşită. Niccolo era mai dependent de droguri decât mine. Eu eram cea care-i spunea să o lase mai moale. Eu eram cea care refuza să ia heroină. Eu eram cea care observa cât cheltuiam pe cardurile mele de credit. Şi el se simţea foarte ameninţat de Billy. Era gelos pe orice bărbat cu care mă întâlnisem înainte sau pentru care simţisem ceva, pe orice bărbat cu care era *posibil* să mă culc. Pe atunci, le consideram probleme de tineri căsătoriţi.

Se spune că primul an de căsnicie e cel mai greu, iar, pe atunci, chiar credeam asta. Mi-aş dori să-mi fi spus cineva că dragostea nu înseamnă tortură. Pentru că eu credeam că

dragostea e un lucru care trebuie să te sfâşie în două şi să te lase cu sufletul distrus, şi să te facă să-ți bată inima în cel mai urât fel. Credeam că dragostea înseamnă bombe, lacrimi şi sânge. Nu ştiam că trebuie să te facă să te simți mai uşor, nu mai apăsat. Nu ştiam că trebuia să necesite doar efortul de a te îmblânzi. Credeam că dragostea înseamnă război. Nu ştiam că trebuie să... Nu ştiam că trebuie să fie pace. Şi ştii ce? Chiar dacă ştiam asta, nu ştiu dacă aş fi fost pregătită să o accept sau să o prețuiesc.

Voiam droguri, sex şi angoasă. Asta voiam. Pe atunci, credeam că celălalt gen de dragoste... Credeam că e pentru alte genuri de oameni. Sincer, credeam că genul acela de dragoste nu exista pentru femei ca mine. Dragostea aceea era pentru femei precum Camila. Îmi amintesc foarte bine că asta credeam.

SIMONE: Niccolo avea multe calități. Chiar avea. Îi păsa de ea. O făcea să se simtă în siguranță, în felul lui. O făcea să râdă. Aveau glumele lor, pe care eu nu le-am înțeles niciodată. Ceva despre jocul de Monopoly. Nu ştiu, dar chiar o făcea să râdă. Şi Daisy avea un zâmbet atât de grozav şi fusese nefericită atât de multă vreme!

Dar era posesiv. Şi nu poți să fii stăpânul nimănui, cu atât mai puțin al unui om ca Daisy.

WARREN: L-am întâlnit pe Niccolo şi m-am gândit: *Oh, OK, am înțeles. E un escroc.*
EDDIE: Mie îmi plăcea Niccolo. S-a purtat mereu frumos cu mine şi cu Pete.

BILLY: Niccolo venea deseori la studio să ne asculte cum repetam. A fost o zi în care eu şi Daisy... repetam armoniile vocale şi nu prea mergea. Am avut câteva momente de respiro şi i-am spus: „Poate trebuie s-o cântăm în altă

tonalitate”. Era mai mult decât îi spusesem de nici eu nu mai ştiu când, dar Daisy a zis doar că e bine aşa cum e. Am spus: „Dacă nu atingi nota exact cum trebuie, trebuie să schimbăm ceva”. Ea a dat ochii peste cap. Mi-am cerut scuze. Pentru că nu voiam să fac o scenă. Am zis: „OK, îmi pare rău”. M-am gândit că se rezolvă aşa.

Dar ea a zis doar: „N-am nevoie de scuzele tale, bine?”

Am spus: „Încerc doar să mă port frumos”.

Ea a zis: „Nu mă interesează *frumosul* tău”. Pe urmă, s-a înfiorat. Şi era frig în studio, şi ea nu purta mai nimic. Mi se părea că îi e frig.

Şi am zis: „Daisy, îmi pare rău! Hai să ne înţelegem bine, în regulă? Poftim, ia cămaşa mea”. Aveam un tricou şi o cămaşă pe deasupra. Sau poate purtam o geacă sau ceva. În fine, am scos-o şi i-am pus-o pe umeri.

Ea a scuturat din umeri s-o scoată şi a zis: „N-am nevoie de căcatul tău de haină”.

DAISY: Billy ştie întotdeauna cel mai bine. Ştie când nu cânţi bine. Ştie cum ar trebui să repari. Ştie ce ar trebui să porţi. Eram sătulă să-mi spună Billy cum trebuiau să meargă lucrurile.

BILLY: Eram sătul să fiu tratat de parcă *eu* eram problema ei. Ea era problema *mea*. Şi tot ce am încercat eu să fac a fost să-i dau haina mea.

DAISY: Nu voiam haina lui. Ce-mi trebuia mie haina lui?

GRAHAM: Daisy începea să ridice puţin tonul, iar în clipa în care a făcut-o, Niccolo a dat buzna.

KAREN: Stătea pe canapelele pe care le aveam în colţ, lângă frigiderele cu bere. Mereu purta sacouri peste tricouri.

WARREN: Nenorocitul ăla bea toate berile bune.

BILLY: A venit în fugă spre mine şi m-a apucat de cămaşă. A zis: „Care-i problema aici?” I-am dat mâna la o parte şi mi-a fost clar, după expresia de pe faţa lui, că tipul are probleme.

GRAHAM: Mă uitam la ce se întâmplă – la cearta care se stârnea – şi mă gândeam: În ce moment trebuie să intervin?

Eram îngrijorat că Billy o să-l pocnească.

KAREN: N-ai fi crezut, la început, că Niccolo era dur. Pentru că ţi se băga pe sub piele. Şi nu era musculos sau ceva de genul ăsta. Şi trebuia să mai fie şi prinţ sau mai ştiu eu ce, dar l-am văzut cum i se bomba pieptul şi, uite, Billy e un tip formidabil, dar aveai senzaţia că Niccolo era un pic dezaxat.

WARREN: Există un cod între doi bărbaţi care se bat. Nu loveşti la boaşe. Nu dai cu piciorul. Nu muşti niciodată. Niccolo ar fi muşcat. Pur şi simplu, se vedea.

BILLY: Dacă l-aş fi putut bate? Poate, dar nu cred că el voia să se bată, cum nu voiam nici eu.

DAISY: Nu prea eram sigură ce să fac. Cred că doar am aşteptat, uitându-mă, la ce se întâmpla.

BILLY: El a zis: „Stai departe de ea, OK? Lucraţi împreună şi asta-i tot! Nu vorbeşti cu ea, nu o atingi, nici măcar nu te uiţi la ea”. Mi s-a părut o porcărie. Adică, sigur, tipul ăsta poate să încerce să-mi spună ce să fac, dar n-ar trebui să-i spună lui Daisy ce să facă. M-am întors şi m-am uitat la Daisy, şi am întrebat: „Asta vrei şi tu?”

Iar ea s-a uitat o clipă în altă parte, pe urmă s-a uitat iar la mine şi a zis: „Da, asta vreau”.

DAISY: O, în ce mizerii încurcate m-am băgat în viață!

BILLY: Nu-mi venea să cred. Că ea ar... Avusesem încredere în ea, când toate semnele arătau că n-ar fi trebuit. Şi nu mai voiam să fac asta. Absolut, nu mai voiam s-o fac. Era exact aşa cum crezusem că e. Şi simțeam că fusesem un prost să cred altceva. Am ridicat mâinile şi am zis: „În regulă! Nu mai auzi o vorbuliță de la mine".

EDDIE: Nu-mi venea să cred! Cineva chiar îl pusese la punct pe Billy Dunne.

KAREN: În după-amiaza aceea sau poate a doua zi a venit Jonah Berg prima dată. Eu stăteam ca pe ace. Cred că toți eram la fel. Pentru că Billy şi Daisy nici nu se priveau. Am repetat „Young Stars" toată după-amiaza şi, chiar şi când cântau împreună, în armonie, nu se uitau unul la altul.

JONAH BERG: Am venit şi mă aşteptam la o atmosferă caldă. Adică, era o trupă care tocmai terminase un album grozav. Unul în care era evident că toți erau pe aceeaşi lungime de undă şi lucrau perfect împreună. Sau aşa mi se păruse, dar am intrat acolo, şi ei erau în mijlocul unei piese, iar Billy şi Daisy stăteau atât de departe unul de altul pe cât pot sta doi oameni pe aceeaşi scenă. Vizual, era deranjant. Nu-ți dai seama cât de des stau cântăreții aproape unul de altul până nu vezi doi oameni privind în față, la cinci metri distanță, fără să se uite măcar unul la altul.

GRAHAM: Mă tot gândeam: *Doar țineți-vă firea cât e omul ăsta aici!*

KAREN: În momentul ăla, aş zice că era datoria lui Daisy să repare ce se întâmplase. Şi ea nu avea de gând s-o facă.
JONAH BERG: Dar chiar şi cu tensiunea din cameră, trupa suna grozav. Iar cântecele pe care le cântau erau grozave. Asta e chestia pe care au făcut-o mereu cei de la The Six şi au făcut-o şi mai bine când era şi Daisy cu ei. Scriau piese – putea fi prima dată când auzeai un cântec şi începeai să baţi din picior odată cu ei. E meritul muncii făcute de Warren Rhodes şi Pete Loving. Daisy Jones & The Six sunt foarte lăudați pentru versurile lor – şi e adevărat că mulți le dau atenție lui Billy şi lui Daisy, cum e şi firesc –, dar era o secțiune ritmică al naibii de bună.

BILLY: L-am întrebat pe Rod, la un moment dat, dacă puteam să reprogramăm întâlnirea cu Jonah în altă zi.

ROD: Era prea târziu să-l mutăm pe Jonah. Era deja acolo, îi urmărea repetând.

DAISY: N-am înțeles de ce a trebuit să facă Billy atâta tărăboi. Am fi putut cu uşurință să ne purtăm frumos în fața lui Jonah Berg.

JONAH BERG: După câteva piese, au luat o pauză şi au venit toți să mă salute. Am împărțit o țigară cu Warren afară şi m-am gândit că el era cea mai bună şansă a mea de a afla adevărul. Am zis: „Spune-mi sincer. Ceva e în neregulă aici.”
Iar el a zis: „Nu e nimic”. Doar a ridicat din umeri, ca şi cum habar nu avea despre ce vorbesc. Şi am avut încredere în el. Am crezut că nu se întâmplase nimic deosebit, că era

doar felul în care lucrau împreună. Billy şi Daisy chiar nu se înțelegeau bine. Şi probabil nu se înțeleseseră niciodată.

BILLY: Cred că a fost în seara aceea când Jonah a vrut să ne scoată pe toți la o bere, dar eu îi spusesem Camilei că o să vin acasă să o ajut să le facem baie copiilor, aşa că l-am întrebat pe Jonah dacă poate veni în seara următoare şi nu mi s-a părut că a fost o problemă pentru el.

EDDIE: Noi toți trebuia să punem trupa mai presus de orice, iar Billy o şterge în prima seară pe care trebuia s-o petrecem cu *Rolling Stone* pentru copertă.

DAISY: M-am gândit că e o veste bună că Billy se duce acasă. Puteam să fiu prima care încerca să dea interviul, fără să mă tem că era el prin preajmă.

JONAH BERG: Am apreciat faptul că Daisy a fost disponibilă pentru mine. Foarte des, te trezeşti într-o situație şi ai nişte membri ai unei trupe care nu prea vor să discute cu tine. De la Daisy am obținut uşor povestea.

ROD: Daisy nu voia să se ducă acasă. Ştii când eşti cu cineva şi e clar că doreşte să mai stea, să petreacă toată noaptea, să lucreze toată noaptea, să facă orice ar fi toată noaptea pentru că nu vrea să se ducă şi să înfrunte ceea ce aşteaptă acasă?

Aşa era Daisy când era măritată cu Niccolo.

JONAH BERG: Am ieşit toți în seara aia, toți în afară de Billy. La început, ne-am dus la concertul Bad Breakers pe Strip. Şi mi s-a părut foarte evident că Graham şi Karen probabil se culcau unul cu altul. Şi i-am întrebat: „Voi doi sunteți împreună?” Şi Graham a spus da, iar Karen, nu.

GRAHAM: Nu înțelegeam. Pur şi simplu, nu o înțelegeam pe Karen.

KAREN: Eu şi Graham nu puteam rezista, niciodată nu a fost... Aveam nevoie ca treaba asta să existe într-un vid, unde viața reală nu conta, unde viitorul nu conta, unde tot ce conta, ştii, era cum ne simțeam în ziua aceea.

JONAH BERG: Warren părea preocupat să se culce cu toate femeile pe care le găsea. Iar Eddie Loving vorbea întruna, îmi spunea ceva despre reglaj sau ceva asemănător. Pete a plecat cu o fată cu care se întâlnea. Aşa că am hotărât să mă concentrez asupra lui Daisy. Oricum, de la ea voiam să aflu cele mai multe lucruri.

Acum, o să-ți zic o treabă: mulți oameni se drogau cu orice le încăpea pe mână pe atunci. Nu era nimic nou. Şi chiar ca ziarist, nu erau prea multe lucruri la care să nu poți face aluzie în paginile unei reviste, mai ales una ca *Rolling Stone*. Puteai insinua tot felul de chestii despre ce făceau toți, dar existau nişte oameni care nu păreau că prizează chestii de amuzament. Existau nişte oameni acolo care se drogau pentru că, fără droguri, nu erau în stare să se stăpânească. Şi era părerea mea personală că obiceiurile acelor oameni legate de droguri erau cumva... interzise. Mulți oameni în poziția mea aveau alte păreri. Mulți se purtau diferit, scriau diferit.

Eu am fost, cu siguranță, în câteva situații de-a lungul anilor în care m-am simțit presat – sau am fost presat, ar trebui să spun – să-i dau de gol pe oamenii aceia în scopul vânzării revistelor. Aşa că aveam tendința să nici nu notez ce observam sau să-i spun cuiva ce văzusem, dacă mi se părea că persoana căreia îi luam interviu avea o problemă gravă cu drogurile. Pentru mine, era genul de lucru „n-am văzut nimic”. Pentru mine.

Când eram cu Daisy în seara aia, stăteam în mulțime. Şi mă uit la ea, iar ea îşi freca gingiile. La început, am crezut că era doar cocaină, dar mi-am dat seama că, de fapt, erau amfetamine. Nu părea genul care foloseşte în scop recreativ, cred că asta încerc să spun. Şi părea o diferență semnificativă între Daisy pe care o cunoscusem în turneu, cu un an înainte, şi cea de acum. Era mai frenetică, mai puțin vorbăreață. Poate mai tristă. Nu, nu era aşa. Mai puțin veselă.

M-a întrebat: „Vrei să ieşim afară?" Am dat din cap şi ne-am dus în parcare şi ne-am aşezat pe capota maşinii mele. Şi Daisy a zis: „În regulă, Jonah! Hai să facem chestia asta! Pune-mi întrebările".

Şi am zis: „Dacă nu vrei să vorbim oficial acum, pentru că eşti... în starea de spirit nepotrivită, trebuie să-mi spui".

Iar ea a zis: „Nu, hai să vorbim".

I-am dat o cale de scăpare explicită, dar m-a refuzat. Era tot ce mă simțeam obligat să fac. Aşa că am zis: „Ce se întâmplă între tine şi Billy?"

Pe urmă, a început să se rostogolească totul afară din ea.

DAISY: N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Şi nici Billy n-ar fi trebuit să facă ce-a făcut.

BILLY: Ajung la repetiții a doua zi şi era toată lumea, toți stăteau de vorbă şi se prosteau, şi Jonah spune: „Când ar trebui să ne facem puțin timp să vorbim?"

I-am răspuns: „Stai să văd când e liberă Daisy".

Iar el a zis: „Păi, vreau să discutăm puțin doar noi doi, dacă eşti de acord”. Atunci am început să-mi fac griji. Felul în care a spus-o... Am avut cumva sentimentul: *Ce-a făcut fata asta?* M-am uitat la ea şi era la microfon, vorbea cu cineva. Şi avea din nou nişte pantaloni scurți minusculi în studioul rece. Şi m-am gândit: *Pune dracului nişte pantaloni pe tine!* La asta m-am gândit. *Ți-e frig. Nu te mai îmbrăca de parcă e cald aici. Ştii că aici e frig în fiecare zi.* Dar evident că-i era cald, asuda grozav de la câte droguri avea în ea. Ştiam asta.

DAISY: Cred că dacă m-aş fi dus la Jonah în ziua aceea, după ce vorbisem seara cu el, şi aş fi încercat să retrag totul, poate m-ar fi lăsat. Şi m-am gândit. Chiar m-am gândit.

JONAH BERG: În niciun caz nu aş fi fost de acord s-o las pe Daisy să-şi retragă comentariile. M-au mai întrebat oamenii chestia asta. Mereu am spus că nu. De asta vorbesc clar de la început, când încep să înregistrez. Mă asigur că oamenii înțeleg ce fac când stau de vorbă cu mine.

I-am dat lui Daisy multe ocazii să nu vorbească. Ea a mers înainte. În acel moment, problema integrității nu mai e a mea, ci a ei.

BILLY: Repetam în dimineața aia, iar eu şi Daisy nu reuşeam să nimerim armonia la ultima strofă a piesei, dar nu voiam să mă cert cu ea în fața lui Jonah. Nu voiam nici să cântăm prost în fața lui. Ultimul lucru pe care mi-l doream era un articol care să spună că nu suntem în stare să cântăm live. Aşa că la pauză l-am rugat pe Graham să discute cu ea, iar el a fost de acord. Iar eu şi Daisy, cel puțin pentru restul repetiției, aveam să comunicăm cumva prin intermediul lui Graham.

GRAHAM: Pe bune, cum ar fi trebuit eu să țin evidența căcaturilor lor? Cine cu cine nu vorbeşte şi când şi din ce afurisit de motiv? Aveam şi eu problemele mele! Şi mie mi se rupea inima, omule! Eram îndrăgostit de o femeie care începeam să cred că nu mă iubeşte şi nu vorbeam cu nimeni despre asta, şi nu mă vedeai căutând intermediari care să mă salveze din propriile căcaturi, nu?

BILLY: După ce am terminat, am ieşit cu Jonah afară şi stăteam acolo, bătând în semnul cu 57 de pe o sticlă de ketchup, când el a zis: „Daisy zice că ți-ai petrecut primul turneu înşelându-ți soția şi că ai avut probleme cu alcoolismul şi dependența de droguri, posibil o dependență de heroină. Spune că acum te recuperezi, dar că ai ratat naşterea primei tale fiice pentru că erai la dezintoxicare".
WARREN: Nu mă consider prea sus pe lista cu oameni buni, dar nu spui poveştile altor oameni.

DAISY: Am făcut multe tâmpenii pe atunci. Practic, în toată perioada anilor '70. Am făcut multe lucruri care au rănit alți oameni sau pe mine însămi, dar acela a rămas mereu pentru mine cel pe care-l regret în mod deosebit. Nu doar din cauza lui Billy. Deşi îmi părea rău că spusesem cuiva ceva ce el îmi împărtăşise strict confidențial, regret mai mult pentru că aş fi putut să-i rănesc familia.
Şi eu doar... *[se opreşte]* Niciodată nu mi-aş dori asta. Sincer.

BILLY: Ştii, unul dintre lucrurile pe care le înveți la recuperare este că autocontrolul este singurul control pe care îl avem. Că tot ce poți să faci este să te asiguri că acțiunile tale sunt în regulă, pentru că nu poți controla acțiunile altora. De asta n-am făcut ce-am vrut să fac, adică să iau sticla de ketchup şi să o arunc în fereastră. Şi nu am

sărit peste masă ca să-l strâng de gât pe Jonah Berg. Şi n-am urcat în maşină să o găsesc pe Daisy şi să încep să urlu la ea. N-am făcut nimic din toate astea.

M-am uitat direct la el şi am simțit că mi se încinge răsuflarea foarte tare. Simțeam cum mi se umflă pieptul, în sus şi-n jos. Mă simțeam ca un leu, de parcă eram capabil să-l distrug, dar am închis ochii şi-am zis: „Te rog, nu publica chestia asta!"

JONAH BERG: Asta mi-a confirmat că era adevărat, dar am zis: „Dacă poți să-mi dai altceva despre care să scriu, atunci nu o să public". Adică, ți-am zis. Nu-mi place să public secrete când sunt lucruri triste. Am intrat în jurnalism ca să spun poveşti rock-and-roll. Nu poveşti deprimante. Dă-mi staruri rock care se culcă cu admiratoarele, dă-mi căcaturi tâmpite pe care le-ai făcut drogat cu PCP. Grozav, dar nu mi-a plăcut niciodată să scriu chestii deprimante. Despre familii care se destramă şi tot restul. Am zis: „Dă-mi ceva rock-and-roll." Mi s-a părut că aşa câştigă toată lumea.

Şi Billy a spus: „Ce zici de asta? Nu pot s-o suport dracului pe Daisy Jones".

BILLY: O să-ți zic exact ce-am spus. E chiar acolo, în articol. Am spus: „E o odraslă egoistă căreia i s-a dat tot ce-a vrut toată viața şi i se pare că e din cauză că merită".

JONAH BERG: Când a spus „ Un talent ca al lui Daisy e irosit pe oameni ca Daisy", m-am gândit: *O, uau! Uite un articol grozav!* Era o poveste mult mai interesantă de spus, după părerea mea. Ce o să vândă mai multe numere? Faptul că Billy Dunne a fost alcoolic şi acum s-a schimbat? Sau că cei doi solişti din trupa asta nouă la modă se detestă reciproc?

Nu a fost vreo întrecere. Lumea era plină de-alde Billy Dunne. Mulți bărbați au ratat naşterea fiicelor lor sau şi-au

înşelat nevestele, sau ce-au mai făcut ei. Îmi pare rău s-o spun, dar asta e lumea în care trăim, dar nu mulți oameni sunt atât de potriviți sub aspect creativ cu un om pe care îl detestă. Era fascinant.

Editorului meu i-a plăcut ideea. N-ar fi putut fi mai entuziasmat.

I-am spus fotografului ce voiam pentru copertă, iar el a zis că ar trebui să fie destul de uşor să îmbine ceva din fotografiile pe care le făcuse. Aşa că m-am întors la New York şi am scris articolul acela în patruzeci şi opt de ore. Eu nu scriu niciodată articole atât de repede, dar a fost foarte uşor. Şi acele articole sunt întotdeauna cele mai bune – genul care juri că se scriu singure.

GRAHAM: Ideea de a-l avea pe Jonah Berg cu noi a fost să facă un articol despre ce idee isteață a fost să o aducem pe Daisy în trupă. În schimb, el a scris că Billy şi Daisy se urăsc reciproc.

EDDIE: Mi s-a părut că dobitocii ăia doi au lăsat mizeriile lor personale să păteze trupa şi muzica, şi toată munca grea pe care o depuseserăm toți.

ROD: Totul s-a potrivit *perfect*. Doar că trupa n-a înțeles asta. Nu înțelegeau ce grozav era.

Am lansat „Turn It Off” ca primul single. Am programat trupa la *Midnight Special*. I-am pus să meargă la radio prin toată țara înainte de lansarea albumului. Şi pe urmă, în

aceeaşi săptămână în care *Aurora* a apărut pe rafturi, a apărut şi numărul din *Rolling Stone.*

Profilul lui Billy pe o parte, al lui Daisy pe cealaltă, aproape li se atingeau nasurile.

Şi scria: „Daisy Jones & The Six: Sunt Billy Dunne şi Daisy Jones cei mai mari duşmani din rock-and-roll?”

WARREN: Am văzut chestia aia şi am început să râd. Jonah Berg credea mereu că e cu un pas în faţă când era cu doi paşi în spate.

KAREN: Dacă exista vreo şansă ca Billy şi Daisy să lase răutăţile în urmă şi să lucreze împreună, să lucreze cu adevărat pe parcursul turneului, cred că interviul din revistă i-a pus capăt. Nu cred că se mai puteau întoarce din acel punct.

ROD: Există vreun titlu de ziar care să te facă să-ţi doreşti să-i vezi pe Daisy Jones & The Six mai mult ca acela?

BILLY: Nu-mi păsa că Daisy e supărată pe mine. Nu-mi păsa absolut deloc.

DAISY: Am făcut amândoi lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facem. Când cineva spune că talentul tău e irosit pe tine şi i-o spune unui reporter, ştiind foarte bine că o să se publice, nu prea ai tendinţa de a repara lucrurile.

BILLY: Nu poţi să ai o atitudine moralizatoare când te apuci să trădezi alţi oameni şi familiile lor.

ROD: Nu există disc de diamant fără articolul acela din *Rolling Stone*. Ăla a fost primul pas pentru trecerea muzicii lor dincolo de limitele muzicii. A fost primul pas pentru

Aurora, care nu a fost doar un album, ci un *eveniment*. A fost ultimul impuls de care avea nevoie ca să se lanseze.

KAREN: „Turn It Off" a debutat pe locul 8 în topurile Billboard.
ROD: *Aurora* a apărut la 13 iunie 1978. Şi n-am făcut doar furori. Am fost o lovitură de tun.

NICK HARRIS (*critic rock*): Era un album pe care oamenii îl aşteptau. Voiau să ştie ce avea să se întâmple când îi puneai pe Billy Dunne şi Daisy Jones la un loc pe un album întreg.

Şi pe urmă au lansat *Aurora*.

CAMILA: În ziua în care a ajuns discul în magazine, am luat fetele la Tower Records. Am lăsat-o pe Julia să-şi cumpere propriul disc. Mă cam temeam de el, sincer. Nu era tocmai pentru copii, dar era albumul tatălui ei. Avea voie să-şi cumpere un exemplar. Când am ieşit din magazin, Billy a întrebat: „Cine e preferatul tău din trupă?"

Şi am zis: „O, Billy...".

Dar Julia a intervenit: „Daisy Jones!"

JIM BLADES: Cântam la Cow Palace în ziua în care a apărut *Aurora*, cred. Şi am pus un tehnician să se ducă la magazin şi să-l ia ca să-l ascult. Îmi amintesc că stăteam acolo, înainte să intrăm pe scenă, ascultam „This Could Get Ugly" şi fumam o ţigară, gândindu-mă: *De ce nu mi-a dat mie prin cap să o chem în trupa* mea*?*

Se vedea cât se poate de clar. Aveau să ne eclipseze pe toţi.

Şi cu coperta aceea. Coperta era rock-and-roll perfect, vara în California.
ELAINE CHANG (*biografă, autoare a volumului* Daisy Jones: Floare sălbatică): Dacă erai adolescent la sfârşitul anilor '70, coperta aceea era totul.

Felul în care stătea Daisy Jones, felul în care își controla total propria sexualitate, felul în care-şi arăta sânii prin bluză, dar părea să fie în condițiile impuse de ea... a fost un moment fundamental în viețile multor adolescente. Şi al băieților, din câte înțeleg, dar mă interesează mult mai mult ce a însemnat pentru fete.

Când vorbeşti despre imagini în care o femeie e goală, subtextul e totul. Iar subtextul acelei fotografii – felul în care pieptul ei nu e nici îndreptat spre Billy, nici spre privitor, poziția ei încrezătoare, dar nu sugestivă –, subtextul nu e că Daisy încearcă să te mulțumească pe tine sau pe bărbatul cu care este. Subtextul *nu e* „Trupul meu e pentru tine". Ceea ce reprezintă multe nuduri, pentru care sunt folosite multe imagini cu femei goale. Subtextul – pentru trupul ei, în imaginea aia – este *autoposesia.* Subtextul e „Fac ce vreau".

Coperta aceea de album este motivul pentru care eu, adolescentă pe atunci, m-am îndrăgostit de Daisy Jones. Părea atât de neînfricată!

FREDDIE MENDOZA: E amuzant. Când am făcut coperta de album, mi s-a părut doar un angajament. Acum, atâția ani mai târziu, doar despre asta mă întreabă lumea. Aşa se întâmplă când faci ceva legendar, nu? Mă rog!

GREG MCGUINNESS (*fost recepționer, Continental Hyatt*): Când a ieşit „Turn It Off", toți oamenii din oraş vorbeau despre discul acela.

ARTIE SNYDER: În săptămâna în care a apărut, am primit trei oferte de slujbă. Oamenii cumpărau albumul, îl ascultau, le plăcea şi voiau să ştie cine îl mixase.

SIMONE: Daisy a fost ca o bombă. A trecut de la a fi cunoscută la a fi o adevărată senzație. Era cea mai cea.

JONAH BERG: *Aurora* a fost un album perfect. A fost exact ce ne doriserăm toți să fie, dar mai bun decât anticipaserăm. Era o trupă grozavă care scotea un album încrezător, îndrăzneț, *ascultabil* de la început la sfârșit.

NICK HARRIS: *Aurora* era romantic, visător, sfâșietor și volatil, toate deodată. În epoca rockului pe arene, Daisy Jones & The Six au reușit să creeze ceva care părea intim cu toate că se putea cânta pe stadion. Aveau tobe impenetrabile și solouri pătrunzătoare, aveau cântece care păreau neobosite în cel mai bun fel posibil, dar albumul părea și extrem de personal. Ți se părea că Billy și Daisy stau chiar lângă tine, cântând unul pentru altul.

Și avea foarte multe straturi. Era cel mai mare atu pe care îl avea *Aurora*. Sună ca un album distractiv când îl asculți prima dată. E un album pe care poți să-l pui la o petrecere. E un album pe care te poți droga. E un album pe care poți să-l asculți în timp ce goneşti pe autostradă.

Pe urmă asculți versurile și îți dai seama că e un album pe care poți să plângi. Și e un album pe care poți să ți-o tragi.

Pentru orice moment din viața ta, în 1978, *Aurora* se putea auzi pe fundal.

Și din momentul în care s-a lansat a fost un colos.

DAISY: E un album despre faptul că ai nevoie de un om, iar el iubeşte pe altcineva.

BILLY: E un album despre atracția și respingerea dintre stabilitate și instabilitate. E vorba despre lupta pe care o trăiesc eu zilnic de a nu face ceva prostesc. E vorba de dragoste? Da, sigur că e, dar asta fiindcă e uşor să maschezi aproape orice într-un cântec de dragoste.

JONAH BERG: Numărul cu Billy și Daisy a fost cel mai bine vândut pentru noi în anii ’70.

ROD: *Rolling Stone* a ajutat mult, convingând oamenii să cumpere discul, dar banii adevărați au venit pentru că oamenii au cumpărat bilete la concert datorită acelui articol.

NICK HARRIS: Ascultai albumul şi citeai despre Billy şi Daisy în *Rolling Stone*, şi voiai să vezi cu ochii tăi.

Trebuia să vezi cu ochii tăi.

TURNEUL MONDIAL AURORA

1978–1979

Cum *„Turn It Off” urca în vârful topurilor, rămânând patru săptămâni pe primul loc, iar* Aurora *se vindea în peste 200 000 de exemplare în fiecare săptămână, Daisy Jones & The Six era trupa obligatoriu de văzut în vara anului ’78. Turneul* Aurora *vindea toate biletele pe stadioane şi se rezervau concerte în oraşe mari din toată țara.*

ROD: Era timpul să plecăm la drum. O spun la propriu.

KAREN: Era un sentiment ciudat în autocare. Şi prin autocare mă refer la cel albastru şi cel alb. Pe ambele scria „Daisy Jones & The Six”, dar unul avea cămaşa de denim a lui Billy pe fundal, celălalt maioul lui Daisy. Aveam două autocare pentru că aveam mulți oameni, dar şi pentru că Billy şi Daisy nu voiau nici să se uite unul la altul.

ROD: Autocarul albastru era al lui Billy, neoficial. Billy, Graham, Karen şi cu mine, o parte din echipă, eram de obicei acolo.
WARREN: Am mers cu autocarul alb cu Daisy şi Niccolo, Eddie şi Pete. Jenny era cu Pete câteodată. Autocarul alb era mult mai distractiv. În plus, da, voiam să fiu în autocarul vopsit cu țâțe pe fereastră, mersi.

BILLY: Aveam un turneu întreg în care rămăsesem treaz. Mă simțeam în regulă să plec din nou la drum.

CAMILA: L-am trimis pe Billy în turneu cum făceam aproape cu orice cu el pe atunci... cu speranță. Asta era tot ce puteam face, doar să sper.

OPAL CUNNINGHAM (*contabila turneului*): În fiecare zi în care mă duceam la serviciu, ştiam trei lucruri. Unu, trupa cheltuia mai mulți bani decât în ziua precedentă. Doi, nimeni nu-mi asculta sfaturile despre plafonarea cheltuielilor. Trei, cu orice lucru de import – fie că era vorba de pianele mari din apartamente, fie de markerele pentru autografe – trebuia să te asiguri că Billy şi Daisy aveau exact acelaşi lucru. Anexa aceea era de două ori mai lungă decât era nevoie pentru că unul dintre ei se supăra dacă celălalt avea ceva ce el nu avea.

Îl sunam pe Rod şi-i spuneam: „E imposibil să aibă nevoie de două mese de ping-pong”.

ROD: Eu spuneam mereu: „Validează-l! Plăteşte Runner”. Ar fi trebuit să fac o înregistrare cu mine spunând asta, dar am înțeles. Treaba lui Opal era să se asigure că nu risipeam bani. Şi noi risipeam mulți bani, dar aveam cel mai mare album din țară în acel moment. Puteam cere orice voiam şi era în interesul celor de la Runner să ne dea acel lucru.
EDDIE: În prima zi de drum, ne-am oprit la o benzinărie. Eu şi Pete am coborât şi am intrat să ne luăm un suc sau ceva. Era „Turn It Off” la radio. Nu era ceva neobişnuit. În ultimii ani ni se întâmplase deseori, dar Pete a făcut o glumă. I-a spus tipului: „Poți să schimbi postul? Urăsc piesa aia”. Tipul a schimbat postul, iar „Turn It Off ” era şi pe al doilea post. Am zis: „Hei, frate, ce-ar fi să-l închizi pur şi simplu?” I s-a părut nostim.[25]

GRAHAM: A fost prima dată când am văzut cât de – ce cuvânt caut? – cât de *implicați*, cred, erau oamenii în trupa asta. Eu şi Billy ne-am dus să luăm un burger la o benzinărie când eram undeva, prin deşert. Arizona sau New Mexico, sau ceva, şi vine un cuplu la noi. Şi-i spun lui Billy: „Tu eşti Billy Dunne?”
Billy zice: „Da, eu sunt”.
Şi ei spun: „Iubim albumul tău”. Iar Billy reacționează grozav, se poartă foarte frumos. Mereu a fost aşa. Era grozav cu fanii. Făcea să pară ca şi cum orice om care îl complimenta era primul care făcea asta. Aşa că începe să aibă o discuție mai mult cu tipul, iar femeia mă trage pe

[25] *To turn something off* = a închide ceva (aparatură electrică, de ex.) (n. tr.).

mine deoparte şi spune: „Trebuie să ştiu. Billy şi Daisy? Sunt împreună?”

Iar eu mi-am dat capul pe spate şi am spus: „Nu”.

Iar ea a dat din cap, ca şi cum înțelegea ce încercam să spun. De parcă ştia că se culcau împreună, dar accepta că nu puteam să-i spun asta.

WARREN: Foarte curând după începutul turneului, în San Francisco, ne-am cazat la un hotel în noaptea dinaintea concertului, iar eu am coborât din autocarul alb, după care Pete şi Eddie au ieşit după mine. Graham şi Karen au coborât din autocarul albastru. Am ieşit pe stradă şi am intrat în hotel, fără probleme.

Pe urmă, a ieşit Billy din autocarul albastru şi în decurs de, nu ştiu, treizeci de secunde, am auzit fete care ţipau. Pe urmă, a coborât Daisy din autocarul alb şi aveai impresia că sunetul ăsta, care nu putea fi mai tare de atât, un urlet care aproape îți spărgea timpanele, a devenit cumva şi mai tare, mai strident. M-am întors, iar Rod şi Niccolo încercau să-i împingă pe toți în spate pentru ca Billy şi Daisy să poată intra în hotel.

EDDIE: L-am văzut odată pe Billy refuzând să dea autografe unui grup de fani, spunând: „Eu doar cânt muzică, frate. Nu sunt mai important decât altcineva”. Îmi venea să urlu, văzându-l pe ticălosul ăla arogant prefăcându-se umil. Pete îmi tot spunea: „Nimic din toate astea nu contează. Nu te zăpăci crezând că are importanță”. N-am înțeles ce voise să spună decât atunci când a fost prea târziu, cred.

DAISY: Când oamenii îmi cereau autograful, scriam: „Rămâi tare, Daisy J”. Dar când era o adolescentă – ceea ce nu se întâmpla des, doar din când în când –, scriam: „Visează lucruri mari, draguță! Cu drag, Daisy!”

ROD: Oamenii erau entuziasmați de trupa asta. Voiau să audă albumul live. Iar Billy şi Daisy erau capabili să livreze. Nu doar că erau dinamită, dar erau... greu de descifrat. Enigmatici. Cântau frumos împreună, dar rareori la acelaşi microfon. Câteodată se uitau unul la altul şi, când făceau asta, nu-ți dădeai seama la ce se gândeau.

Odată, în Tennessee, Daisy cânta „Regret Me" cu Billy pe fundal, iar ea s-a întors spre el la sfârşit, chiar la sfârşit, şi i-a cântat direct lui. Se uita drept la el şi cânta din toate puterile. S-a înroşit puțin la față. Şi el cânta, uitându-se înapoi la ea. Nu şi-a mutat privirea. Pe urmă, piesa s-a terminat şi eu am mers mai departe. N-aş putea să-ți spun ce anume se întâmplase.

KAREN: În general, dacă erai atent, vedeai multe priviri urâte între ei. Mai ales la „Regret Me". Mai ales la acel cântec.

ROD: Dacă te duceai la un concert cu Daisy Jones & The Six crezând că se urau, găseai nişte dovezi clare în privința asta. Şi dacă te duceai crezând că era ceva între ei, că ura aceea masca altceva, găseai dovezi şi în acest sens.

BILLY: Nu poți să scrii cântece cu cineva, să scrii cântece *despre* cineva, să ştii că unele cântece pe care le cânți sunt cele pe care le-a scris despre tine... şi să nu simți ceva... să nu fii atras de ele.

Dacă au fost momente când mă uitam la Daisy pe scenă şi mi se părea imposibil să-mi iau ochii de la ea? Adică... da. Cu siguranță, dacă te uiți la fotografiile din presă din acel turneu, pozele din concerte şi ce-o mai fi, o să vezi multe imagini în care eu şi Daisy ne priveam drept în ochi. Mi-am spus că ne prefăceam, dar e greu de descifrat, de fapt. Ce era spectacol şi ce nu? Ce făceam ca să vindem discuri şi ce

voiam să spunem cu adevărat? Sincer, poate am ştiut la un moment dat, dar acum nu mai ştiu.

Daisy: Nicky era deseori gelos pe ce se întâmpla pe scenă.

„Young Stars" era despre doi oameni care erau atraşi unul de altul, dar se sileau *să o nege.* „Turn It Off" era despre încercarea de a nu te îndrăgosti de un om pe care nu te poți abține să-l iubeşti. „This Could Get Ugly" era despre faptul că ştii că tu cunoşti un om mai bine decât îl cunoaşte partenerul lui. Erau cântece riscante de cântat cu cineva. Erau cântece care te făceau să simți ceva – mă făceau să simt ce simțisem *când le* scrisesem. Nicky ştia asta. Era o parte foarte importantă din relația noastră. Să mă asigur că Nicky se simțea OK. Că era fericit, să mă asigur că se distra.

WARREN: În fiecare noapte, lumea se îngrămădea la concerte, o mulțime de oameni care țipau. Care cântau cu noi fiecare cuvânt. Şi pe urmă totul se termina cu Billy, care se întorcea în camera lui de hotel, şi noi, ceilalți, care rămâneam să petrecem până găseam pe cineva cu care să ne-o tragem.

În afară de Daisy şi Niccolo. Ei rămâneau mai târziu decât toți ceilalți. Toți se duceau la culcare ştiind că Daisy şi Niccolo credeau că noaptea abia începuse.

DAISY: Drogurile nu mai sunt la fel de simpatice când te trezeşti cu sânge uscat la nas atât de des, încât să-l cureți a devenit o parte din rutina ta, cam ca spălatul pe dinți. Şi mereu ai vânătăi noi şi nu ştii de ce. Când ai un nod în ceafă pentru că ai uitat să-l mai perii în ultimele săptămâni.

EDDIE: Avea mâinile albastre. Eram în culise, ne pregăteam să intrăm pe scenă în Tulsa, şi m-am uitat la ea şi am zis: „Mâinile tale par albastre".

Iar ea s-a uitat la ele şi a zis: „O, da”. Asta a fost tot. Doar „O, da”.

KAREN: Daisy a devenit treptat o persoană cu care nimănui nu prea îi mai plăcea să aibă de-a face. Şi, în cea mai mare parte a timpului, nici nu eram nevoiți. Nu era neapărat dornică sau altceva. Singurele probleme erau că, atunci când lăsa lucrurile să-i scape de sub control, era problema tuturor. Ca atunci când aproape că a pornit un incendiu în Chelsea.

DAISY: Nicky a adormit fumând şi a luat foc perna la Omni Parker House, în Boston. M-am trezit din cauza căldurii pe care o simțeam lângă fața mea. Aveam părul ars. A trebuit să sting flăcările cu extinctorul pe care l-am găsit în debara. Nicky era complet neimpresionat de toată povestea.

SIMONE: Am sunat-o când am auzit de foc. Am sunat-o la Boston, apoi am sunat-o la Portland. O sunam întruna. Nu-mi răspundea.

BILLY: I-am zis lui Rod să o ajute.

ROD: M-am oferit să-i duc pe ea şi pe Nicky la dezintoxicare, iar ea a spus că sunt ridicol.
GRAHAM: Bălmăjea un cuvânt aici, un cuvânt acolo, ba chiar a căzut pe treptele de la scenă, la un moment dat. Cred că era în Oklahoma, dar Daisy ştia cum să facă totul să pară distractiv.

DAISY: Eram în Atlanta. Şi eu, şi Nicky petrecuserăm toată noaptea şi cineva avea mescalină. Nicky s-a gândit că e o idee grozavă să ia mescalină. Toți se duseseră la culcare şi

eram doar eu şi Nicky, luaserăm mai multe droguri odată. Mescalina tocmai îşi făcea efectul.

Am spart încuietoarea uşii ce ducea pe acoperişul hotelului în care stăteam. Fanii care rămăseseră în faţa clădirii plecaseră toţi acasă. Atât de târziu era. Noi doi eram acolo, uitându-ne spre locul unde, mai devreme în acea zi, se îngrămădiseră fanii. Părea romantic, noi doi, acolo sus. Totul era tăcut. Nicky m-a luat de mână şi m-a condus până la marginea acoperişului.

Am făcut o glumă: „Ce-ai de gând? Vrei să sărim?"

Şi Nicky a spus: „Ar putea fi distractiv".

Eu... Hai să explic aşa! Când eşti drogată pe acoperişul unui hotel, cu un soţ care nu spune clar că voi doi *nu* ar trebui să săriţi, începi să-ţi dai seama că ai multe probleme, însă nu acela a fost fundul prăpastiei pentru mine. Totuşi, a fost prima dată când am privit în jur şi mi-am zis: *O, uau, sunt în cădere.*

OPAL CUNNINGHAM: O mare parte din bugetul mărit plătea stricăciunile pe care le lăsau în urmă. Întotdeauna camera lui Daisy costa cel mai mult. Plăteam o groază de bani pentru veioze stricate, oglinzi sparte, cearşafuri arse. Multe încuietori sparte. Hotelurile se aşteaptă la un anumit grad de uzură, mai ales când vine o formaţie, dar acum ajunseseră să ceară sume exorbitante drept garanţie.

WARREN: Cred că eram în etapa sudică a turneului când începuse să se vadă că Daisy... nu ştiu... o luase razna. Uita unele cuvinte din piese.

ROD: Înainte de spectacolul din Memphis, toţi se pregăteau să iasă pe scenă şi nimeni nu o găsea pe Daisy. O căutam peste tot. Îi întrebam pe toţi de ea. În sfârşit, am găsit-o într-o baie din hol. Leşinase într-o cabină. Stătea cu fundul

pe podea şi cu un braţ peste cap. Pentru o secundă – o fracţiune de secundă – am crezut că e moartă. Am zgâlţâit-o şi s-a trezit.

Am zis: „Trebuie să urci pe scenă”.

Ea a răspuns: „OK”.

Am zis: „Trebuie să te trezeşti”.

Şi ea a spus: „O, Rod!” Şi s-a ridicat, s-a dus la oglindă, şi-a verificat machiajul, pe urmă a trecut prin culise ca să se întâlnească cu restul trupei, ca şi cum totul era perfect. Şi mi-am zis: *Nu vreau să mă mai ocup de femeia asta.*

EDDIE: New Orleans. Toamna anului ’78. Pete mă găseşte la proba de sunet şi spune: „Jenny vrea să ne căsătorim”.

Zic: „În regulă, însoară-te cu ea”.

Pete spune: „Da, cred că aşa o să fac”.

DAISY: Dacă eşti distrus tot timpul, pui lucrurile cap la cap mai lent decât ar trebui, dar am început să-mi dau seama că Nicky nu plătea niciodată pentru nimic, că nu avea niciodată banii lui. Şi continua să cumpere droguri pentru noi. Eu spuneam: „Eu sunt OK. Am luat destul”. Dar el mereu voia mai mult. Voia ca eu să iau mai mult.

Eram în autocar într-o dimineaţă, poate prin decembrie. Stăteam întinşi în spate, în timp ce toţi ceilalţi erau în faţă. Cred că eram opriţi undeva, prin Kansas, pentru că atunci când mă uitam pe fereastră nu vedeam decât câmpii. Nici dealuri, nici prea multă civilizaţie. M-am trezit, iar Nicky era acolo cu nişte cocaină, chiar acolo. Mi-a venit un gând în treacăt: *Ce-ar fi dacă n-aş lua?* Aşa că am zis: „Nu, mersi”.

Iar Nicky a râs şi a zis: „Nu, hai!” Apoi mi-a pus-o în faţă şi am prizat-o.

Când am întors capul să mă uit pe culoar, am văzut că intrase Billy în autocar nu ştiu de ce, vorbea cu Warren sau ceva, dar... a văzut tot. I-am surprins privirea o clipă şi m-am întristat foarte tare.

BILLY: Mă încăpățânam să nu urc în autocarul alb. Nimic bun pentru mine nu se întâmpla în autocarul alb.

GRAHAM: Am plecat toți acasă de Crăciun şi Revelion.

BILLY: Eram foarte fericit că mă duceam acasă la fetele mele.

CAMILA: Erau mult mai multe lucruri în viața asta, mult mai multe în căsnicia mea, decât faptul că soțul meu era într-o formație. Nu spun că The Six nu era un factor major, sigur că era, dar aveam o familie. Billy trebuia să-şi lase munca la uşă când venea acasă. Şi făcea asta.

Când mă gândesc la sfârşitul anilor '70, mă gândesc mult la trupă şi la cântece, şi... la tot ce trăiam noi odată cu asta, dar mai ales mă gândesc la cum a învățat Julia să înoate. Şi la primul cuvânt al Susanei, care suna ca „Mimia" şi la faptul că nu ne dădeam seama dacă voia să spună „Mama" sau „Julia", sau „Maria". Sau că Maria încerca mereu să-l tragă pe Billy de păr. Şi cum juca un joc cu fetele care se numea „Cine primeşte ultima clătită?" În timp ce făceam clătite, iar fetele le mâncau, el striga deodată: „Cine primeşte ultima clătită?" Şi fata care ridica prima mâna o primea. Cumva însă, indiferent ce se întâmpla, el le convingea să împartă clătita.

Acesta e genul de lucru pe care mi-l amintesc mai mult decât orice.

BILLY: Eu şi Camila tocmai semnaserăm contractul pentru noua casă din Malibu, pe dealuri. Mai mare decât orice casă în care crezusem vreodată că o să trăim. Cu o alee foarte lungă şi copacii care umbreau tot, în afară de terasă. Terasa era complet neobturată. Vedeai până la ocean. Camila îi spunea „casa construită de «Honeycomb»".

În cele două săptămâni în care am fost acasă de sărbători, am petrecut cea mai mare parte mutându-ne şi aranjând totul. În prima seară când am adus fetele, am întrebat-o pe Julia: „Ce cameră vrei?” Era cea mai mare, ea trebuia să aleagă prima. A căscat ochii şi a alergat pe hol, uitându-se la fiecare. Pe urmă, s-a aşezat pe podea, în mijlocul holului, şi a *deliberat*. Pe urmă, a spus: „O vreau pe cea din mijloc”.

Am zis: „Eşti sigură?”

A răspuns: „Sunt sigură”. Era exact ca mama ei. Când ştia ce vrea, ştia.

ROD: Crăciunul acela a fost pentru prima dată în mult timp – mult, mult timp – în care nu a trebuit să muncesc deloc. Mă puteam distra. Era grozav că nu trebuia să salvez vreun star rock din vreo criză sau să mă asigur că plăţile sunt făcute, sau orice altceva mai făceam eu.

Am închiriat o cabană cu un tip, Chris. Ne mişcam în aceleaşi cercuri şi mă întâlneam cu el de câte ori eram în oraş. Ne-am petrecut sărbătorile împreună în Big Bear. Pregăteam cina împreună, ne băgam în jacuzzi şi jucam cărţi. De Crăciun, i-am dăruit un pulover, iar el mi-a dat o agendă. Şi mi-am zis: *Vreau să fiu normal.*

DAISY: Eu şi Nicky am zburat la Roma de Crăciun.

EDDIE: De sărbători, Pete a cerut-o de nevastă pe Jenny, iar ea a spus da. Mă bucuram mult pentru el, ştii? L-am îmbrăţişat strâns. El a zis: „Trebuie să mă gândesc când o să le spun tuturor. Nu ştiu cum o să reacţioneze”.

Am zis: „Despre ce tot vorbeşti? Nu-i pasă nimănui că te însori”.

El a spus: „Nu, plec”.

Am întrebat: „Pleci?”

El a răspuns: „La sfârşitul turneului, plec din trupă”.

Eram în birou, acasă la părinții noştri. Am zis: „Despre ce vorbeşti? Să pleci din trupă?”

El a spus: „Ți-am spus că nu vreau să fac asta la nesfârşit”.

Am zis: „Nu mi-ai zis asta niciodată”.

El a spus: „Ți-am spus-o de o mie de ori. Ți-am spus că lucrurile astea nu contează”.

Am zis: „Vrei să spui că renunți la toate astea pentru Jenny? Serios?”

El a răspuns: „Nu chiar *pentru* Jenny. Pentru mine. Ca să-mi pot vedea de viață”.

Am zis: „Ce înseamnă asta?”

El a spus: „N-am vrut niciodată să fiu într-o trupă de soft rock. ştii asta. Am urcat în tren, m-am plimbat un timp cu el, dar se apropie stația mea”.

DAISY: Eu şi Nicky ne-am certat în camera de hotel din Italia. M-a acuzat că mă culcasem cu Billy în Kansas. Habar nu aveam despre ce vorbea. Nici măcar nu vorbisem cu Billy în Kansas, dar el a spus că ştia de săptămâni întregi şi că era sătul să mă vadă cum încercam să mă ascund. Lucrurile au devenit încordate foarte repede. Am aruncat cu nişte sticle după el. El a spart un geam cu mâna. Îmi amintesc că mă uitam în jos şi am văzut lacrimi cenuşii care-mi curgeau pe față. Erau pătate de la rimel şi contur. Nu ştiu exact cum s-a întâmplat, dar unul dintre cercei mi-a fost smuls din ureche. A sfâşiat carnea. Sângeram şi plângeam, iar camera era distrusă. În clipa următoare, Nicky mă ținea în brațe şi ne promiteam să nu plecăm niciodată unul de lângă altul şi să nu ne mai certăm aşa niciodată, şi îmi amintesc că m-am gândit: *Dacă aşa e dragostea, poate că nu o vreau.*

ROD: Rezervasem zborul lui Daisy ca să avem o zi plină înainte de concertul din Seattle. Am pus-o să vină mai

devreme pentru că aveam emoții că o să piardă avionul şi trebuia să-mi asigur o marjă de eroare.

DAISY: În dimineața în care trebuia să zburăm la Seattle, m-am trezit, iar Nicky stătea deasupra mea. Mi-am dat seama că sunt udă leoarcă şi că dormisem la baza duşului. Eram amețită şi confuză, dar deja eram mereu amețită şi confuză. Am zis: „Ce s-a întâmplat?"

El a spus: „Am crezut că ai luat o supradoză. Cu Seconal sau ceva. Nu-mi amintesc ce altceva am mai luat". Ştii ce se întâmplă când oamenii iau supradoză de Seconal? Mor.

Am întrebat: „Aşa că m-ai băgat în duş?"

El a spus: „Am încercat să te trezesc. Nu ştiam ce să mai fac. Nu te trezeai. M-am speriat."

M-am uitat la el şi mi s-a frânt inima. Pentru că, deşi n-am idee dacă luasem sau nu o supradoză sau ce se întâmplase în noaptea aia, îmi dădeam seama că el fusese cu adevărat speriat.

Şi tot ce făcuse fusese să mă bage la duş.

Soțul meu crezuse că s-ar putea să mor. Şi nici măcar nu chemase pe cineva de la recepție.

S-a declanşat ceva în mine. A fost ca una dintre siguranțele acelea... Ca un panou de circuite. Ştii că e nevoie să apeşi tare ca să le întorci? Dar odată ce pornesc, se întorc în forță? Eu m-am întors. Am ştiut, chiar în clipa aceea, că trebuia să scap de omul ăsta. Că trebuia să am grijă de mine. Pentru că altfel...

Nu avea să mă omoare, dar avea să mă lase să mor.

Am zis: „OK, mulțumesc că m-ai supravegheat!" Am spus: „Trebuie să fii obosit. De ce nu tragi un pui de somn?" Şi pe urmă, în timp ce el dormea, mi-am strâns toate lucrurile. Am luat ambele bilete de avion şi m-am dus la aeroport. Când am ajuns acolo, am găsit un telefon public. Am sunat

la hotel. Am zis: „Trebuie să las un mesaj pentru Niccolo Argento în camera 907”.

Doamna a spus OK. De fapt, probabil a spus *Bene*.

Am zis: „Scrieți *Lola La Cava vrea să divorțeze*”.

WARREN: Când ne-am întors toți după pauză, la concertul acela din Seattle... Daisy părea, nu știu, lucidă.

Am întrebat: „Unde e Niccolo?”

Și Daisy a răspuns: „Perioada aceea din viața mea s-a terminat”. Asta a fost tot. Punct. Mi s-a părut tare de tot.

SIMONE: M-a sunat și mi-a spus că-l lăsase pe Niccolo în Italia și am început să aplaud.

KAREN: A început să aibă logică în timp ce vorbea cu ei. A început să apară trează la probele de sunet.

DAISY: Din nefericire, nu voiam să folosesc cuvântul *trează*, dar știi ce? Îmi făceam apariția la timp. Am început să fac asta.

BILLY: Nu cred că îmi dădusem seama cât de mult din ea dispăruse până când nu s-a întors.

DAISY: Începusem din nou să fiu conștientă de ceea ce făceam pe scenă, în primele luni departe de Nicky. Eram conștientă de relația mea cu publicul. Am început să am grijă să merg la culcare până la o anumită oră și să mă trezesc până la o anumită oră. Aveam reguli despre când să iau anumite droguri. Doar cocaină seara, doar șase dexedrine odată sau orice număr găsisem. Doar șampanie și coniac.

Când eram pe scenă, cântam din suflet. Ceea ce nu făcusem de multă vreme. Îmi păsa de concert. Îmi păsa să iasă bine. Îmi păsa de...

Îmi păsa de oamenii cu care cântam.

ROD: Daisy drogată e distractivă, nonşalantă şi amuzantă. Dacă se distrează, şi tu te distrezi, dar dacă vrei să le smulgi oamenilor inima din piept, o aduci pe Daisy înapoi pe pământ şi o pui să-şi cânte piesele. Nimic nu se compară cu asta.

DAISY: Eram beată la premiile Grammy, dar nu prea a contat.

BILLY: Înainte să se anunțe premiul pentru Discul Anului, ceva mai devreme în seara aceea, Rod mi-a spus că Teddy nu vrea să vorbească. Într-un fel, e premiul producătorului, dar Teddy prefera să fie tipul din spatele tipului, aşa că Rod m-a întrebat dacă vreau să fiu eu cel care o face şi am zis: „Nu contează. Nu o să câştigăm".

El a spus: „Deci e în regulă dacă i-l dau lui Daisy?"

Am spus: „Nu-i dai decât o strachină mare de nimic, dar n-ai decât".

Ştii, nu poți să ai dreptate tot timpul.

KAREN: Când am câştigat Piesa Anului pentru „Turn It Off", stăteam toți acolo, noi şapte şi Teddy. Pete avea o afurisită de cravată de cowboy. Hidos! Mi-era ruşine pentru el. M-am gândit, cu siguranță, că Billy era cel care o să rostească discursul de mulțumire, dar s-a dus Daisy la microfon. Mi-am zis: *Sper să spună ceva coerent*. Şi asta a făcut.

BILLY: A spus: Vă mulțumesc tuturor celor care ați ascultat piesa asta şi ați înțeles-o, şi ați cântat-o împreună cu noi!

Am făcut-o pentru voi. Pentru toți cei care sunt obsedați de cineva sau ceva”.

CAMILA: „Pentru toți cei care sunt obsedați de cineva sau ceva”.

DAISY: N-am insinuat nimic cu asta, am vrut doar să le dau o voce oamenilor care se simțeau disperați. Eu mă simțeam disperată în multe privințe. Mă simțeam disperată şi, în acelaşi timp, cumva, mai mult ca mine însămi.

E amuzant. La început, cred că începi să te droghezi ca să-ți amorțeşti sentimentele, să fugi de ele, dar, după o vreme, îți dai seama că drogurile sunt cele care-ți fac viața de neconceput, ele îți intensifică toate sentimentele pe care le ai. Te fac să suferi mai mult când ai inima frântă, îți sporesc momentele bune. Aşa că, atunci când le limitezi, începi să te simți cu adevărat ca şi cum redescoperi sănătatea mintală.

Şi când îți redescoperi sănătatea, e doar o chestiune de timp până începi să înțelegi de ce voiai să scapi de ea de la început.

BILLY: Când am ieşit de pe scenă, cu premiul acela, i-am surprins privirea. Şi ea mi-a zâmbit. Şi mi-am zis: *Se schimbă lucrurile.*

ELAINE CHANG: Când Daisy a acceptat premiul Grammy pentru Discul Anului, cu părul vâlvoi şi cu brățări până la coate, purta o rochie subțire, cu bretele, din mătase crem, şi părea că deține controlul complet al trupei şi e încrezătoare în talentul ei... Probabil fie şi numai pentru seara aceea a fost considerată una dintre cele mai sexy cântărețe de rock din toate timpurile.

Curând după aceea, au înregistrat celebrul videoclip cu trupa cântând „Impossible Woman” la Madison Square Garden – unde Daisy a cântat fără să se teamă nici de cele

mai înalte note şi în care Billy Dunne nu pare capabil să-şi ia ochii de la ea.

Toate astea, chiar după ce-l părăsise pe Niccolo Argento. Acela a fost momentul în care s-a simțit împlinită, complet stăpână pe sine. Toate revistele vorbeau despre ea, toți ştiau cine e. Toți cei care cântau muzică rock-and-roll voiau să fie ca ea.

În primăvara anului ’79 a fost Daisy Jones cea despre care vorbim toți când vorbim de Daisy Jones. Ai fi crezut că e în vârful lumii.

KAREN: E ceva ce n-am menționat.

GRAHAM: Ți-a povestit Karen despre asta? Nu e treaba mea să spun nimic dacă nu ți-a zis deja, dar... cred că dacă ți-a spus, atunci e în regulă.

KAREN: Eram în Seattle, cred, când mi-am dat seama ce se întâmplă.

EDDIE: N-am adus niciodată vorba de asta cu Graham şi Karen, faptul că ştiam că se culcă unul cu altul, dar credeam că e ciudat faptul că păstrau secretul. Oamenii s-ar fi bucurat pentru ei. Poate s-a întâmplat doar o singură dată. Uneori, memoria mea e atât de neclară, încât mă întreb dacă nu mi-am imaginat, dar nu cred că a fost aşa. Nu cred că aş fi inventat aşa ceva.

KAREN: Făceam duş la hotel, iar Graham avea camera alăturată, aşa că a intrat. Şi pe urmă a intrat cu mine la duş. L-am tras spre mine şi l-am cuprins în braţe. În parte, de asta îmi plăcea Graham atât de mult, cât de masiv era, cât de puternic era. Era păros şi mătăhălos, şi îmi plăceau chestiile astea. Îmi plăcea şi cât de delicat era, dar, de data asta, când şi-a lipit pieptul de al meu, mi-am simţit sânii umflaţi. Mă dureau. Şi am ştiut. Pur şi simplu, am ştiut.

Auzisem femei vorbind despre faptul că simţiseră că sunt însărcinate, însă mie mi se părea o tâmpenie Flower Power, dar e adevărat. Cel puţin, pentru mine. Aveam douăzeci şi nouă de ani. Îmi cunoşteam corpul. Şi am ştiut că sunt însărcinată. Spaima asta a pătruns în mine. Parcă a început la cap şi mi-a străbătut tot corpul. Îmi amintesc că am răsuflat uşurată când Graham l-a auzit pe Warren bătând la uşă, pentru că a ieşit în grabă din duş.

Eram atât de uşurată că sunt singură! Să nu fiu nevoită să mă prefac că sunt om în clipa aia. Pentru că mă simţeam... pierdută. Simţeam că-mi ieşise sufletul din trup şi eram doar o carapace goală. Am rămas la duş habar n-am cât timp. Doar am rămas acolo, sub capul duşului, privind în gol până când mi-am adunat energia de a ieşi.

GRAHAM: Ştii că uneori îţi dai seama că ceva nu e-n regulă la cineva? Dar nu înţelegi exact ce este? Şi întrebi ce s-a întâmplat şi omul ăsta parcă n-ar şti despre ce vorbeşti? Ai senzaţia că eşti nebun. Simţi că înnebuneşti. O senzaţie în interior că persoana pe care o iubeşti nu e OK, dar arată OK. Arată OK.

KAREN: Am făcut un test de sarcină în Portland. Păs-trasem secretul faţă de toată lumea, dar... asta însemna că eram singură în camera de hotel. Când am văzut că linia se face roz sau ce culoare o fi fost... M-am uitat multă vreme la ea.

Şi pe urmă am sunat-o pe Camila. Am zis: „Sunt însărcinată”. Apoi am adăugat: „Nu ştiu ce să fac”.

CAMILA: Am întrebat: „Îți dorești o familie?”
Şi ea a răspuns: „Nu”. Când a spus „nu”, a sunat ca un cârâit. Din gât.

KAREN: Am rămas tăcută la telefon. Şi pe urmă Camila a zis: „O, scumpo, îmi pare rău!”

GRAHAM: Când am ajuns în Vegas, i-am zis până la urmă: „Hai, trebuie să vorbeşti cu mine”.

KAREN: Am trântit-o direct. I-am zis: „Sunt însărcinată”.

GRAHAM: N-am ştiut ce să spun.

KAREN: N-a vorbit mult timp. Doar s-a plimbat prin cameră. Am zis: „Nu vreau să fac asta. Să-l păstrez”.

GRAHAM: Mi-am dat seama că se lupta puțin cu asta. I-am zis: „Hai să aşteptăm puțin. Mai avem timp, nu?”

KAREN: I-am spus că nu vreau să mă răzgândesc.

GRAHAM: Am spus ceva greşit. Am ştiut că e greşit. Am zis: „Putem găsi alt clăpar, dacă asta te îngrijorează”.

KAREN: Nu dau vina pe Graham, sincer. El doar gândea cum fac majoritatea. Am zis: „Înțelegi cât de mult am muncit ca să ajung aici? Nu renunț la asta”.
GRAHAM: N-am vrut s-o spun, dar mi s-a părut puțin egoist. Să alegi orice altceva în locul copilului nostru.

KAREN: El îi tot spunea „copilul nostru”. *Copilul nostru copilul nostru copilul nostru.*

GRAHAM: I-am spus că ar trebui să-şi ia o pauză. Asta-i tot ce am zis.

KAREN: Era *copilul nostru*, dar era *responsabilitatea mea*.

GRAHAM: Oamenii se răzgândesc tot timpul cu astfel de lucruri. Crezi că nu-ți doreşti ceva, pe urmă îți dai seama că-l vrei.

KAREN: El a zis că nu ştiu ce spun şi că dacă nu merg înainte cu sarcina o să regret tot restul vieții. Pur şi simplu, nu înțelegea.

Nu mă temeam că o să regret că *nu* am avut un copil, mă temeam că o să regret că *am avut* copilul.

Mă temeam să aduc pe lume o viață nedorită. Mă temeam să-mi trăiesc viața simțindu-mă ca şi cum ancorasem într-un port greşit. Mă temeam că voi fi împinsă să fac ceva ce ştiam că nu-mi doresc. Graham nu voia să audă chestia asta.

GRAHAM: Lucrurile s-au încins şi am ieşit furios. Trebuia să avem conversația asta când eram calmi. Nu poți să urli despre asemenea lucruri.

KAREN: Nu aveam de gând să mă răzgândesc. Am fost judecată din cauza asta de câte ori am spus-o, dar o s-o tot spun: n-am vrut niciodată să fiu mamă. Nu mi-am dorit niciodată să am copii.

GRAHAM: Mă tot gândeam: *O să se răzgândească*. Mi-am zis: *O să ne căsătorim şi o să avem un copil, şi o ne descurcăm cu*

toate. Avea să-şi dea seama cât de mult voia să fie mamă, cât de mult însemna familia pentru ea.

DAISY: După premiile Grammy, eu şi Billy am început iar să vorbim. Mă rog, oarecum. Tocmai câştigaserăm pentru un cântec pe care îl scriseserăm împreună, un cântec pe care îl cântam împreună, iar asta însemna ceva pentru mine.

BILLY: S-a îmblânzit. S-a relaxat. În lipsa lui Niccolo, era... mai uşor să porți o conversație cu ea.

DAISY: Eram în timpul unui zbor de noapte spre New York pentru *Saturday Night Live*. Rich ne dăduse avionul companiei Runner. Cred că aproape toți adormiseră. Billy era în cealaltă parte a avionului, dar scaunele noastre erau cu fața unul la altul. Aveam o rochie minusculă şi-mi era frig, aşa că am luat o pătură şi m-am învelit cu ea, şi am remarcat că mă văzuse Billy. Şi râsese.

BILLY: Unii oamenii vor fi întotdeauna ei înşişi. Şi ți se pare că te înnebuneşte chestia asta, dar este tocmai acel lucru la care te gândeşti când ei nu mai sunt. Când nu mai fac parte din viața ta.
DAISY: M-am uitat la el şi am râs şi eu. Şi, pentru o clipă cel puțin, a părut că putem fi din nou prieteni.

ROD: Până să apară la *Saturday Night Live*, „Young Stars" devenise şi ea hit. Era pe locul 7 în topuri, cred. Undeva

prin Top 10. Vindeam atât de multe albume, încât nu le puteau imprima destul de repede. Runner pregătise „This Could Get Ugly” ca următorul hit.

DAISY: Pentru *SNL*, s-a decis că vom cânta „Turn It Off” mai întâi, iar pe urmă „This Could Get Ugly”.

KAREN: Am pus pariu cu Warren că Daisy nu o să poarte sutien şi am câştigat două sute de dolari.

WARREN: Ne hotăram toți ce să purtăm şi am pariat cincizeci de dolari cu Karen că Billy o să poarte o cămaşă de denim, iar Daisy nu o să poarte sutien. Am câştigat cincizeci de dolari.

KAREN: În timp ce ne îmbrăcam, Daisy şi Billy chiar stăteau de vorbă. Îți dădeai seama că undeva se produsese o schimbare.

GRAHAM: Am făcut o repetiție în ținutele de scenă pentru „Turn It Off” şi a mers foarte bine. La fel şi cu „This Could Get Ugly”.

BILLY: Când a început emisiunea, aveam de gând să fac exact cum repetaserăm.
DAISY: Lisa Crowne ne-a prezentat, ştii: „Doamnelor şi domnilor, Daisy Jones & The Six”, iar publicul a luat-o razna. Mai fuseserăm pe stadioane unde publicul striga, dar aici mi se părea diferit. Un grup mic de oameni în fața noastră, făcând atât de mult zgomot! A fost ca un impuls de energie.

NICK HARRIS: Până să cânte Daisy Jones & The Six „Turn It Off” la *Saturday Night Live*, cântau o piesă pe care aproape toți oamenii din țară o cunoşteau. Câştigase Piesa Anului.

Daisy purta nişte blugi negri, şterşi, şi o bluză din satin roz. Bineînțeles, şi brățările. Era desculță. Avea părul de un roşu-aprins. Dansa pe scenă, cânta din toată inima, bătea cu tamburina. Arăta ca şi cum se distra de minune. Iar Billy Dunne era în clasica lui combinație de denim cu denim. Era aproape de microfon, se uita la ea, se distra şi el foarte bine. Arătau ca şi cum acolo era locul lor, împreună.

Trupa ținea ritmul cu o claritate şi o prospețime la care nu te aştepți când un cântec a fost cântat atât de des cât l-au cântat ei.

Iar Warren Rhodes îi tăia respirația oricui era interesat să învețe ce înseamnă să ții o trupă întreagă la un loc cu tobele. Era electrizant în spatele lor. Dacă-ți puteai lua ochii de la Daisy şi Billy, atunci privirea se îndrepta spre tipul care izbea în tobele de pe podea.

Apoi, pe măsură ce piesa continua, iar versurile deveneau mai incisive, Billy şi Daisy păreau mai fascinați unul de altul. Au trecut la acelaşi microfon şi au cântat față în față. Acest cântec emoționant, înflăcărat, despre cum îți doreşti să uiți pe cineva... parcă şi-l cântau unul altuia.

BILLY: Se întâmplau foarte mult lucruri în timpul acelei reprezentații. Trebuia să fiu atent la sincronizare, la cuvinte, unde mă uitam eu şi unde era camera. Şi pe urmă... Nu ştiu... Deodată Daisy era lângă mine şi am uitat de tot, doar mă uitam la ea şi cântam piesa pe care o compuseserăm împreună.

DAISY: S-a terminat cântecul şi parcă am ieşit din transă, iar eu şi Billy ne-am uitat la public, şi el mi-a luat mâna, şi ne-am înclinat. Era prima dată când corpul meu abia dacă îl

atingea pe al lui de foarte multă vreme. Era genul de moment în care, chiar şi după ce mi-a dat drumul, încă îmi vibra mâna.

GRAHAM: Daisy şi Billy aveau ceva ce nu avea nimeni. Şi când se foloseau de asta, când se antrenau unul pe altul... Asta ne-a făcut ca trupă. A fost unul dintre acele momente în care crezi că talentul lor merită pe deplin toate mizeriile pe care le făcuseră.

WARREN: Între piese, Billy mi-a spus că are o idee pentru „A Hope Like You". Îmi plăcea ideea. I-am spus că, dacă sunt toţi de acord, sunt şi eu de acord.

EDDIE: „This Could Get Ugly" a mers grozav la repetiţie. Şi în ultima clipă Billy vrea să cânte „A Hope Like You". O baladă lentă. Şi vrea să cânte el la clape în locul lui Karen. Ca să fie doar el şi Daisy pe scenă.
BILLY: Voiam să iau pe toată lumea prin surprindere. Voiam să fac ceva neaşteptat. M-am gândit că ar putea fi... ceva de care să-ţi aminteşti cu adevărat.

DAISY: Mi s-a părut că sună foarte, foarte tare.

GRAHAM: Totul s-a întâmplat foarte repede. În clipa asta trebuia să cântăm toţi „This Could Get Ugly" şi, în clipa următoare, Billy şi Daisy au ieşit singuri să interpreteze altă piesă.

KAREN: Eu cânt la clape. Dacă trebuia să fie cineva acolo, cu Daisy, poate că ar fi trebuit să fiu eu, dar înţeleg ce-a vrut el să exprime când a ieşit pe scenă. Am priceput. Nu înseamnă că mi-a plăcut.

ROD: A fost o manevră genială. Ei doi singuri pe scenă. A fost un moment grozav pentru televiziune.

WARREN: Stăteau față în față, Billy la clape, Daisy stând în fața lui cu microfonul. Noi, ceilalți, ne uitam de pe margine.

DAISY: Billy a început să cânte şi m-am uitat în ochii lui, doar o secundă, înainte să încep să cânt. Şi... *[se opreşte]* Mi se pare atât de evident, atât de dureros şi jenant de evident! Fără Nicky acolo care să-mi distragă atenția, fără să fiu atât de drogată, încât să nu fiu prezentă cu adevărat, mi se părea foarte evident că-l iubeam.

Că eram îndrăgostită de el.

Iar drogurile, călătoria în Thailanda şi faptul că mă măritasem cu un prinț nu aveau să mă oprească. Iar faptul că el era însurat cu altcineva... Nici asta nu avea să se oprească. Cred că în cele din urmă m-am resemnat în fața adevărului. În fața a cât de trist era totul.

Şi pe urmă am început să cânt.

KAREN: Ştii când auzi că cineva are un nod în gât? Aşa a sunat. Şi asta... i-a distrus pe toți cei din sală. Felul în care se uita ea la el. Felul în care i-a cântat. Spunea: „Nu contează cât încerc/ Unele lucruri nu le pot câştiga, orice ar fi”. Adică, serios!

BILLY: Îmi iubeam soția. I-am fost fidel soției mele din secunda în care m-am îndreptat. Am încercat cu disperare să nu simt niciodată ceva pentru vreo altă femeie, dar... *[respiră adânc]* Tot ceea ce o făcea pe Daisy să ardă mă făcea şi pe mine să ard. Tot ce iubeam la lumea asta, iubea şi Daisy. Toate lucrurile cu care mă luptam eu, şi Daisy se lupta cu ele. Eram două jumătăți. Eram la fel. În felul acela în care nu eşti la fel decât cu câțiva oameni. În felul acela în

care nici nu simți că trebuie să-ți exprimi gândurile, pentru că știi că cealaltă persoană le gândește deja. Cum puteam fi în preajma lui Daisy Jones și să nu fiu captivat de ea? Să nu mă îndrăgostesc de ea?

Nu puteam.

Pur și simplu, nu puteam.

Dar Camila însemna mai mult. E adevărul cel mai profund. Familia mea însemna mai mult pentru mine. Camila însemna mai mult pentru mine. Poate, pentru o vreme, Camila nu a fost femeia de care eram cel mai atras. Sau...

...

...

...

Poate Camila nu a fost persoana de care eram cel mai îndrăgostit. În acel moment. Nu știu... Nu pot... Poate nu a fost, dar a fost mereu femeia pe care am iubit-o cel mai mult. Mereu a fost femeia pe care o alegeam.

E Camila, pentru mine. Întotdeauna.

Pasiunea e... e un foc. Și focul e grozav, frate, dar noi suntem făcuți din apă. Cu apă reușim să trăim mai departe. De apă avem nevoie ca să supraviețuim. Familia mea era apa. Am ales apa. O să aleg apa întotdeauna. Și voiam ca Daisy să-și găsească apa ei. Pentru că eu nu puteam fi asta.

GRAHAM: Văzându-l pe Billy cântând la pian și uitându-mă la Daisy, mi-am zis: *Sper că nu vede și Camila treaba asta.*

BILLY: Încearcă tu să cânți o piesă ca asta cu o femeie ca Daisy, știind că o să te vadă nevasta ta! Încearcă tu s-o faci! Și pe urmă spune-mi că nu ești cât pe ce să-ți pierzi naibii mințile!

ROD: A fost electrizantă prestația aceea. Ei doi, împreună, cântând unul *pentru* altul. Era ca şi cum îşi sfâşiau inimile la televiziunea națională. Acele momente nu au loc mereu. Dacă stăteai în seara aia de sâmbătă până târziu privindu-i, simțeai că eşti martorul unui lucru important.
KAREN: Când s-a terminat piesa, micul public a izbucnit, iar Billy şi Daisy au făcut o ultimă plecăciune. Iar noi, ceilalți, am ieşit şi ne-am alăturat. Şi, ştii, am avut sentimentul ăsta atunci, că eram mari şi aveam să devenim şi mai mari. Era prima dată când m-am gândit: *O să fim cea mai mare trupă din lume?*

WARREN: Ne-am dus la after-party cu toată echipa şi toată lumea. Lisa Crowne era gazda şi m-am gândit, ştii: *Poartă-te frumos cu ea şi poate o să te placă.* Aşa că asta am făcut. Şi ea m-a plăcut.

GRAHAM: Când m-am uitat, pe la primele ore ale dimineții, iar Warren era cu brațul în jurul Lisei Crowne, m-am gândit: *Fir-ar, cred că suntem cu adevărat al dracului de celebri.* Adică, trebuia să fim dacă Warren avea o şansă la Lisa Crowne.

EDDIE: Eu şi Pete am petrecut cu echipa de la *SNL* până când nu mi-am mai simțit nasul, iar Pete a vomat într-o tubă.

WARREN: Până să plec eu cu Lisa, n-am mai văzut-o pe Daisy nicăieri.

GRAHAM: La un moment dat, am pierdut-o toți din vedere pe Daisy.

BILLY: Am fost politicos şi m-am dus cu toţi la bar, dar n-am putut sta mult. Petrecerile *SNL* nu sunt unde vrei să fii când eşti curat.

Când m-am întors la hotel, am primit un telefon de la [Camila] şi am vorbit puţin, şi erau multe lucruri pe care nu le spuneam. Se uitase la emisiune şi cred că se străduia să-şi dea seama ce părere să aibă despre toate astea. Am ocolit subiectul mult timp. Şi pe urmă a zis că vrea să se ducă la culcare şi am zis „OK", pe urmă am spus „Te iubesc. Tu eşti Aurora mea". Şi ea spus că mă iubeşte şi ea şi a închis telefonul.

CAMILA: Indiferent cu cine alegi să mergi pe drumul vieţii, o să suferi. E însăşi natura faptului că-ţi pasă de cineva. Indiferent pe cine iubeşti, o să-ţi frângă inima. Billy Dunne mi-a frânt inima de câteva ori. Şi ştiu că şi eu am frânt-o pe a lui, dar da, în seara aia, când i-am văzut la *SNL*... a fost una din ocaziile când mi s-a frânt inima.

Dar am continuat să am încredere şi să sper. Credeam că el merita asta.

DAISY: Stăteam într-un separeu lângă Rod la petrecerea *SNL* şi câteva fete au intrat în baie să prizeze o linie, iar eu mă plictiseam foarte tare. Eram incredibil de plictisită de propria mea viaţă. De LSD şi cocaină, şi de acest ciclu. Era ca şi cum vedeam un film pentru a suta oară. Ştii deja când o să apară tipul rău, ştii deja ce o să facă eroul. Era atât de plictisitoare ideea în sine, încât am vrut să mor. Voiam o viaţă adevărată, măcar o dată. Orice lucru real. Aşa că m-am ridicat şi am urcat într-un taxi, m-am întors la hotel şi m-am dus în camera lui Billy.

BILLY: Am auzit o bătaie în uşă. Exact când adormeam. La început, am lăsat persoana de la uşă să bată. M-am gândit că e Graham şi poate să aştepte până dimineaţă.

DAISY: Am continuat să bat. Ştiam că e acolo.

BILLY: În cele din urmă, am coborât din pat şi eram doar în chiloți. Şi am răspuns şi am zis: „Ce vrei?” Şi pe urmă m-am uitat şi era Daisy.

DAISY: Trebuia doar să spun ce trebuia să spun. Trebuia s-o spun. Era acum ori niciodată, şi nu putea fi niciodată. Nu puteam trăi cu chestia asta.

BILLY: Eram realmente şocat. Nu-mi venea să cred.

Daisy: Am spus: „Vreau să renunț la droguri”.

Billy m-a tras imediat în camera lui. M-a invitat să iau loc şi a întrebat: „Eşti sigură?”

Am zis: „Da”.

Şi el a spus: „Hai să te ducem la dezintoxicare”.

A pus mâna pe telefon şi a început să formeze, iar eu m-am ridicat şi am închis telefonul şi am spus: „Doar... acum doar stai cu mine. Şi ajută-mă... să înțeleg ce fac”.

BILLY: Nu ştiam cum să ajut pe altcineva, dar voiam s-o fac. Voiam să ajut pe cineva aşa cum mă ajutase Teddy pe mine. Îi datoram atât de multe, îi eram atât de recunoscător. Că mă dusese la dezintoxicare atunci când o făcuse. Şi voiam să fac asta pentru cineva. Voiam s-o fac pentru ea. Voiam să fie în siguranță şi sănătoasă. Voiam asta pentru ea... Eu... da, voiam foarte mult treaba asta pentru ea.

DAISY: Eu şi Billy am vorbit despre dezintoxicare şi ce ar însemna asta, mi-a spus puțin despre cum o să fie. Mi se părea intimidant. Începeam să mă întreb dacă vorbeam serios. Dacă eram cu adevărat pregătită să merg până la capăt, dar tot încercam să cred în mine însămi, că puteam

s-o fac. La un moment dat, Billy m-a întrebat dacă sunt trează. *Eram trează chiar în clipa aia?*

Băusem un pahar sau două la petrecere, luasem dexedrină mai devreme în ziua aceea. N-aş fi putut să-ți spun ce însemna exact să fiu trează. Trecuse efectul tuturor substanțelor? Îmi aminteam măcar cum e să fii complet curat?

Billy a deschis minibarul să ia un suc şi erau sticluțe acolo cu tequila şi votcă, şi m-am uitat la ele. Şi Billy s-a uitat la ele. Şi pe urmă le-a luat şi s-a dus la fereastră, şi le-a aruncat pe geam. S-au auzit câteva cum s-au spart pe acoperişul etajului de jos. Am întrebat: „Ce faci?”

Billy a răspuns doar: „Asta e rock-and-roll.”

BILLY: La un moment dat, am început să vorbim despre album.

DAISY: L-am întrebat ceva ce nu-mi dădea pace în ultimele luni. „Îți faci griji că nu o să mai putem scrie un album la fel de bun ca ăsta?”
BILLY: Am zis: „Îmi fac griji în fiecare zi pentru asta”.

DAISY: Toată viața mea, voisem ca oamenii să-mi recunoască talentul de compozitoare, iar *Aurora* adusese asta, recunoaşterea. Şi eu începusem imediat să mă simt ca o impostoare.

BILLY: Cu cât urca albumul mai sus, cu atât mă neliniştea mai tare să scriu altul. Notam nişte cântece în caiet în autocar, iar la final le tăiam şi le aruncam pentru că nu era... Nu-mi mai dădeam seama dacă era vreunul bun de ceva. Nu ştiam dacă nu cumva tocmai mă dovedeam un impostor.

DAISY: El era singurul care înțelegea nivelul acela de presiune.

BILLY: Când s-a făcut dimineață, am adus din nou vorba de dezintoxicare.

DAISY: Auzeam întruna în cap: *Du-te o vreme, măcar pentru o pauză. Nu e nevoie să te opreşti pentru totdeauna.* Ăsta era planul meu. Să mă duc la dezintoxicare fără să-mi fac planul de a renunța pentru totdeauna. Era logic pentru mine. Îți zic: dacă un prieten al meu m-ar minți aşa cum mă mint eu singură, aş zice „Eşti un prieten de căcat".

BILLY: Am pus mâna pe telefon să sun la informații şi să iau numărul centrului de reabilitare la care fusesem eu, dar când am luat receptorul, nu era ton. Şi cineva de la celălalt capăt spunea: „Alo?"

Am zis: „Alo?"

Era recepționerul. A spus: „Îl am pe Artie Snyder la telefon".

I-am spus să-mi facă legătura, dar mă gândeam: *De ce mă sună inginerul meu de sunet când se crapă de ziuă?* Am zis: „Artie, ce Dumnezeu...?"

DAISY: Teddy suferise un atac de cord.

WARREN: Mulți oameni supraviețuiesc atacurilor de cord. Aşa că, atunci când am aflat, m-am gândit... Nu mi-am dat seama imediat că însemna că murise.

BILLY: Se dusese.

GRAHAM: Teddy Price nu era genul de om despre care crezi că o să moară de infarct. Mă rog, adică, mânca îngrozitor şi

bea mult, şi nu prea avea grijă de el, dar... Părea prea... puternic, poate. De parcă, dacă apărea un infarct, el avea să-i spună să se ducă dracului şi infarctul se ducea.

BILLY: Mi s-a tăiat respirația. Şi primul meu gând când am închis telefonul, chiar primul gând care mi-a trecut prin cap, a fost *De ce am aruncat băutura pe geam?*

ROD: I-am adus pe toți în LA pentru înmormântare.

WARREN: Toți fuseserăm devastați de pierderea lui Teddy, dar, omule, să o vezi pe Yasmine, iubita lui, izbucnind în plânsete îngrozitoare la mormântul lui... Mă tot gândeam cât de puține lucruri contau în viață, dar ce simțea Yasmine pentru Teddy... asta conta.

GRAHAM: Teddy însemna multe lucruri pentru mulți oameni. Nu o să uit niciodată că am fost la slujbă şi l-am văzut pe Billy ținând-o de mână pe Yasmine, încercând să o facă să se simtă bine, deşi ştiam că nici el nu era în regulă.

Orice bărbat are nevoie de un bărbat pe care să-l admire. La bine sau la rău, eu îl aveam pe Billy. Billy îl avea pe Teddy. Şi Teddy murise.

BILLY: Lucrurile au cam scăpat de sub control pentru mine. De-abia reuşeam să pricep ceva. Nu reuşeam să procesez ce se întâmplase. Că Teddy murise. Că Teddy era... mort. Cred că am murit puțin în interior, doar pentru o vreme. Ştiu că

sună cam extrem, dar aşa mă simţeam eu. Mi se părea că mi se împietrise inima. Sau... ştim cum sunt criogenaţi oamenii? Adică, se pun la gheaţă, sperând că se vor întoarce într-o bună zi? Asta s-a întâmplat cu sufletul meu. Era la gheaţă.

Nu puteam înfrunta realitatea. Nu treaz. Nu fără ceva de băut sau... Pur şi simplu, am dispărut. Am ieşit din propria mea viaţă. Nu aveam alt mod de a suporta decât să mor în interior. Pentru că dacă încercam să rămân în viaţă, să *trăiesc* în perioada aceea, poate chiar m-ar fi ucis.

DAISY: Când a murit Teddy, asta a fost. Hotărâsem că nu avea rost să renunţ la droguri. Asta a fost logica mea. *Dacă universul voia să renunţ, nu l-ar fi ucis pe Teddy.* Poţi să justifici orice. Dacă eşti destul de narcisist să crezi că universul conspiră în favoarea sau împotriva ta – cum suntem toţi, în adâncul sufletului –, atunci poţi să te convingi că primeşti semne despre orice şi despre tot.

WARREN: Petrecusem vreo trei săptămâni pe barcă. Fumam trabuc, mă îmbătam, de-abia dacă-mi schimbam hainele. Eu şi Lisa intraserăm în vorbă, de la apariţia noastră la *SNL.* A venit să mă vadă. A întrebat: „Trăieşti pe o barcă?”

Am zis: „Da”.

Ea a spus: „Eşti adult. Ia-ţi o casă adevărată”. Avea dreptate.

EDDIE: Crezusem că cel mai bun lucru pentru noi toţi era să ne întoarcem la drum. Pierduserăm un văr într-un accident de maşină în urmă cu vreo zece, unsprezece ani, iar tata spusese: „Munceşte ca să suporţi durerea”. Ăsta era stilul meu de atunci. Am crezut că asta o să-l motiveze pe Pete să rămână în trupă, dar, dimpotrivă, l-a pregătit şi mai mult de plecare.

BILLY: Odată, m-a rugat Camila să curăț toaleta şi m-am dus acolo, şi am început să frec vasul, şi l-am frecat întruna. Şi pe urmă a venit ea şi m-a întrebat: „Ce faci?”

Am răspuns: „Curăț toaleta”.

Ea a zis: „Cureți toaleta de trei sferturi de oră”.

Am spus: „Oh!”

CAMILA: I-am zis: „Trebuie să te întorci, Billy. O să mergem toate cu tine, dar trebuie să te întorci. Te omoară faptul că stai acasă şi te tot gândeşti”.

ROD: La un moment dat, trebuie să urci înapoi în autocar.

GRAHAM: Crezi că tragedia înseamnă că s-a terminat lumea, dar îți dai seama că lumea nu se termină niciodată. Nu se termină niciodată. Nimic nu o să-i pună capăt.

Şi m-am tot concentrat pe faptul că, pentru mine şi Karen, ştii, *viața abia începea*.

KAREN: I-am fost foarte recunoscătoare lui Rod că ne-a trimis înapoi la drum. Că nu ne-a lăsat să ne răsturnăm.

BILLY: Am făcut ce-a spus Camila. Am ieşit din nou în lume. La primul concert, eram în Indianapolis. Am zburat împreună cu trupa. Camila şi fetele urmau să mi se alăture la prima oprire.

La Indianapolis a fost... a fost greu. Am venit la hotel, m-am cazat, l-am văzut pe Graham, am văzut-o pe Karen, pe urmă la proba de sunet era Daisy. Purta salopetă. Părea epuizată. Se vedea. Cu ochii duşi în fundul capului şi brațele subțiri. Îmi venea greu să mă uit la ea.

Greşisem față de ea. Mă rugase să o ajut să renunțe la droguri. Şi după moartea lui Teddy eu o abandonasem.

DAISY: În prima seară când ne-am întors, cred că eram în Ohio, mi-era foarte ruşine să dau ochii cu Billy. Pentru că mă dusesem la el şi-i spusesem că vreau să renunţ la droguri. Şi pe urmă nu făcusem asta. Decăzusem şi mai mult decât înainte.

KAREN: I-am spus lui Graham că am decis să fac avort. Şi el a spus că sunt nebună. Şi i-am zis că nu-s nebună. Iar el m-a rugat să n-o fac.

Am zis: „Ai de gând să pleci din trupă să creşti copilul?" Şi nu a răspuns. Asta a fost tot.

GRAHAM: Am crezut că încă mai dezbăteam subiectul.

KAREN: A ştiut. A ştiut ce vreau să fac. Doar că îi e mai confortabil să pretindă că nu a ştiut. Îşi permite luxul ăsta.

BILLY: Camila şi fetele au venit după noi la Dayton. Le-am luat de la aeroport şi, în timp ce le aşteptam, am văzut un tip care comanda tequila cu gheaţă de la bar. Auzeam gheaţa din pahar. O vedeam stând în tequila. S-a anunţat că avionul lor e blocat pe pistă, şi eu stăteam acolo, holbându-mă la poartă.

În timp ce-mi spuneam că nu o să comand de băut, m-am dus la bar şi m-am aşezat pe un scaun. Tipul de la tejghea m-a întrebat „Cu ce te servesc?" Şi m-am uitat fix la el. Şi el a repetat. Şi pe urmă aud: „Tati!" şi m-am uitat şi mi-am văzut familia.

Camila a întrebat: „Ce e?"

M-am ridicat şi i-am zâmbit şi, în clipa aia, am recăpătat controlul. Am spus: „Nimic. Sunt în regulă".

Ea m-a privit şi am spus: „Promit". Apoi mi-am strâns fetele într-o îmbrăţişare şi m-am simţit în regulă. Mă simţeam în regulă.

CAMILA: Sinceră să fiu, atunci m-am îndoit de propria mea încredere. Să-l găsesc stând la bar. Mi s-au ridicat antenele.

Am început să mă întreb dacă Billy era capabil să facă ceva ce poate aş fi fost incapabilă să iert.

KAREN: Camila a rămas cu noi de atunci. Cât a durat turneul. Făcea drumuri peste drumuri, uneori avea toate fetele cu ea, dar Julia era nelipsită. Julia avea vreo cinci ani pe atunci, aşa aş zice.

DAISY: Fiecare seară începea să pară o tortură. Una fusese să cânt cu Billy când eram cu altcineva, când nu ştiam ce simt, când aveam minciuni după care să mă ascund. Negarea e ca o pătură veche. Îmi plăcea să mă bag sub ea, să mă fac covrig şi să dorm, dar, părăsindu-l pe Nicky, cântând piesa aceea cu Billy în direct la televizor, spunându-i că voiam să renunţ la droguri... smulsesem pătura de pe mine. Şi nu mai puteam să o pun la loc. Şi asta mă ucidea. Vulnerabilitatea, expunerea aceea. Mă ucidea să urc pe scenă seară de seară. Săcânt cu el.

Când am cântat „Young Stars", mă rugam ca Billy să se uite la mine şi să recunoască ce ne spuneam unul altuia. Şi când am cântat „Please", îl imploram să-mi dea atenţie. Îmi era greu să cânt „Regret Me" cu vreo urmă de furie adevărată, pentru că nu mai eram furioasă de cele mai multe ori. Nu mai eram. Eram tristă. Eram al dracului de tristă.

Şi toţi voiau să vadă „A Hope Like You" cum făcuserăm la *SNL*, iar noi doi tot încercam să le oferim asta. Mă sfâşia în fiecare noapte.

Să stau lângă el şi să-i simt mirosul de aftershave. Şi să-i văd mâinile mari, cântând la pian în faţa mea, eu să cânt din adâncul inimii că tânjeam să mă iubească şi el.

Îmi petreceam timpul ziua, când nu eram pe scenă, încercând să-mi repar rănile şi era ca şi cum le desfăceam din nou în fiecare seară.

SIMONE: Primeam multe telefoane de la Daisy la orice oră din zi. Spuneam: „Lasă-mă să vin să te iau”. Şi ea refuza. M-am gândit să o duc cu forța la dezintoxicare, dar nu poți să faci asta. Nu poți să controlezi alt om. Nu contează cât de mult îl iubeşti. Nu poți să însănătoşeşti pe cineva cu iubire, nu poți să însănătoşeşti pe cineva cu ură, şi oricât de multă *dreptate* ai avea într-o privință nu înseamnă că omul acela o să se răzgândească.

Repetam discursuri şi intervenții şi mă gândeam să zbor unde era ea, şi să o târăsc de pe scenă – de parcă, dacă puteam găsi cuvintele potrivite, o puteam convinge să renunțe la droguri. Te înnebuneşti singur, încerci să pui cuvintele într-o ordine magică ce îți va descătuşa sănătatea mintală. Şi când nu merge, îți zici: *Nu m-am străduit destul. N-am vorbit destul de clar cu ea.*

Dar, la un moment dat, trebuie să admiți că nu ai control asupra nimănui şi trebuie să faci un pas în spate, şi să fii gata să-i prinzi când cade, asta e tot ce poți să faci. Poate e mai degrabă ca atunci când arunci pe cineva drag în apele mării şi te rogi să plutească singur, ştiind că s-ar putea să se înece şi tu va trebui să priveşti.

DAISY: Alergasem din toată inima după viața asta. Îmi dorisem atât de mult să mă exprim, să fiu auzită şi să aduc alinare altor oameni cu propriile mele cuvinte, dar devenise un iad pe care îl creasem eu însămi, o cuşcă pe care o construisem şi în care mă încuiasem. Ajunsesem să detest faptul că-mi pusesem inima şi durerea în muzica mea, pentru că asta însemna că nu puteam să le las niciodată în urmă. Şi trebuie să o tot cânt pentru el, noapte de noapte,

iar eu nu mai puteam să ascund ce simțeam sau ce-mi făcea faptul că eram lângă el.

Era un spectacol grozav, dar era *viața* mea.

BILLY: În fiecare seară, după ce se termina concertul, iar fetele erau în pat, eu şi Camila ne furişam pe balconul hotelului în care ne aflam şi doar stăteam de vorbă. Ea vorbea despre cum o stresau fetele. Vorbea despre faptul că avea nevoie de mine să rămân treaz. Eu îi spuneam cât de mult mă străduiam. Îi spuneam cât de frică îmi era de tot ce aducea viitorul. Runner începuse să întrebe de un nou album. Greutatea era pe umerii mei.

La un moment dat, ea a spus: „Chiar crezi că nu mai poți compune un album bun fără Teddy?"

Şi am zis: „N-am compus niciodată un album fără Teddy, punct".

WARREN: Eram în autocar, ne îndreptam spre Chicago, iar Eddie era supărat nu ştiu de ce. Am zis: „Vorbeşte dacă vrei să vorbeşti". Nu-mi place când oamenii încearcă să te forțeze să-i întrebi ce se întâmplă.

El a zis: „N-am spus asta nimănui, dar..." Pete urma să părăsească trupa.

EDDIE: Pete nu voia să asculte, şi pace! Warren a spus că ar trebui să discut cu Billy, să-l pun pe Billy să-i bage mințile-n cap. De parcă Pete avea să-l asculte pe Billy dacă nu mă asculta nici pe mine, care eram fratele lui.

WARREN: Graham ne-a auzit vorbind.

EDDIE: Aşa că s-a băgat Graham, iar el deja îi călca pe toți pe nervi în ultima vreme, pentru că era foarte nervos, Dumnezeu ştie de ce. În orice caz, el a spus că ar trebui să vorbim cu Billy. Şi eu, din nou, am zis că Pete nu o să-l

asculte pe Billy dacă nu are de gând să asculte de mine, ştii ce zic? Dar Graham nici nu m-a auzit şi, în loc de asta, când ne-am oprit la un bistro lângă Chicago, Billy a venit la mine. A întrebat: „Ce se întâmplă? Despre ce trebuie să vorbim?”

Eu căutam doar toaleta, îmi vedeam de treaba mea. Am zis: „Nu e nimic, frate. Nu-ți bate capul”.

Billy a insistat: „E trupa mea. Merit să ştiu ce se întâmplă în propria mea trupă”.

Asta m-a scos din sărite. Am zis: „E trupa tuturor”.

Billy a spus: „Ştii ce-am vrut să spun”.

Şi eu am răspuns: „Da, ştim toți ce-ai vrut să spui”.

KAREN: Eram lângă Chicago. Am rămas peste noapte la un hotel. Camila sunase din timp la o clinică. A mers cu mine şi mi-a rămas alături. Eu bâțâiam dintr-un genunchi, dar ea a pus mâna pe piciorul meu şi m-a făcut să încetez. Am întrebat-o: „Fac o greşeală?”

Şi ea a zis: „Crezi că asta faci?”

Am spus: „Nu ştiu”.

Iar ea a zis: „Cred că ştii”.

Şi m-am gândit la ce voia să spună.

Pe urmă am zis: „Ştiu că nu fac o greşeală”.

Şi ea a spus: „Poftim”.

Am zis: „Cred că mă prefac că sunt indecisă ca să se simtă toți mai bine”.

Ea a spus: „Eu n-am nevoie să mă simt mai bine. Nu e nevoie să pretinzi nimic pentru mine”. Aşa că am încetat.

Când mi-au strigat numele, m-a strâns de mână şi nu m-a lăsat. N-am rugat-o să vină cu mine în sală şi nu cred că avea de gând, dar pur şi simplu a mers cu mine – nu a plecat nicio secundă de lângă mine. Îmi amintesc că m-am gândit: *O, cred că o să fie prezentă la chestia asta.* Am urcat pe masă. Doctorul mi-a explicat ce o să se întâmple. Şi pe urmă a plecat o clipă. Şi era o asistentă în colț. M-am uitat

la Camila, iar ea părea că o să plângă. Şi am întrebat: „Eşti tristă?”

Mi-a răspuns: „O parte din mine îşi doreşte ca tu să fi vrut copii, pentru că pe mine mă fac fericită copiii, dar... cred că pentru a fi fericită cum sunt eu, ai nevoie de alte lucruri. Şi vreau să ai oricare ar fi acele lucruri”. Şi am început şi eu să plâng. Pentru că cineva înțelegea.

După aceea, m-a adus înapoi la hotel şi le-a spus tuturor că nu mă simt bine şi că m-am întins în pat. Şi... a fost o zi proastă. A fost o zi îngrozitoare. Să ştii că ai făcut ce trebuie nu înseamnă că eşti fericită cu alegerea ta, dar când am chemat room service-ul, stând acolo în camera de hotel şi ştiind că eu nu aveam copii, iar Camila ieşise afară cu ai ei. Şi asta... asta părea în regulă. Acea frântură de ordine în mijlocul haosului.

CAMILA: Nu e treaba mea să spun ce s-a întâmplat în ziua aceea. Tot ce pot să spun e că trebuie să fii lângă prietenii tăi în cele mai grele zile pentru ei. Şi să-i ții de mână când e groasă. Viața e despre cine te ține de mână şi, cred, a cui mână te angajezi să o ții.

GRAHAM: N-am ştiut ce se întâmplase.

KAREN: Când plecam toți de la hotel, pornind spre Chicago, l-am văzut pe Graham urcând singur în lift şi m-am gândit să o iau pe scări, dar n-am făcut-o. Am urcat cu el în lift. Doar noi doi. Şi când liftul a început să coboare, el a zis: „Eşti OK? Camila a spus că nu te simți bine”.

Şi am zis: „Nu mai sunt însărcinată”.

S-a întors spre mine cu o expresie de genul *N-am crezut niciodată că o să-mi faci chestia asta.* S-au deschis uşile liftului şi am rămas amândoi acolo. Fără să spunem o vorbă. S-au închis. Şi am urcat din nou cu liftul până sus. Şi pe urmă am coborât iar. Chiar înainte să ajungem din

nou în hol, Graham a apăsat butonul pentru etajul al doilea. Şi a coborât.

GRAHAM: M-am plimbat pe holul hotelului, iar şi iar, şi iar, şi iar. La capătul holului era o fereastră şi mi-am sprijinit capul de ea. Fruntea. Şi m-am uitat în jos la toți oamenii de sub mine. Eram la doar câteva etaje distanță de ei. I-am privit mergând dintr-un loc în altul şi eram invidios pe fiecare dintre ei. Că nu erau ei în locul meu atunci. Voiam să fac schimb de locuri cu toți oamenii de acolo, de jos.

Când mi-am luat fruntea de pe geam, era o pată unsuroasă uriaşă unde îl atinsesem. Am încercat să o şterg, dar nu am făcut decât să înceţoşez şi mai rău sticla. Îmi amintesc că m-am uitat pe fereastra asta înnegurată, încercând să o şterg ca să o fac mai clară şi nimic nu ajuta. Am tot frecat şi frecat, şi frecat. Până m-a găsit Rod cumva.

A zis: „Graham, ce faci? Trebuie să ajungem la Chicago în după-amiaza asta. O să plece autocarul fără tine, frate".

Şi am pus cumva un picior în fața celuilalt şi am coborât cu el la autocar.

STADIONUL

CHICAGO

12 iulie 1979

ROD: A început ca orice alt concert, de fapt. Ridicaserăm totul la rang de artă. S-au aprins luminile şi trupa a ieşit pe scenă. Graham a cântat începutul de la „This Could Get Ugly”, iar mulțimea s-a dezlănțuit.

BILLY: Camila era la marginea scenei. A lăsat-o pe Julia să stea trează până târziu. Gemenele s-au întors la hotel cu bona. Îmi amintesc că m-am uitat într-o parte, în culise, şi am văzut-o pe Camila acolo, ținând-o pe Julia pe şold. În acel moment, părul Camilei îi ajungea practic până la talie. Şi era şaten de obicei, dar peste vară se deschisese puțin, arăta mai auriu. Ele două – Camila şi Julia – aveau dopuri de urechi. Nişte chestii portocaliu-deschis, ieşind de o parte şi de alta a capului. Le-am zâmbit, iar Camila mi-a răspuns cu un zâmbet. Ce zâmbet superb! Incisivii ei erau drepți. Nu e amuzant? Incisivii tuturor sunt ascuțiți, dar ai ei erau cumva drepți. Şi îi făcea zâmbetul perfect. Era o linie dreaptă. Zâmbetul ei m-a linişti întotdeauna.

Şi în seara aia, la Chicago, când mi-a zâmbit dintr-o parte a scenei... pentru un moment de care îmi amintesc foarte clar, mi-am zis: *Totul o să fie bine.*

DAISY: Asta m-a ucis. Să-l privesc cum o privea. Nu mă pot gândi la două lucruri care să te facă mai egoist decât dependența şi o inimă frântă. Eu aveam o inimă egoistă. Nu-mi păsa de nimeni şi nimic în afară de propria mea durere. De propria mea nevoie. De propria mea suferință. Aş fi făcut pe oricine să sufere dacă mi-ar fi luat o parte din suferință. Atât de bolnavă eram.

BILLY: Am cântat tot. Aşa cum cântam de obicei. Am cântat „Young Stars” şi „Chasing the Night”, şi „Turn It Off”, dar nu mi se părea în regulă. Parcă... parcă se deşurubau roțile.

WARREN: Karen şi Graham păreau supărați unul pe altul. Pete nu părea angajat. Eddie se tot plângea de Billy, dar ce altceva era nou?

DAISY: Cineva din față avea o pancartă pe care scria „Honeycomb”.

BILLY: Oamenii au cerut mult „Honeycomb” în turneul acela. Şi de obicei ignoram treaba asta. Pur şi simplu, nu voiam să-l cânt, dar ştiam că lui Daisy îi plăcea cântecul acela, ştiam că fusese mândră de el. Şi... Nu ştiu ce m-a apucat, dar am întrebat la microfon: „Vreți să auziți «Honeycomb»?”

GRAHAM: Am fost ca somnambul în tot acel spectacol. Eram acolo, dar nu eram acolo.

KAREN: Voiam doar să se termine spectacolul şi să mă întorc la hotel. Voiam doar puțină linişte. Nu voiam... Nu voiam să fiu pe scena aceea, să-l văd pe Graham cum mă privea, să simt cum mă judeca.

WARREN: Când Billy a spus „Honeycomb”, peste tot s-a auzit ca un tunet.

EDDIE: Toți suntem aici ca să prestăm aşa cum vrea Billy, nu? Nu e nevoie să ni se spună că s-ar putea să cântăm o piesă pe care n-am cântat-o de un an.

DAISY: Ce poți să-i spui unei mulțimi zgomotoase? Îi spui nu? Bineînțeles că nu.

BILLY: Daisy a spus: „În regulă, hai să-l cântăm”. M-am dus la microfonul ei şi în clipa în care am făcut asta am regretat.

Îmi dădeam seama că nu mă voia atât de aproape, dar nu puteam să plec. Trebuia să fac să pară că totul e în regulă.

DAISY: Mirosea a pin şi mosc. Avea părul cam cu un centimetru prea lung, îl vedeai atârnându-i după urechi. Avea ochii limpezi, la fel de verzi ca întotdeauna.

Oamenii spun că e greu să fii departe de oamenii pe care îi iubeşti, dar a fost foarte greu să fiu chiar lângă el.

BILLY: Câteodată e dificil să spun ce ştiam şi când am ştiut. E... Totul e vraişte în memoria mea. E greu să filtrez, cred. Ce s-a întâmplat şi când sau de ce am făcut ce-am făcut. Subiectivismul retrospectivei, dar îmi amintesc clar că Daisy purta o rochie albă. Avea părul prins într-o coadă. Avea nişte cercei rotunzi, mari. Brăţările ei. Şi m-am uitat la ea, chiar înainte să începem să cântăm, şi cred – chiar cred treaba asta – cred că m-am gândit că e cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. În felul acela în care apreciezi mai acut lucrurile... adică... apreciezi oamenii mai acut când sunt trecători, ştii? Şi cred că am ştiut că ea e trecătoare. Cred că ştiam că va pleca. Nu ştiu cum am ştiut, dar simt că am ştiut. Probabil nu ştiam. Dar aşa simt.

Ce vreau să spun este că, atunci când am început să cântăm „Honeycomb", ori am ştiut că o pierd, ori n-am ştiut. Şi ori am ştiut că o iubesc, ori n-am ştiut. Şi ori am apreciat-o, pentru tot ce era în clipa aceea, ori poate nu.

DAISY: Am început să cânt şi m-am uitat la el. Şi el s-a uitat la mine. Şi ştii ce? Timp de trei minute, cred că am uitat că suntem în faţa a douăzeci de mii de oameni. Am uitat că familia lui stă acolo. Am uitat că suntem solişti într-o trupă. Doar am existat. Timp de trei minute. I-am cântat bărbatului pe care îl iubeam.

BILLY: Cântecul potrivit, la momentul potrivit, cu omul potrivit...

DAISY: Şi pe urmă, chiar înainte de finalul cântecului, m-am uitat la marginea scenei şi am văzut-o pe Camila stând acolo.

BILLY: Şi eu doar... *[se opreşte]* Doamne, eram atât de distrus...
DAISY: Şi am ştiut că nu era al meu.
Era al ei.
Şi pe urmă... Pur şi simplu, am făcut-o. Am cântat piesa aşa cum o scrisese Billy la început. Fără întrebări.
„Viața pe care o vrem ne va aştepta/ Vom trăi să vedem luminile din golf/ Şi mă vei ține în brațe, mă vei ține în brațe, mă vei ține în brațe/ Până atunci". A fost cel mai greu vers pe care a trebuit să-l cânt vreodată.

BILLY: Când am auzit-o cântând versurile aşa cum le scrisesem inițial, cântând despre viitorul pe care urma să-l avem eu şi Camila... Fusese atâta îndoială în inima mea! Atâta îndoială față de mine însumi, că puteam să merg în continuare pe calea cea bună, pe care deja mă aflam. Şi eu... *[respiră adânc]* Versurile acelea. Un gest mărunt. Pentru o clipă, Daisy nu mi-a amintit că aş putea să dau greş. A cântat piesa ca şi cum ştia că urma să reuşesc. Daisy a făcut asta. *Daisy*. Nu ştiam cât de mult aveam nevoie de asta până când nu mi-a dăruit-o ea. Şi ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar m-a şi durut.
Pentru că dacă eram bărbatul care voiam să fiu – dacă îi puteam dărui Camilei viața pe care i-o promisesem –, ei bine, adică... a fost şi o pierdere în chestia asta.

DAISY: M-am îndrăgostit de tipul nepotrivit, care era exact tipul potrivit. Şi luasem decizii, iar şi iar, care înrăutăţeau lucrurile, niciodată nu le îmbunătăţeau. Şi în cele din urmă mă împinsesem singură dincolo de limită.

BILLY: Când am coborât de pe scenă, m-am întors spre Daisy şi n-am ştiut ce să-i spun. Ea mi-a zâmbit, dar a fost unul dintre zâmbetele acelea care nu sunt zâmbete de fapt. Şi pe urmă a plecat. Şi mi s-a strâns inima.

Mi-a devenit cât se poate de clar că mă agăţasem cu putere de o *posibilitate*. De *posibilitatea* reprezentată de Daisy.

Şi deodată am suportat foarte greu ideea de a-i da drumul. De a spune „Niciodată".

DAISY: L-am văzut pe Billy Dunne în timp ce cobora de pe scenă şi nu aveam încredere în mine însămi să-i spun vreo vorbă. Nu puteam fi în preajma lui. Aşa că i-am făcut semn cu mâna la plecare şi am ieşit.

KAREN: După ce am coborât de pe scenă, am dat din greşeală peste Graham şi am spus „Scuze", iar el a spus: „Ai vreun milion de lucruri pentru care să te scuzi".

GRAHAM: Eram furios.

KAREN: Părea să creadă că durerea lui era singura durere care conta.

GRAHAM: Am început să ţip la ea. Ştiu că am jignit-o.

KAREN: El nu fusese nevoit să treacă prin ce trecusem eu. Şi ştiam că suferă, dar ce drept avea? Să ţipe la mine?

WARREN: Am ajuns în culise, iar Karen şi Graham ţipau unul la altul.
EDDIE: Am prins-o pe Karen de mână înainte să-l pocnească pe Graham.

ROD: Am dus-o pe Karen într-una dintre cabinele din culise. Cineva l-a apucat pe Graham. I-am ţinut la distanţă.

GRAHAM: Am încercat să-l găsesc pe Billy. Să vorbesc cu el. Aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc. Când l-am găsit în holul hotelului după concert, am zis: „Frate, am nevoie de ajutorul tău". Şi el mi-a tăiat vorba. A zis că n-are timp.

BILLY: Camila şi Julia se duseseră sus, iar eu rămăsesem în urmă. Stăteam în holul hotelului. Nu eram sigur ce aveam să fac. Aveam atâtea gânduri... Şi atunci, până să-mi dau seama... *[oftează]* Eram în drum spre barul de la hotel. Mergeam, punând un picior în faţa celuilalt, către bar ca să iau o tequila. Asta făceam. Asta făceam. Mergeam la bar să beau ceva când a venit Graham după mine.

GRAHAM: Mi-a dat cu tifla. Am zis: „E important. Măcar de data asta, te rog! Trebuie să vorbesc cu tine".

BILLY: Nu puteam să fac nimic în afară de a mă concentra pe ce făceam. O voce mă striga şi-mi spunea să-mi iau o tequila. Şi asta voiam să fac. Nu puteam ajuta pe nimeni altcineva. Nu puteam face nimic pentru nimeni.

GRAHAM: Stăteam acolo, în hol, şi ştiu că arătam ca şi cum mă zbăteam. Eram pe punctul de a plânge. Nu plâng. Nu cred că am plâns decât de două ori în viaţă. Când a murit mama mea în '94 şi a doua oară... Ideea e că aveam nevoie de fratele meu. Aveam nevoie de fratele meu.

BILLY: M-a apucat de cămaşă şi a zis: „Cu toate căcaturile pe care le-am făcut pentru tine toată viaţa, n-ai cinci minute nenorocite să vorbeşti cu mine?” L-am prins de mână şi am smuls-o de pe mine, şi i-am zis să plece. Şi a plecat.

GRAHAM: N-ar trebui să petreci atât de mult timp cu fratele tău. Pur şi simplu, nu ar trebui. N-ar trebui să te culci cu colegii de trupă şi nu ar trebui să lucrezi cu fratele tău, şi au fost multe căcaturi pe care, dacă ar trebui s-o iau de la capăt, le-aş face diferit.

KAREN: M-am întors la hotel şi am trântit uşa, apoi m-am aşezat pe pat şi am plâns.

WARREN: Eddie, Pete, Rod şi cu mine am împărţit un cui după concert. Toţi ceilalţi nu se vedeau pe nicăieri.

KAREN: Pe urmă, m-am dus în camera lui Graham şi am bătut la uşă.

GRAHAM: Înţelegeam de ce nu putem avea un copil. Chiar înţelegeam, dar mă simţeam atât de singur! Pierduserăm ceva. Eram singurul care simţea că pierduserăm ceva. Eram singurul care jelea. Şi eram furios pe ea din cauza asta.
KAREN: A răspuns la uşă, iar eu stăteam acolo şi mă gândeam: *De ce am venit aici?* Nu puteam să-i spun nimic care să îndrepte lucrurile.

GRAHAM: De ce ea nu vedea viitorul pe care îl vedeam eu?

KAREN: Am zis „Nu mă înţelegi. Tu te aştepţi să fiu aşa cum eu nu sunt”.
Iar Graham a spus: „Nu m-ai iubit niciodată cum te-am iubit eu”.

Amândouă lucrurile erau adevărate.

GRAHAM: Ce puteam face? Cum te întorci din treaba asta?

KAREN: M-am aplecat spre el şi mi-am împins corpul în al lui. La început, nu a vrut să mă îmbrăţişeze. Nu a vrut să mă cuprindă cu braţele, dar pe urmă a făcut-o.

GRAHAM: Era caldă în braţele mele, dar, nu ştiu de ce, îmi amintesc că avea mâinile reci. Nu ştiu cât am stat aşa.

KAREN: Câteodată mă întreb, dacă eram în locul lui Graham, aş fi vrut şi eu un copil. Dacă ştiam că altcineva l-ar creşte, altcineva care să renunţe la visuri, altcineva care să se sacrifice şi să ţină totul sub con-trol în timp ce eu făceam ce voiam şi mă întorceam în weekend, poate atunci aş fi vrut şi eu un copil.

Deşi nu ştiu... Nu sunt sigură că aş fi vrut.

Cred că ce încerc să spun e că nu eram supărată pe Graham. Că nu mă înţelegea. Şi, în cele din urmă, nu cred că era atât de supărat pe mine pentru ce voiam eu.

GRAHAM: Ne-am rănit reciproc foarte tare. Şi ăsta e cel mai mare regret al meu. Pentru că am iubit-o din tot sufletul meu nenorocit. Şi în ziua de azi, o parte din mine încă o iubeşte. Şi o parte din mine nu o va ierta niciodată.

KAREN: Chiar şi acum, când vorbesc despre el, parcă aş da cu degetul peste o vânătaie.

GRAHAM: Am ştiut când m-am dus la culcare în noaptea aia că nu voi mai putea cânta în aceeaşi trupă cu ea.

KAREN: Era imposibil să mai putem fi unul în preajma celuilalt, zi de zi. Poate nişte oameni mai puternici ar fi putut. Noi n-am putut.

BILLY: M-am aşezat la bar şi am comandat un pahar de tequila sec. Şi a venit. Şi am stat acolo, l-am luat în mână, l-am învârtit şi l-am adulmecat. Şi pe urmă au venit două femei la mine şi mi-au cerut să le dau autografe. Au spus că nu mai văzuseră nimic ca mine şi Daisy. Am semnat pe două şervețele de cocktail şi la scurt timp după aceea au plecat.

DAISY: Era în toiul nopții când m-am întors la hotel. Nu-mi amintesc ce făceam. Ştiu doar că îl evitam pe Billy. Cred că m-am plimbat prin oraş sau aşa ceva. Eram încă amețită când am ajuns înapoi în hol. Şi am luat-o la dreapta, să mă duc la bar. Îmi amintesc că mi-am zis că nu vreau să fiu conştientă.

Dar probabil nu mi-am dat seama unde mă duceam sau ce făceam, pentru că m-am îndreptat direct spre lift. Mi-am zis: în regulă, cred că o să-mi iau pastilele şi *o să mă culc.* Dar când am ajuns în cameră, n-am reuşit să bag cheia în uşă. Tot încercam, dar nu puteam s-o fac să intre. Cred că făceam mult zgomot.

Şi pe urmă mi s-a părut că aud un glas de copil.

BILLY: Am luat paharul – cu tequila, adică –, l-am luat din nou şi m-am holbat la el. Şi m-am gândit ce gust ar avea. Fum curat. Căzusem pe gânduri când tipul de lângă mine a zis: „Hei, tu eşti Billy Dunne, nu?" Şi am lăsat paharul jos.

DAISY: Eram blocată acolo, pe coridor. Nu puteam intra în cameră. M-am trântit pe podea şi am început să plâng.

BILLY: Am zis: „Da, eu sunt”.

Şi tipul a spus: „Iubita mea e topită după tine”.

I-am zis: „Îmi pare rău!”

Şi el a continuat: „Ce cauți aici în bar de unul singur? Pari un tip care ar putea avea orice femeie din lume”.

Am zis: „Câteodată trebuie să fii singur”.

DAISY: M-am uitat pe hol şi mi-am dat seama că era... mă rog... iese Camila pe hol şi o ține pe Julia în brațe...

AUTOAREA: Stai o secundă!

Nota *autoarei: deşi am făcut un efort susținut să mă exclud din narațiune, am inclus aici o transcriere cuvânt cu cuvânt a conversației pe care am avut-o cu Daisy Jones pentru că sunt, de fapt, singura care poate corobora această parte esențială din povestea lui Daisy.*

DAISY: Da.

AUTOAREA: Purtai o rochie albă.

DAISY: Da.

AUTOAREA: Şi stăteai pe hol. Nu-ți puteai deschide uşa.

DAISY: Da.

AUTOAREA: Şi mama...

DAISY: Da, mama ta a deschis uşa pentru mine.

AUTOAREA: Îmi amintesc de asta. Eram cu ea. Mă trezisem pentru că visasem urât.

DAISY: Aveai vreo cinci ani, cred. Aşa că... ai memorie bună.

AUTOAREA: Adică, am uitat complet de asta, dar acum, că o spui, îmi amintesc că eram acolo cu tine, dar mama mea nu a menționat niciodată nimic. Mă întreb de ce nu a vorbit cu mine despre asta.

DAISY: Am avut mereu senzația că, dacă ar trebui spusă povestea asta, Camila ar considera că eu ar trebui să o fac.
AUTOAREA: O, OK. În regulă, atunci, ce s-a întâmplat pe urmă?

DAISY: Mama ta... mă rog, Camila... sau... să continui să le spun tuturor pe nume? Ai zis mai devreme că trebuie să-i spun mereu pe nume.

AUTOAREA: Da, zi mai departe! Mie spune-mi Julia! Mamei spune-i Camila! La fel cum am făcut până acum.

Aici *se încheie transcrierea.*

DAISY: Camila a venit pe hol şi o ținea pe Julia în brațe. Şi a întrebat: „Ai nevoie de ajutor?” N-am înțeles de ce era atât de amabilă.

Am zis da, iar ea a luat cheia şi m-a ajutat să intru în camera mea. Şi a intrat cu mine. A pus-o pe Julia pe pat. Mi-a spus să mă aşez şi mi-a adus un pahar cu apă. Am zis: „Poți să pleci. O să fiu în regulă”.

Şi ea a spus: „Nu, nu o să fii”.

Îmi amintesc că mă simțeam foarte uşurată. Că putea să mă citească. Şi că nu avea să plece. S-a aşezat lângă mine.

Şi nu şi-a măsurat cuvintele. Ştia exact ce se întâmpla. Exact ce voia să spună.

M-a... tulburat. Simțeam că nu mai dețin controlul, dar Camila era foarte stăpână pe situație.

A zis: „Daisy, el te iubeşte. Ştii că te iubeşte. Eu ştiu că te iubeşte, dar nu o să mă părăsească".

BILLY: I-am zis tipului: „Ştii, câteodată trebuie să-ți limpezeşti un pic mintea".

El a zis: „Ce fel de probleme poate să aibă un tip ca tine?"

M-a întrebat câți bani am şi pur şi simplu i-am răspuns. I-am zis chiar acolo cât valoram.

El a spus: „Să mă scuzi dacă nu te compătimesc prea mult".

Am dat din cap. Am înțeles. Am luat iar paharul şi l-am dus la buze.

DAISY: Camila a spus: „Vreau să ştii că nu renunț la el. Nu o să-l las să mă părăsească. O să am grijă să treacă peste asta. Aşa cum l-am ajutat cu toate celelalte. Noi suntem mai importanți de atât. Suntem mai importanți decât tine".

M-am uitat la Julia cum s-a băgat sub cuverturi într-o parte a patului.

Camila mi-a zis: „Mi-aş dori ca Billy să nu iubească pe nimeni altcineva, dar ştii ce am hotărât acum mult timp? Am hotărât că nu am nevoie de o iubire perfectă, n-am nevoie de un soț perfect, n-am nevoie de copii perfecți, de o viață perfectă şi tot restul. O vreau pe *a mea*. Vreau iubirea *mea,* soțul meu, copiii mei, viața mea.

Nu sunt perfectă. Nu o să fiu niciodată perfectă. Nu mă aştept să fie ceva perfect, iar lucrurile nu trebuie să fie perfecte ca să fie solide. Aşa că dacă aştepți, sperând că cineva o să cedeze, trebuie să-ți spun că nu o să fiu eu

aceea. Şi nu voi permite nici să fie Billy. Ceea ce înseamnă că va trebui să fii tu”.

BILLY: Am gustat. Nici măcar n-am sorbit, doar am gustat. Am avut nevoie de toată puterea să nu-l înghit cu totul, să nu-l dau peste cap. Avea gust de alinare şi libertate. Aşa te păcăleşte – cum ți se pare față de cum este, de fapt, dar tot corpul meu s-a relaxat de la uşurarea de a-l avea pe vârful limbii.

DAISY: Camila s-a ridicat, mi-a turnat încă un pahar cu apă şi mi-a adus un şervețel. Atunci mi-am dat seama că plângeam. A spus: „Daisy, nu te cunosc foarte bine, dar ştiu că ai o inimă mare şi eşti un om bun. Ştiu că fata mea vrea să crească şi să fie ca tine într-o bună zi. Aşa că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să suferi. Vreau lucruri bune pentru tine. Vreau să fii fericită. Vorbesc serios. Probabil crezi că nu, dar aşa e”. A spus că voia doar să lămurească un lucru. „Nu pot să stau aici şi să mă uit la tine şi la Billy cum vă chinuiți reciproc. Nu vreau asta pentru bărbatul pe care-l iubesc. Nu vreau asta pentru tatăl copiilor mei. Şi nu o vreau nici pentru tine”.

Am zis: „Nici eu nu vreau asta pentru mine”.

BILLY: Bărbatul de lângă mine, cel cu iubita, mă urmărea. Avea bere în pahar şi sorbea din ea cum sorbi din ceva care îți este indiferent.

M-am uitat la el şi atunci... am făcut-o.

Am băut.

Poate o jumătate de deget sau cam aşa. Pe urmă am păstrat paharul în mână. Ca şi cum cineva avea să încerce să mi-l fure.

El a zis: „Poate m-am înşelat. Poate e posibil ca un tip ca tine să aibă motiv să fie supărat”. Mi-am spus să las paharul jos. *Pune-l naibii jos!*

DAISY: Camila a spus: „Daisy, trebuie să ieşi din trupa asta”.

Julia adormise buştean. Camila a zis: „Dacă mă înşel şi eşti deja pe cale să treci mai departe, dacă eşti dispusă să-l laşi şi pe el să treacă mai departe, atunci nu mă asculta! N-ai nicio responsabilitate faţă de mine, dar, dacă am dreptate, ne-ai face tuturor o favoare dacă ai pleca şi ai scăpa de vicii, şi ţi-ai construi o viaţă departe de el. Ai face-o pentru tine. Şi da, i-ai face lui un serviciu, dar m-ai ajuta şi pe mine să am grijă de copiii mei”.

BILLY: Nu-l puteam pune jos. Stăteam cu mâna pe pahar şi mă gândeam: *Mi-aş dori să mi-l ia tipul ăsta din mâini înainte să-l termin. Doar să mi-l ia din mâini şi să-l arunce prin cameră.*

DAISY: Am tăcut o vreme, încercând să mă gândesc la ce spunea Camila. Pe urmă ea a zis: „Cred că e timpul să pleci, dar orice ai hotărî să faci, Daisy, să ştii că te susţin. Vreau să îţi revii, să ai grijă de tine. Asta îmi doresc”.

În cele din urmă, am întrebat-o: „De ce-ţi pasă ce se întâmplă cu mine?”

Mi-a răspuns: „Cred că aproape tuturor de pe planeta asta le pasă de tine”.

Am clătinat din cap şi am zis: „Le place de mine, nu le pasă de mine”.

M-a contrazis: „Nu, ai înţeles greşit”. A tăcut o secundă. Pe urmă a spus: „Vrei să ştii ceva ce nu i-am spus niciodată lui Billy? „A Hope Like You” e cântecul meu preferat. Nu cântecul meu preferat de la The Six, ci cântecul meu preferat, punct. Îmi aminteşte de primul băiat pe care l-am iubit vreodată. Îl chema Greg şi am ştiut din clipa în care l-

am întâlnit că nu mă va iubi niciodată atât de mult cât îl iubeam eu, dar tot îl doream. Şi ca şi când el ar fi ştiut asta, mi-a frânt inima într-un milion de bucăţi. Când am auzit prima dată versurile de la piesa aceea, m-ai dus acolo. Direct în mijlocul primei mele iubiri. Cu toată suferinţa, speranţa şi tandreţea pe care le implicase. Ai făcut-o să pară nouă şi reală, încă o dată. Tu ai făcut asta. Ai scris un cântec frumos despre faptul că vrei ceva ce ştii că nu poţi avea, şi totuşi vrei să-l ai. Îmi pasă de tine pentru că, atunci când te văd, văd o compozitoare incredibilă, care suferă tocmai de ceea ce suferă şi bărbatul pe care-l iubesc. Voi doi credeţi că sunteţi suflete pierdute, dar sunteţi ceea ce îşi doreşte toată lumea".

Am lăsat totul să se aşeze. Am ascultat-o cu atenţie. Şi pe urmă am zis: „Cântecul acela nu e... nu e despre Billy. Dacă asta credeai. E despre faptul că-ţi doreşti o familie, copii. Şi ştii că ai fi groaznică la asta. Te simţi ca şi cum eşti prea distrusă să meriţi aşa ceva, dar totuşi ţi-o doreşti. Şi mă uit la tine şi la tot ce eşti tu, şi ştiu că e tot ce eu nu voi putea fi niciodată".

Camila s-a uitat o clipă la mine, apoi a spus ceva care mi-a schimbat viaţa. A zis: „Nu te scoate prea repede din calcul, Daisy! Tu eşti tot felul de lucruri pe care nici nu le cunoşti încă". Asta chiar mi-a rămas în cap. Că omul care eram nu era în întregime prestabilit. Că mai exista speranţă pentru mine. Că o femeie precum Camila Dunne credea că sunt...

Camila Dunne credea că merit să fiu salvată.

BILLY: Tipul s-a uitat la mâna mea şi mi s-a părut că îmi fixează cu privirea verigheta, apoi a întrebat: „Eşti însurat?" Am încuviinţat cu o mişcare din cap. El a râs şi a spus că iubita lui avea să fie distrusă. Pe urmă a zis: „Ai copii?" Asta mi-a atras atenţia, căci mă luase prin surprindere. Am dat din cap din nou. El a întrebat: „Ai vreo poză?" M-am gândit la pozele din portofelul meu, cu Julia, Susana şi Maria.

Şi am pus paharul jos.

Nu a fost uşor. M-am luptat cu mine pentru fiecare centimetru, în timp ce mâna mi se apropia de bar, care părea că se mişcă prin ciment ud, dar am făcut-o. Am pus paharul jos.

DAISY: La un moment dat, dis-de-dimineaţă, Camila a luat-o pe Julia din patul meu şi m-a prins de mână. I-am strâns şi eu mâna. A spus: „Noapte bună, Daisy!”

I-am răspuns: „Noapte bună!” Julia stătea lipită de pieptul Camilei, dormind dusă. Şi s-a aşezat un pic mai bine şi a împins capul în gâtul Camilei, ca şi cum era cel mai sigur şi mai moale loc în care fusese vreodată.

BILLY: Am scos portofelul şi i-am arătat tipului pozele pe care le aveam cu fiicele mele. Şi când am făcut asta, el a luat paharul din faţa mea şi l-a pus pe bar în partea opusă.

A zis: „Superbe fete!”

Am spus: „Mulţumesc!”

Şi el a zis: „Te face să-ţi doreşti să mai trăieşti o zi ca să te lupţi, nu-i aşa?”

Şi am răspuns: „Da. Aşa e”.

El s-a uitat la mine, eu m-am uitat la pahar şi... m-am simţit destul de puternic. Să mă îndepărtez de el. Nu ştiam cât o să mă mai simt atât de puternic, aşa că am pus pe tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari şi am zis: „Mulţumesc!”

El a spus: „Pentru puţin!” Pe urmă, a luat bancnota şi mi-a întins-o, apoi a spus: „Lasă-mă pe mine să plătesc, în regulă? Ca să ştiu că am făcut şi eu ceva pentru cineva o dată”.

Am luat banii, iar el a dat mâna cu mine.

Apoi am plecat.

DAISY: Le-am deschis uşa, iar ea a ieşit pe holul luminat cu Julia. A spus: „Nu te supăra, dar sper să nu te mai văd niciodată”. Şi, sinceră să fiu, m-a durut, dar am înțeles ce voia să spună. Când a ajuns la uşa ei, Camila s-a uitat înapoi la mine, şi a fost prima dată când mi-am dat seama că era agitată. Îi tremurau degetele când a vârât cheia în uşă.

Apoi s-a strecurat în cameră. Şi a dispărut.

BILLY: M-am întors în camera de hotel şi am închis uşa după mine, apoi m-am lăsat pe podea, sprijinit de ea. Camila şi fetele dormeau şi doar m-am uitat la ele. Pe urmă am început să plâng, chiar acolo, pe podea. Şi mi-am zis: *Asta e! Am terminat! O să trebuiască să fac o alegere: viața mea sau* rock-and-rollul, *iar eu nu o să aleg* rock-and-rollul.

DAISY: Am plecat cu primul avion.

ROD: A doua zi dimineață, văd că Daisy plecase şi lăsase un bilet cum că părăseşte trupa şi nu se mai întoarce niciodată.

WARREN: M-am trezit dimineață, iar Daisy plecase. Graham şi Karen nu voiau să stea în aceeaşi cameră unul cu altul. Pe urmă a venit Billy în autocarul alb şi a anunțat că ia o pauză. Aşa că Rod a trebuit să anuleze restul turneului.

ROD: Cum să țin turneul fără Billy sau Daisy?

WARREN: Eddie s-a enervat, şi-a pierdut cumpătul.

EDDIE: Nu poți să trăieşti la nesfârşit după reguli dictate de altcineva, înțelegi? Şi nu-mi pasă câți bani câştig din asta, nu sunt lacheul nimănui. Nu sunt servitorul nimănui. Sunt un *om*. Şi merit să am un cuvânt de spus când vine vorba de cariera mea.

WARREN: Pete a spus că va pleca indiferent ce se întâmpla.

GRAHAM: Totul a început să se năruie.
ROD: Daisy dispăruse în ceață. Billy voia să oprească totul el singur. Pete ieşise. Eddie refuza să lucreze cu Billy. Graham şi Karen nu-şi vorbeau. M-am dus la Graham şi i-am zis: „Încearcă să-l convingi pe Billy".

Iar Graham mi-a zis că nu vrea să-i spună „niciun rahat lui Billy".

Şi atunci m-am gândit: *Dacă se duce dracului totul,* eu *ce mă fac?* M-am gândit să semnez contract cu alte trupe şi să o iau de la capăt, să iau încă o serie de oameni cu probleme şi să încerc să le clădesc carierele şi eu doar... nu ştiu.

WARREN: Se părea că eram singurul pe care nu-l apucaseră năbădăile.

Dar avuseserăm o perioadă bună. Şi dacă se terminase... cred că nu puteam face prea multe, nu-i aşa? Aşadar, Dumnezeu cu mila!

BILLY: N-am ştiut niciodată exact de ce a plecat Daisy. Ce anume la noaptea aceea, la concertul acela, a făcut-o să plece, dar eu aşa vedeam lucrurile: nu ştiam cum să compun un album bun fără Teddy. Şi nici cum să compun un album de succes fără Daisy. Nu puteam s-o fac fără ei

amândoi. Şi nu voiam să las asta să mă coste mai mult decât mă costase deja.

M-am dus la cei din autocar şi am zis: „S-a terminat. Toată povestea. S-a terminat”.

Şi nicio persoană din trupă – nici Graham, nici Karen, nici Eddie sau Pete, nici măcar Warren sau Rod – nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc.

KAREN: Când a plecat Daisy, ei bine, a fost ca şi cum s-a oprit caruselul şi am coborât toți.

DAISY: Am plecat din trupă pentru că mă rugase Camila Dunne s-o fac. Şi a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Aşa m-am salvat. Pentru că mama ta m-a salvat *de* mine însămi.

Poate că n-am cunoscut-o prea bine pe mama ta.

Dar îți jur, am iubit-o foarte mult!

Şi mi-a părut foarte rău când am aflat că a murit.

Nota *autoarei: mama mea, Camila Dunne, a murit înainte de terminarea acestei cărți.*

Am *vorbit de câteva ori în timpul cercetărilor mele, dar n-am putut afla punctul ei de vedere despre evenimentele care au avut loc la Chicago în 12 şi 13 iulie* din *cauza faptului că am aflat toate detaliile doar după moartea ei.*

A *murit la 1 decembrie 2012, la* 63 *de ani, în urma unei insuficiențe cardiace, o* complicație *a bolii de care suferea, lupus. Îmi aduce o mare alinare să pot spune că a murit*

înconjurată de familia noastră, cu tatăl meu, Billy Dunne, lângă ea.

ATUNCI
ŞI
ACUM

1979–prezent

NICK HARRIS: Daisy Jones & The Six n-au mai cântat niciodată împreună şi n-au mai fost văzuți împreună de la concertul lor de pe stadionul din Chicago.

DAISY: Când am plecat din Chicago, m-am dus direct la Simone, i-am povestit totul, iar ea m-a dus la dezintoxicare.

Sunt curată de pe 17 iulie 1979. Iar când am ieşit din centrul acela mi-am schimbat viața. Toate lucrurile pe care le-am făcut de atunci se datorează acelei decizii. Când am părăsit industria muzicii, când mi-am publicat cărțile, când am început să meditez, când am început să călătoresc prin lume, când am adoptat băieții şi am deschis Wild Flower

Initiative, şi când mi-am schimbat viaţa în bine în feluri pe care nu mi le-aş fi putut închipui în 1979... Totul a fost posibil pentru că m-am reabilitat.

WARREN: M-am însurat cu Lisa Crowne. Avem doi copii, Brandon şi Rachel. Lisa m-a făcut să vând barca. Acum locuiesc în Tarzana, California, într-o casă uriaşă, înconjurată de malluri, copiii sunt la facultate şi nimeni nu-mi mai cere să le dau autografe pe ţâţe. Adică, uneori mă mai roagă Lisa. Doar ca să fie amabilă. Şi eu o iau în serios. Pentru că sunt vreun milion de bărbaţi cărora le-ar fi plăcut să semneze pe ţâţele Lisei la un moment dat în viaţă. Şi încerc să nu uit asta.

PETE LOVING (*basist, The Six*): Nu prea am nimic de zis despre toate astea. Nu-i port pică nimănui pentru nimic. Am amintiri grozave cu toţi, dar partea aceea din viaţa mea a fost demult. Acum am compania mea care vinde gazon artificial. Eu şi Jenny locuim în Arizona. Copiii au crescut. E o viaţă bună.

Asta e tot ce pot spune. Mă apropii de şaptezeci de ani, dar încă privesc înainte, ştii? Nu privesc în urmă. Poţi să scrii asta în carte, dar o să fie toată contribuţia mea.

ROD: Mi-am cumpărat o casă în Denver. O vreme, a locuit şi Chris cu mine. Am avut câţiva ani buni împreună. Pe urmă a plecat. Şi l-am cunoscut pe Frank. Duc o viaţă modestă şi uşor de gestionat. Vând proprietăţi imobiliare. Am ceea ce cred că este mai bun din ambele lumi. O viaţă uşoară, dar cu nişte poveşti nebuneşti despre vremurile de odinioară.

GRAHAM: Când s-a destrămat trupa, eu şi Karen... am terminat-o. Prietenia noastră dispăruse. Poate ne-am mai intersectat din când în când, dar asta e cam tot.

Cei care nu te-au iubit de ajuns sunt cei care îți vin în minte când nu poți dormi. Mereu te întrebi cum ar fi arătat viitorul şi nu o să ştii niciodată. Poate că, de fapt, nici nu-ți doreşti să ştii. Să nu-i spui mătuşii Jeanie că vorbesc aşa! Nu vreau să aibă o impresie greşită. O iubesc. Îi iubesc pe verişorii tăi.

Şi sunt al naibii de bucuros că eu şi tatăl tău nu mai lucrăm împreună, dar ne distrăm cântând din când în când. El încă mai încearcă să-mi spună cum să cânt la propria mea chitară. *[Râde]* Dar aşa e Billy. El mi-a învățat amândoi copiii să cânte la pian şi a construit căsuța din copac în curtea din spate.

Ce încerc să spun e că mă simt norocos că am avut trupa şi i-am supraviețuit. Eu şi el.

În orice caz, dacă faci o chestie din aia cu „unde sunt ei acum", ai grijă să le spui tuturor că am propriul meu sos iute! „Mi-am Fript Limba Cu Dunne".

EDDIE: Acum sunt producător muzical. Probabil asta ar fi trebuit să fiu de la început. Am un studio de înregistrări în Van Nuys. Mă descurc bine. Am ajuns în vârf.

SIMONE: Muzica disco a murit în 1979, iar eu am încercat să continui după aceea, dar pur şi simplu nu am avut priză la radio cum aveam în cluburi. Aşa că am investit banii, m-am măritat, am născut-o pe Trina, am divorțat.

Acum Trina e de zece ori mai celebră decât am fost eu vreodată, face bani cu lopata, face clipuri video care sunt atât de demente, cum mie şi lui Daisy nici nu ne-ar fi trecut vreodată prin minte. A inclus o mostră din „The Love Drug" în clipul nou. „Ecstasy". Frate, nimic nu se mai insinuează acum. Pur şi simplu, ies şi-o spun, dar Trina e profesionistă. Asta pot să admit. Câştigă detaşat la jocul ăsta.

Fir-ar să fie, copilul meu câştigă detaşat!

KAREN: După ce am ieşit din The Six, am cântat în concerte cu câte o trupă sau alta timp de douăzeci de ani. M-am retras la sfârşitul anilor ’90. Am făcut ce-am vrut şi nu regret absolut nimic.

Toată viaţa mea am fost persoana căreia îi place să doarmă singură în pat. Iar Graham e genul căruia îi place să se trezească lângă cineva. Dacă ar fi fost cum voia el, m-aş fi conformat la ce făceau toţi ceilalţi, la ce voiau ceilalţi de la viaţa lor, dar nu era ce voiam eu.

Poate dacă făceam parte din generaţia mai tânără, căsătoria ar fi fost mai atrăgătoare pentru mine. Văd că, în zilele noastre, sunt multe căsnicii în care domneşte egalitatea, în care nimeni nu slujeşte pe nimeni, dar nu ăsta era tiparul pe care l-am văzut eu. Pe atunci nu era un tipar, de fapt. Ceea ce-mi doream eu nu se potrivea cu a avea un soţ. Voiam să fiu vedetă rock. Şi pe urmă am vrut să trăiesc singură. Într-o casă în munţi. Şi asta am făcut.

Dar dacă ajungi la vârsta mea şi nu poţi privi în urmă la viaţa ta, cugetând la unele alegeri făcute... mă rog, n-ai imaginaţie.

BILLY: Mi-am făcut bagajele, am semnat un contract cu Runner Records şi, din ’81, scriu piese pentru cântăreţi pop. E o viaţă bună. A fost liniştită şi stabilă, cu toate că mi-am petrecut anii ’80 şi ’90 într-o casă zgomotoasă cu trei fete care ţipau întruna şi o femeie grozavă.

Cineva mi-a zis deunăzi că am renunţat la carieră pentru familie. Şi cred că aşa e, deşi, cumva, o face să pară ceva mai nobil decât a fost. Pur şi simplu, a fost vorba doar de un om care şi-a atins limita. Nu sunt sigur câtă noblеţe există în asta cu adevărat. Mai degrabă, am ştiut că, dacă era să respect standardul impus de Camila, trebuia să părăsesc trupa.

Înţelegi de ce am iubit-o aşa pe mama ta?

A fost o femeie incredibilă. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dă-mi toate albumele de platină, toate drogurile şi toate sticlele de Cuervo, toate distracţiile şi succesele, şi celebritatea şi tot restul, şi ţi le-aş da pe toate înapoi, doar ca preţ pentru toate amintirile mele cu ea. A fost o femeie absolut incredibilă, incredibilă. Şi nu am meritat-o.

Nu sunt sigur că lumea a meritat-o. Adică, nu mă înţelege greşit. Era foarte insistentă şi, pe la mijlocul anilor '90, a dezvoltat un gust muzical oribil, ceea ce, pentru un muzician, e cumplit de greu de trecut cu vederea. Şi făcea cel mai dezgustător chili din lume, iar ei i se părea grozav, aşa că-l făcea tot timpul. *[Râde]* Nu spun lucruri pe care nu le ştii, dar avea şi defecte serioase. Era atât de încăpăţânată, încât n-a mai vorbit cu bunica ta câţiva ani, dar încăpăţânarea aia s-a dovedit câştigătoare de multe ori. A fost încăpăţânată cu mine. Şi eu sunt omul de azi datorită ei.

Când a fost diagnosticată cu lupus, cred că toţi am fost daţi peste cap. Şi nu i-aş dori nimănui boala asta, dar eram hotărât să profit de ocazie ca să-i ofer ceva în schimb mamei tale. Am putut prelua sarcinile când era prea obosită, când o durea corpul prea mult. Am putut fi acasă să vă cresc ca să nu fie totul în seama ei. Am putut să-i fiu partener şi să stau lângă ea până la final.

Am cumpărat casa din Carolina de Nord... Cred că deja sunt douăzeci de ani. După ce tu şi surorile tale aţi plecat la facultate. Am cutreierat coasta, căutând exact casa pe care o văzuse ea în visurile ei. N-am găsit-o, aşa că am construit-o. Nu e niciun fagure de miere acolo. Nu e exact ca aceea din cântec. E doar o fermă cu două niveluri, cu nişte hectare de pământ şi un golf în care îi plăcea să adune crabi, dar a fost casa pe care şi-a dorit-o mereu. Mă simt foarte norocos că am fost bărbatul care să facă asta pentru ea.

Ştii cât de greu a fost s-o pierdem. Toți încă suferim din cauza asta.

Recunosc că mă simt mai singur ca niciodată acum, când tu şi surorile tale v-ați împrăştiat în toată țara, şi mama voastră nu mai e. Au trecut peste cinci ani de acum. Nu trebuia să se ducă atât de devreme. Să iei o femeie ca ea, la şaizeci şi trei de ani, pare o cruzime chiar şi din partea unui Dumnezeu răzbunător, dar asta i-a fost mâna – mâna pe care am avut-o toți. Aşa că o joc.

Ştii, n-am vorbit prea mult cu tine despre toate astea când creşteai. N-am vrut să te încarc cu propriile mele probleme, propriile mele poveşti. Viața ta nu e despre mine, scumpo, viața mea e despre tine.

Dar o să spun că-ți sunt recunoscător pentru că-mi pui întrebările astea şi-mi dai ceva de făcut.

Sper că asta o să lămurească puțin lucrurile pentru tine, iubito. Chiar sper. Despre mama ta, despre mine şi trupă. Câteodată mă mir că oamenilor încă le pasă. Mă mir că încă ne mai dau la radio. Câteodată ascult. De curând, dădeau „Turn It Off” la un post de rock clasic. Am stat în maşină pe alee şi am ascultat.

[Râde] Am fost destul de buni.

DAISY: Am fost grozavi. Am fost chiar grozavi.

ÎNCĂ UN

LUCRU ÎNAINTE DE PLECARE

5 noiembrie 2012

De la: Camila Dunne
Către: Julia Dunne Rodriguez, Susana Dunne, Maria Dunne
Data: 5 noiembrie 2012, 23.41
Subiect: Tatăl vostru

Bună, fetelor!

Am nevoie de ajutorul vostru.

După ce nu o să mai fiu, dați-i puțin timp tatălui vostru. Şi pe urmă, vă rog, spuneți-i să o sune pe Daisy Jones! Numărul ei e în agenda mea, în al doilea sertar din noptieră.

Spuneți-i tatălui vostru că am spus eu că ei doi îmi datorează măcar un cântec.

Vă iubesc,

Mama

CHASING THE NIGHT

Trouble starts when I come around
Everything's painted red when I'm in town
Light me up and watch me burn it down
If you're anointing a devil, I'll take my crown

Foot on the gas, add fuel to the fire
I'm already high and going higher
Charging faster, ready to ignite
Headed for disaster, chasing the night

You turn wrong when you turn right
White light at first sight
Oh, you're chasing the night
But it's a nightmare chasing you

Life's coming to me in flashes
Wearing my bruises like badges
Don't know when I learned to play with matches
Must want it all to end in ashes

Foot on the gas, add fuel to the fire
I'm already high and going higher
Charging faster, ready to ignite
Headed for disaster, chasing the night
You turn wrong when you turn right
White light at first sight
Oh, you're chasing the night
But it's a nightmare chasing you

Foot on the gas, add fuel to the fire
I'm already high and going higher
Foot on the gas, add fuel to the fire

Look me in the eye and flick the lighter

Oh, you're chasing the night
But it's a nightmare, honey, chasing you.

GONIND DUPĂ NOAPTE

Necazurile încep când apar
Totul o ia razna când sunt în oraş
Aprinde-mă şi uită-te cum ard
Dacă diavolul e alesul, o să-mi iau coroana.

Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Sunt deja sus şi tot mai sus mă duc
Atac în viteză, sunt gata de pornire
Mă duc către dezastru, gonind după noapte.

O iei greşit când o iei drept
Oh, goneşti după noapte
Lumină albă la prima vedere
Însă coşmarul goneşte-n urma ta.

Văd viaţa în fragmente
Şi vânătăile îmi sunt medalii
Nu ştiu când am învăţat să mă joc cu focul,
Poate vreau doar să fie totul scrum.

Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Sunt deja sus şi tot mai sus mă duc
Atac în viteză, sunt gata de pornire

Mă duc către dezastru, gonind după noapte.

O iei greşit când o iei drept
Lumină albă la prima vedere
Oh, goneşti după noapte
Însă coşmarul goneşte-n urma ta.

Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Sunt deja sus şi tot mai sus mă duc
Piciorul pe pedală, pun paie pe foc
Priveşte-mă în ochi şi aprinde bricheta.

Oh, goneşti după noapte
Însă coşmarul, iubitule, goneşte-n urma ta.

THIS COULD GET UGLY

The ugly you got in you
Well, I got it, too
You act like you ain't got a clue
But you do
Oh, we could be lovely
If this could get ugly

Write a list of things you'll regret
I'd be on top smoking a cigarette
Oh, we could be lovely
If this could get ugly

The things you run from, baby, I run to
And I know it scares you through and through
No one knows you like I do

Try to tell me that ain't true
Oh, we could be lovely
If this could get ugly

C'mon now, honey
Let yourself think about it
Can you really live without it?

Oh, we could be lovely
If this could get ugly

DACĂ AR IEŞI URÂT

Urâțenia din tine
Ei bine, se află şi-n mine
Te porți de parcă n-ai habar
Dar ştii.
Oh, am fi minunați
Dac-ar ieşi urât.

Fă listă cu ceea ce vei regreta
Eu aş sta deasupra, fumând o țigară
Oh, am fi minunați
Dac-ar ieşi urât.

Lucrurile de care fugi, iubitule, eu fug spre ele
Şi ştiu că asta te înspăimântă
Nimeni nu te cunoaşte ca mine
Nu-mi spune că nu-i adevărat
Oh, am fi minunați
Dac-ar ieşi urât.

Hai acum, iubitule,
Gândeşte-te puțin:
Poți trăi fără asta?

Oh, am fi minunați
Dac-ar ieşi urât.

IMPOSSIBLE WOMAN

Impossible woman
Let her hold you
Let her ease your soul

Sand through fingers
Wild horse, but she's just a colt

Dancing barefoot in the snow
Cold can't touch her, high or low
She's blues dressed up like rock 'n' roll
Untouchable, she'll never fold
She'll have you running
In the wrong direction
Have you coming
For the wrong obsessions
Oh, she's gunning
For your redemption
Have you headed
Back to confession
Sand through fingers
Wild horse, but she's just a colt

Dancing barefoot in the snow
Cold can't touch her, high or low
She's blues dressed up like rock 'n' roll
Untouchable, she'll never fold

Walk away from the impossible
You'll never touch her
Never ease your soul

You're one more impossible man
Running from her
Clutching what you stole

FEMEIE IMPOSIBILĂ

Femeie imposibilă
Las-o să te țină în brațe
Las-o să-ți aline sufletul.

Nisipul printre degete
Cal sălbatic, dar e doar un mânz.

Dansează desculță-n zăpadă,
Frigul n-o atinge, nici sus, nici jos
E blues deghizat în rock-and-roll
De neatins, nu va ceda nicicând.

Te face s-alergi
În direcția greşită.
Te face să ai
Obsesii greşite.

Oh, aleargă
După izbăvirea ta.
Te face
Să-ți înnoieşti mărturisirea.

Nisipul printre degete
Cal sălbatic, dar e doar un mânz.

Dansează desculță-n zăpadă,
Frigul n-o atinge, nici sus, nici jos
E blues deghizat în rock-and-roll
De neatins, nu va ceda nicicând.

Fugi de imposibil,
N-o vei atinge niciodată,
Nu-i vei alina sufletul.

Eşti doar un alt bărbat imposibil
Care fuge de ea,
Strângând în palmă ce-ai furat.

TURN IT OFF

Baby, I keep trying to turn away
I keep trying to see you a different way
Baby, I keep trying
Oh, I keep trying

I gotta give up and turn this around
There's no way up when you're this far down
And, baby, I keep trying

Oh, I keep trying

I keep trying to turn this off
But, baby, you keep turning me on

I keep trying to change how I feel
Keep trying to tell myself that this isn't real
Baby, I keep trying
Oh, I keep trying

Can't take off when there's no runway ahead
And I can't get caught up in this all over again
Baby, I keep trying
Oh, I keep trying

I keep trying to turn it off
But, baby, you keep turning me on
I'm on my knees, my arms wide
I'm finding ways to stay alive
Lord knows I'm pleading, pleading
To keep this heart still beating, beating

I keep trying to turn it off
But, baby, you keep turning me on

Baby, I'm dying
But, baby, I'm trying
I can't keep selling
What you're not buying
So I keep trying to turn it off
And, baby, you keep turning me on

I'm on my knees, my arms wide
I'm finding ways to stay alive

Lord knows I'm pleading, pleading
To keep this heart still beating, beating

I keep trying to turn it off
But, baby, you keep turning me on

SĂ O OPRESC

Iubitule, încerc mereu să plec,
Încerc mereu să te văd altfel,
Iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.

Trebuie să renunț şi să schimb ceva,
Nu ai cum să urci când eşti atât de jos,
Şi, iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.

Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă porneşti din nou.

Încerc mereu să schimb ce simt,
Încerc mereu să-mi spun că nu-i real,
Iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.

Nu poți decola când pista nu-i acolo
Şi nu mă pot scufunda din nou în asta,
Iubitule, încerc mereu,
Oh, încerc mereu.

Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă porneşti din nou.
Stau în genunchi, cu braţele deschise,
Descopăr căi de-a rămâne în viaţă,
Domnul ştie că mă rog, mă rog,
Să fac inima asta să bată, încă să bată.

Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă porneşti din nou.

Iubitule, mor,
Dar, iubitule, încerc.
Nu pot să mai vând
Ceva ce tu nu cumperi.

Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă porneşti din nou.

Stau în genunchi, cu braţele deschise
Descopăr căi de-a rămâne în viaţă,
Domnul ştie că mă rog, mă rog,
Să fac inima asta să bată, încă să bată.

Încerc mereu să o opresc,
Dar, iubitule, tu mă porneşti din nou.

PLEASE

Please me
Please release me

Touch me and taste me
Trust me and take me

Say the things left unsaid
It's not all in my head
Tell me the truth, tell me you think about me
Or, baby, you can forget about me

Please me
Please release me
Relieve me and believe me
Maybe you can redeem me

Say the things left unsaid
It's not all in my head
Tell me the truth, tell me you think about me
Or, baby, you can forget about me

I know that you want me
Know that you wanna hold me
Know that you wanna show me
Know that you wanna know me
Well do something and do it quick
Not much more I can stand of this

Say the things left unsaid
Don't act like it's all in my head
Tell me the truth, tell me if you think about me
Or, baby, can you forget about me?

Please, please, don't forget about me
Please, please, don't forget about me

TE ROG

Fă-mi pe plac,
Te rog, eliberează-mă,
Atinge-mă şi gustă-mă
Crede-mă şi ia-mă.

Spune-mi lucrurile ce-au rămas nespuse,
Nu-s toate doar în mintea mea.
Spune-adevărul, spune că te gândeşti la mine
Altfel, iubitule, poți să mă dai uitării.

Fă-mi pe plac,
Te rog, eliberează-mă,
Alină-mă şi crede-mă,
Poate tu mă poți salva.

Spune-mi lucrurile ce-au rămas nespuse,
Nu-s toate doar în mintea mea.
Spune-adevărul, spune că te gândeşti la mine
Altfel, iubitule, poți să mă dai uitării.

Ştiu că mă vrei,
Ştiu că vrei să mă ții în brațe,
Ştiu că vrei să-mi arăți,
Ştiu că vrei să mă cunoşti.
Fă ceva şi fă-o repede,
Nu mai suport mult timp.

Spune-mi lucrurile ce-au rămas nespuse,
Nu-s toate doar în mintea mea.
Spune-adevărul, spune că te gândeşti la mine
Altfel, iubitule, poți să mă dai uitării?

Te rog, te rog, nu uita de mine,
Te rog, te rog, nu uita de mine!

YOUNG STARS

A curse, a cross
Costing me all costs
Knotting me up in all of your knots

An ache, a prayer
Worn from wear
Daring what you do not dare

I believe you can break me
But I'm saved for the one who saved me
We only look like young stars
Because you can't see old scars

Tender in the places you touch
I'd offer you everything but I don't have much

Tell you the truth just to watch you blush
You can't handle the hit so I hold the punch

I believe you can break me
But I'm saved for the one who saved me
We only look like young stars
Because you can't see old scars

You won't give me a reason to wait
And I'm starting to feel a little proud

I'm searching for somebody lost
When you've already been found

You're waiting for the right mistake
But I'm not coming around
You're waiting for a quiet day
But the world is just too loud

I believe you can break me
But I'm saved for the one who saved me
We only look like young stars
Because you can't see old scars

TINERE STELE

Un blestem, o cruce,
Mă costă nespus,
Mă strânge-n nodurile tale.

O durere, o rugăciune,
Roasă de purtat,
Îndrăznind ce nu-ndrăzneşti tu.

Cred că mă poți distruge,
Dar mă păstrez pentru cine m-a salvat.
Arătăm ca tinere stele,
Fiindcă nu vezi cicatricile vechi,

Firavă unde m-atingi tu,
Ți-aş da orice, dar nu am prea mult.

Ți-aş spune adevărul doar să te văd roşind,
Nu suporți lovitura şi nu mai dau cu pumnul.

Cred că mă poți distruge,
Dar mă păstrez pentru cine m-a salvat.
Arătăm ca tinere stele.
Fiindcă nu vezi cicatricile vechi.

Nu-mi dai un motiv s-aştept
Şi-ncep să fiu puțin mândră,
Caut un om pierdut,
Când tu ai fost deja găsit.

Aştepți greşeala potrivită,
Dar nu mă răzgândesc.
Aştepți o zi liniştită,
Dar lumea e prea zgomotoasă.

Cred că mă poți distruge,
Dar mă păstrez pentru cine m-a salvat.
Arătăm ca tinere stele,
Fiindcă nu vezi cicatricile vechi.

REGRET ME

When you look in the mirror
Take stock of your soul
And when you hear my voice, remember
You ruined me whole

Don't you dare sleep easy

And leave the sleepless nights to me
Let the world weigh you down

And, baby, when you think of me
I hope it ruins rock 'n' roll
Regret me
Regretfully

When you look at her
Take stock of what you took from me
And when you see a ghost in the distance
Know I'm hanging over everything

Don't you dare sleep easy
And leave the sleepless nights to me
Let the world weigh you down

And, baby, when you think of me
I hope it ruins rock 'n' roll
Regret me
Regretfully
Regret me
Regretfully

Don't you dare rest easy
And leave the rest of it to me
I want you to feel heavy

Regret me
Regret setting me free
Regret me

I won't go easily
Regret it

Regret saying no
Regret it
Regret letting me go

One day, you'll regret it
I'll make sure of it before I go

REGRETĂ-MĂ

Când priveşti în oglindă,
Cântăreşte-ți sufletul,
Şi când îmi auzi vocea să-ți aminteşti
Că m-ai distrus de tot.

Nu cumva să dormi liniştit,
Să laşi în seama mea nopți nedormite,
Lasă lumea să te-apese.

Şi, iubitule, când te gândeşti la mine
Sper să-ți distrugă rock-and-rollul.
Regretă-mă,
Cu părere de rău.

Când te uiți la ea,
Cântăreşte ce-ai luat de la mine,
Şi când vezi o fantomă-n depărtare,
Să ştii că plutesc deasupra tuturor.

Nu cumva să dormi liniştit,
Să laşi în seama mea nopți nedormite,
Lasă lumea să te-apese.

Şi, iubitule, când te gândeşti la mine,
Sper să-ți distrugă rock-and-rollul.
Regretă-mă,
Cu părere de rău.
Regretă-mă,
Cu părere de rău.

Nu cumva să te relaxezi,
Să laşi totul în seama mea,
Vreau să-ți fie greu.

Regretă-mă,
Regretă că mi-ai dat drumul,
Regretă-mă.

Nu voi pleca uşor,
Regretă,
Regretă c-ai spus nu,
Regretă,
Regretă că m-ai lăsat să plec

Într-o zi, vei regreta
Mă voi asigura înainte de-a pleca.

MIDNIGHTS

Don't remember many midnights
Forgotten some of my best insights
Can't recall some of the highest heights
But I've memorized you

Don’t remember many daybreaks
How many sunrises have come as I lay awake
Don’t dwell on my worst mistakes
But I always think of you

You’re the thing that’s crystal clear
The only thing that I hold dear
I live and die by if you’re near
All other memories disappear
Without you
Without you

Don’t remember how I was then
Can’t keep straight where I was when

What is my name, where have I been
Where did I start, where does it end

You’re the thing that’s crystal clear
The only thing that I hold dear
I live and die by if you’re near
All other memories disappear
Without you
Without you

Don’t remember who I used to be
Can’t recall who has hurt me
Forget the pain so suddenly
Once I’m with you

You’re the thing that’s crystal clear
The only thing that I hold dear
I live and die by if you’re near
All other memories disappear

Without you
Without you

MIEZ DE NOAPTE

Nu-mi amintesc multe nopți,
Am uitat cele mai bune idei,
Nu-mi amintesc cele mai mari înălțimi,
Dar pe tine te-am memorat.

Nu-mi amintesc mulți zori de zi,
Câte răsărituri au fost când nu dormeam,
Nu mă agăț de cele mai mari greşeli,
Dar mereu mă gândesc la tine.

Tu eşti cel mai desluşit lucru,
Singurul care mi-e drag,
Trăiesc şi mor când eşti aproape,
Toate-amintirile dispar
Fără tine,
Fără tine.

Nu-mi amintesc cum eram atunci,
Nu mai ştiu unde şi când eram.

Cum mă numesc, unde am fost,
Când am început, unde se sfârşeşte.

Tu eşti cel mai desluşit lucru,
Singurul care mi-e drag,
Trăiesc şi mor când eşti aproape,

Toate-amintirile dispar
Fără tine,
Fără tine.

Nu-mi amintesc cine eram,
Nu mai ştiu cine m-a rănit.
Uit dintr-odată de durere
Când sunt cu tine.

Tu eşti cel mai desluşit lucru,
Singurul care mi-e drag,
Trăiesc şi mor când eşti aproape,
Toate-amintirile dispar
Fără tine,
Fără tine.

A HOPE LIKE YOU

I'm easy talk and cheap goodbyes
Second-rate in a first-class disguise
My heart sleeps soundly, don't wake it
A hope like you could break it

I'm lost deep in crimes and vice
Can't get to the table to grab the dice
My heart is weak, I can't take it
A hope like you could break it

It doesn't matter how hard I try
Can't earn some things no matter why

My heart knows we'd never make it
A hope like you could break it

People say love changes you
As if change and love are easy to do
My heart is calling and I can't shake it
But a hope like you could break it

Some things end before they start
The moment they form, they fall apart
My heart wants so badly just to say it
But a hope like you could break it
Told myself this story a thousand times
Can't seem to break the wants free from my mind
So much of my world goes unnamed
Some people can't be tamed

But maybe I should stake my claim
Maybe I should claim my stake
I've heard some hopes are worth the break

Yeah, maybe I should stake my claim
Maybe I should claim my stake
On the chance the hope is worth the break

O SPERANȚĂ CA TINE

Sunt vorbe goale şi despărţiri banale,
La mâna a doua, deghizată în clasa întâi
Inima mea doarme adânc, nu o trezi.

O speranță ca tine ar frânge-o.

Mă pierd în rele şi vicii,
N-ajung la masă să iau zarurile,
Inima mea e slabă, nu rezist.
O speranță ca tine ar frânge-o.

Oricât de mult aş încerca,
Nu pot avea unele lucruri, orice ar fi,
Inima mea ştie că n-am reuşi.
O speranță ca tine ar frânge-o.

Oamenii spun că iubirea te schimbă,
Ca şi cum schimbarea şi iubirea-s uşoare.
Inima mea strigă şi nu o pot opri,
Dar o speranță ca tine ar frânge-o.

Unele lucruri se sfârşesc înainte să înceapă.
De cum se fac, se frâng.
Inima mea vrea doar s-o spună,
Dar o speranță ca tine ar frânge-o.
Mi-am zis povestea asta de mii de ori,
Nu reuşesc să-mi scot dorințele din minte
În lumea mea multe-s nenumite
Unii oameni nu pot fi îmblânziți.

Dar poate-ar trebui să cer,
Poate-ar trebui să-mi spun dorința.
Se zice că unele speranțe merită să le frângi.

Da, poate-ar trebui să cer,
Poate-ar trebui să-mi spun dorința
Cu gândul că speranța merită s-o frângi.

AURORA

When the seas are breaking
And the sails are shaking
When the captain's praying
Here comes Aurora

Aurora, Aurora

When the lightning is cracking
And thunder is clapping
When the mothers are gasping
Here comes Aurora

Aurora, Aurora

When the wind is racing
And the storm is chasing
When even the preachers are pacing
Here comes Aurora

Aurora, Aurora

When I was drowning
Three sheets and counting
The skies cleared
And you appeared
And I said, "Here is my Aurora"

Aurora, Aurora

AURORA

Când mările se dezlănțuie,
Când pânzele se zbat,
Când căpitanul se roagă,
Apare Aurora.

Aurora, Aurora

Când fulgerul se sfarmă,
Când tunetul bubuie,
Când mamele icnesc,
Apare Aurora.

Aurora, Aurora

Când vântul şuieră
Şi furtuna goneşte,
Când preoții-s în zbucium,
Apare Aurora.

Aurora, Aurora

Când mă înecam
Criță şi-afumat,
Cerul s-a limpezit
Şi-ai apărut tu.
Şi-am zis „Iată Aurora mea”

Aurora, Aurora.

MULȚUMIRI

Această carte n-ar fi existat fără entuziasmul agentei mele, Theresa Park. Theresa, entuziasmul tău față de acest concept este ceea ce a transformat pentru mine visul în realitate. Sunt onorată că mi-ai îndrumat cariera şi uluită de rezultate. Îți mulțumesc că m-ai încurajat să-mi asum riscuri şi să țintesc spre lună!

Emily Sweet, Andrea Mai, Abigail Koons, Alexandra Greene, Blair Wilson, Peter Knapp, Vanessa Martinez, Emily Clagett: nu doar că vă faceți treaba cu integritate şi o abilitate inegalabilă, dar sunteți asemenea distribuției din serialul *Prietenii tăi*, în sensul că nu mă pot hotărî cine e preferatul meu. Preferații mei sunteți voi, toți. Sunt impresionată cu adevărat de susținerea pe care mi-o arătați.

Sylvie Rabineau, îți mulțumesc că-ți place Stevie Nicks la fel de mult cât îmi place mie şi că ai suportat haosul numit Daisy Jones cu eleganță şi bucurie!

Brad Mendelsohn, îți mulțumesc că ai fost omul cu toate răspunsurile. Mi-aş dori să ştii de câte ori se spune la mine acasă „Poate ar trebui să-l întrebăm pe Brad". Tu eşti Jerry Maguire al meu – şi mă refer la adevăratul Jerry Maguire, de la finalul filmului, cu lacrimi în ochi, arătând spre tine din toată inima.

Pentru noii mei prieteni de la Ballantine, sunt onorată şi încântată să fac parte din echipă. Pentru editoarea mea, Jennifer Hershey: de la prima noastră discuție, mi-am dat seama că mă vei motiva să fiu o scriitoare mai bună şi mi-ai demonstrat că aşa e. Sper să înțelegi recunoştința profundă

pentru cât de nuanțată şi sinceră este cartea asta datorită ție. Abordezi fiecare etapă cu atenție şi deschidere, iar rezultatele au fost extraordinare. Nicăieri altundeva nu este mai vizibil acest lucru decât în artă. Aşa că trebuie să-i spun un mulțumesc uriaş lui Paolo Pepe, pentru o abordare fantastică a acestei cărți. Erin Kane, mulțumesc că ai păstrat totul în regulă! Kara Welsh, pasiunea ta pentru povestea asta a schimbat cu totul lucrurile. M-am simțit imediat acasă la Ballantine mulțumită ție. Kim Hovey, Susan Corcoran, Kristin Fassler, Jennifer Garza, Quinne Rogers, Allyson Lord şi restului echipelor de marketing şi publicitate, vă mulțumesc: am fost foarte fericită să las cartea în mâinile unor oameni cu atât de mult talent, motivare şi entuziasm!

Am putut scrie această carte şi datorită oamenilor care m-au ajutat de-a lungul carierei mele: Sarah Cantin, Greer Hendricks şi oamenilor grozavi de la Atria Books, precum şi cititorilor şi bloggerilor care mi-au susținut celelalte cărți. Mulțumesc!

Crystal Patriarche, nu ştiu cum faci, dar continuă tot aşa! Vă mulțumesc ție şi întregii echipe de la BookSparks!

Mai mult decât la orice carte am scris până acum, *Daisy Jones & The Six* a necesitat efortul unei întregi comunități. În primul rând, am avut nevoie de fratele meu, Jake, care m-a ajutat să am gusturi bune în muzică. Aşa că mulțumesc, Bear, pentru că m-ai reparat!

Şi am avut nevoie de cineva care să aibă grijă de fiica mea. Oricât de norocoasă sunt să fac ceea ce-mi place, este nevoie de munca altora pentru a avea timp să mă dedic scrisului. Trebuie să recunosc eforturile bonei noastre, Rina,

pentru că are atâta grijă de fetița noastră în timp ce eu şi soțul meu muncim. Şi vreau să le aduc enorme şi nesfârşite mulțumiri rudelor mele, care o supraveghează pe Lilah atât de des şi deseori din scurt. Ştiu că atunci când e cu voi se distrează de minune. Maria, mulțumesc! Warren, suntem foarte norocoşi că te avem! Rose, tu faci totul posibil, iar şi iar! Îți mulțumesc din adâncul inimii!

Alex, a fost dificil să-mi dau seama unde să te includ, pentru că eşti implicat în toate aspectele poveştii. Tu mi-ai dat ideea, tu m-ai învățat teorie muzicală, tu ai ascultat *Rumours* cu mine, te-ai certat cu mine cu privire la Lindsey Buckingham şi Christine McVie, ai renunțat la slujbă să fii acasă mai mult, ai devenit părintele principal şi ai citit cartea de vreo nouă milioane de ori. Mai mult decât orice, tu faci să-mi fie uşor să scriu despre devotament. Când scriu despre dragoste, scriu despre tine. Suntem de zece ani la petrecerea asta şi încă sunt nebună după tine.

În cele din urmă, *la pièce de résistance* a lumii mele, Lilah Reid. M-ai schimbat în feluri pentru care sunt cu adevărat recunoscătoare, micuțul meu căpitan, iar cartea asta, inima şi sufletul din ea sunt o mărturie a felului în care mă simt fiind mama ta. Sunt multe feluri de a trăi în lumea asta şi câteodată cred că scriu doar ca să-ți arăt o parte dintre ele. Orice ar fi, o să mă asigur că-ți păstrezi inima bătăioasă, încăpățânarea, curiozitatea şi bunătatea cu care le oferi tuturor din cerealele tale, calități pe care le ai pentru că eşti una la un milion.

Pentru comenzi şi informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro